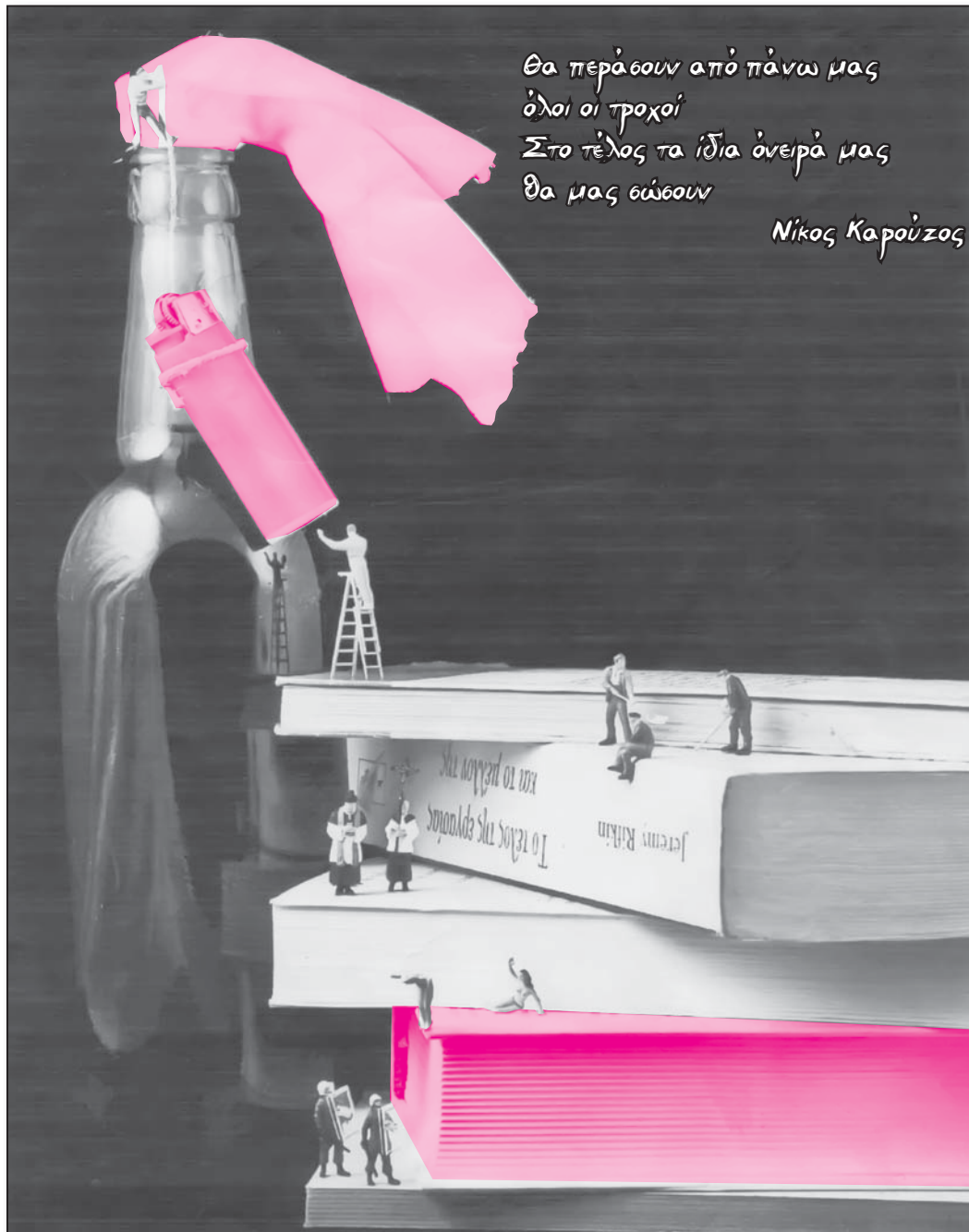

συνδικαλιστική δι-έξοδος

Έκδοση για δι-έξοδο στα αδιέξοδα με δημοκρατική αγωνιστική συσπείρωση • Αρ. Φύλλου 35 • Άνοιξη 2011

με Δημοκρατική Αγωνιστική Συσπείρωση

“Μια κρύα νύχτα του χειμώνα, μια συντροφιά σκαντζόχοιρων σφίγγονταν ο ένας πάνω στον άλλο για να μην πεθάνουν από το κρύο χάρη στη ζέση που δημιουργούσε η μεταξύ τους επαφή. Ωστόσο, σύντομα τα αγκάθια του καθενός άρχισαν να τοιμπούν τους άλλους, πράγμα που τους έκανε να απομακρυνθούν πάλι ο ένας από τον άλλο. Όμως, όταν η ανάγκη να ζεσταθούν τους οδήγησε να ξαναπλησιάσουν μεταξύ τους, αυτό το δεύτερο βάσανο αναβέθηκε, έτσι που ταλαιπεύονταν ανάμεσα στα δύο βάσανα μέχρις ότου βρήκαν τελικά μια μέση απόσταση η οποία τους επέτρεπε να αντέχουν καλύτερα”.

Σοπενχάουερ

ΠΕΛΑΓΙΣΙΑ ΑΥΡΑ

Λαχτάρα του ενάλιου πόθου
για τον Οδυσσέα, σε σαγήνεψε,
μπροστά σου σαν γονάτισα
διπασμένος ναυαγός...
Λυσομανούσε η ψυχή σου,
ρίχνοντας άμμο στις πληγές της,
σαν της έγνεφα,
πασχίζοντας να μείνει ορθή στον Αρκτοζέφυ-
ρο...
Τα χείλη σου,
τα φαρφουρένια φίλησα,
ανήμπορος να κλέψω,
την ανάσα του έρωτα σου...
Στο σπασμένο μου κατάρτι,
ζωγράφισα τα φιλιά σου,
για να χρωματίσω με αίμα το δειλινό...
Μη με ξοδένεις ταξιδεύοντας
στις μικρές θαλασσινές σου νύχτες,
σαν δεν προσάραξε

από την Κολχίδα η τριήρης,
στα ρηχά για να σε πάρει...
Ξεδίψασε με...
απ' την αλμύρα,
που άφησαν τα δάκρυα σου,
γέρνοντας να με αποχαιρετίσεις,
... πριν τον κατακλυσμό...
...Θα περιμένω...
πριν το ουράνιο τόξο σημαδέψει
το πέπλο τ' ουρανού...
...Θα περιμένω εδώ...
να μοιραστούμε αγκαλιά
τα σημάδια της καταίγιδας...
...Αύρα μου πελαγίσια..., σε αγαπάω...

Ποίημα από την ποιητική συλλογή
“Οι ανθισμένοι κήποι της αθωότητας”

Ηλίας Γ. Σωτηρόπουλος
Δικαστικός Υπάλληλος στο Πρωτοδικείο
της Αθήνας.

ΑΠΟ ΤΗΝ ΜΗΤΡΑ ΣΤΟΝ ΤΑΦΟ

Το ξυπνητήρι βάλθηκε να χτυπάει δαιμονισμένα. Ο Κοσμάς το κάλυψε οργισμένος με το μαξιλάρι που είχε κάτω από την κεφαλή του. Εκείνο κοροϊδευτικά συνέχισε το πνιγμένο πια κρώξιμο του υπενθυμίζοντάς πως η ώρα ήταν 05.30 το ξημέρωμα. Η γροθιά του Κοσμά ήλθε να δώσει τέλος στη διένεξη σιγάγοντας το οριστικά. «Ωραία, την κάναμε πάλι τη ζημιά, ποιος την ακούει τώρα» μονολόγησε μιας και ήταν το τρίτο ξυπνητήρι που κατέστρεφε αυτή την χρονιά. Σκούνησε την Μαρία δίπλα του που είχε ύπνο βαθύ. «Σήκω γυναίκα, ξημέρωσε πρέπει να πάμε στη δουλειά» της ψιθύρισε στ' αψί τρυφερά. Εκείνη μουρμούρισε ένα «καλά» μέσα στον ύπνο της. Ο Κοσμάς με γοργές κινήσεις βρέθηκε στην τουαλέτα και βάλθηκε να τελειώσει γρήγορα με το ξύρισμα για να πάρουν και οι άλλοι σειρά. Τελειώνοντας σκούπισε τις τρίχες και τις σαπουνάδες από τον νιπτήρα μπας και γλιτώσει το πρωινό μπιελίκωμα της Μαρίας.

Στην κουζίνα η Μαρία είχε κιόλας ετοιμάσει το θερμό με τον ρεβιθοκαφέ και την φαγιάτζα με το φαγητό που θάπαιρνε μαζί του. Τη φαγιάτζα την είχε τυλιγμένη με μια πετσέτα πούχε ασπροκόκκινα καρό και θα την χρησιμοποιούσε ο Κοσμάς σαν τραπεζομάντιλο για το γεύμα κατά το μεσημεριανό διάλειμμα στη δουλειά. Στη θέα του τραπεζομάντιλου ο Κοσμάς μεγαλόφωνα σχολίασε: «Το κοκκινάκι μας μάρανε μόνο». Στη συνέχεια μασουλώντας μια γαλέτα που άρπαξε από το τραπέζι κατευθύνθηκε στο ημερολόγιο τοίχου που ήταν κρεμασμένο στον τοίχο δίπλα στο ψυγείο. Τράβηξε το χαρτάκι της χθεσινής ημέρας και εκείνο αποκάλυψε την ημεροχρονολογία τούτης που ξημέρωσε. Ημέρα Κυριακή 24 Απριλίου του έτους 2019.

Έξυσε προβληματισμένος το κεφάλι του. Ακολούθως αφού στράφηκε στην γυναίκα του την ρώτησε. « Ρε Μαρία, σήμερα δεν είναι Πάσχα;;; ». « Σήμερα» απάντησε φουριόζα η άλλη μιας και βουρλίζονταν να πείσει την μικρή Ειρήνη την κόρη τους να ανοίξει τα μάτια της για να τελειώνει με το πρωινό της προκειμένου να προκάνει να μαζέψει το τραπέζι πριν φύγει για την δουλειά. Το μυαλό του Κοσμά πήγε κάμποσα χρόνια πίσω. Τότε που τη μέρα αυτή δεν την δουλεύανε οι εργαζόμενοι. Τότε που οι νοικοκυραίοι έψηναν αρνιά στις αυλές και έπιναν και χόρευαν για δοξάσουν την Ανάστασή Του. Πάνε αυτά σκέφτηκε όλα χάθηκαν εκείνη την καταραμένη τη χρονιά του 2011. Τότε που οι πατέρες του έθνους εκείνης της εποχής συμφώνησαν με τους Ευρωπαίους βαρβάρους – για το καλό της πατρίδας βεβαίως βεβαίως – να καταργηθούν όλες οι αργίες. Τότε ήταν που δέχθηκαν εκείνοι οι πολιτικοί να καταργηθούν οι αργίες του Πάσχα, των Χριστουγέννων, των Θεοφανίων, των εθνικών επετείων και αυτή της Παναγιάς για όλους τους εργαζόμενους.

Ο Κοσμάς θυμήθηκε την τραγική εκείνη χρονιά. Ήταν τότε που αποφασίσθηκε όλοι οι εργαζόμενοι αυτής της χώρας να δουλεύουν από την ώρα που θα βγουν από τη μήτρα της

μάνας τους μέχρι την ώρα που θα μπουν στο τάφο. Ήταν τότε που ξεκίνησε για τους εργαζόμενους η επιστροφή στο καθεστώς του 1960 δηλαδή να δουλεύουν όλοι τους από την ανατολή του ήλιου μέχρι την δύση του. Ύστερα ήλθε το ένα κακό μετά το άλλο. Καταργήθηκαν τα Σαββατοκύριακα, το οκτάωρο, καταργήθηκαν οι άδειες, καθιερώθηκε η δίωρη δωρεάν προσφορά εργασίας άνευ αποζημίωσης (για το καλό της πατρίδας και πάλι βεβαίως βεβαίως) . Οι συντάξεις πετσοκόφτηκαν και νάμστε στο σημερινό το χάλι. Δουλειά μόνο δουλειά για να σωθεί η Χώρα. Που μας φτάσανε και που μας καταντήσαμε συλλογίστηκε.

Οι νουθεσίες, οι συμβουλές και παραγγελίες της Μαρίας προς την οκτάχρονη κόρη τους Ειρήνη απέσπασαν την προσοχή του. « Μην ξεχάσεις να ξυπνήσεις τον μικρό Αντώνη, μην τον αφήσεις να κοιμάται στην κούνια πάνω από το προβλεπόμενο χρόνο. Να φροντίζεις να τον τσιγκλάς συχνά πυκνά για να κουνάει τα χέρια και τα πόδια του ώστε με τις κινήσεις του αυτές τα καλώδια που είναι συνδεδεμένα στα άκρα του να κινούν το μηχάνημα που παράγει το ηλεκτρικό ρεύμα. Αν δεν

πιάσει τις κιλοβατώρες που προβλέπει το συμβόλαιο μας με την ηλεκτρική εταιρία θα του τσεκουρώσουνε το μεροκάματο και δεν θα του «κολλήσουν» ολόκληρα τα «Μωροένσημα» με συνέπεια αν καταφέρει και βγει στη σύνταξη κάποτε να την πάρει μειωμένη. Να ξεκινήσεις νωρίς κόλλημα των φακέλων με τον παππού Αντώνη. Αφού προηγούμενα βάζεις τους λογαριασμούς και τα ενημερωτικά φυλλάδια της ταχυδρομικής εταιρίας στους φακέλους θα τους κολλάς με το σάλιο της γλώσσας του παππού. Φρόντιζε να του δίνεις νερό που και που άμα στεγνώνει η γλώσσα του. Πρόσεχε οι άκρες των φακέλων είναι κοφτερές μην του κόψεις πάλι τη γλώσσα. Σήμερα πρέπει να ετοιμάσετε 1500 φακέλους αλλιώς πάει το μεροκάματο και τα παιδοένσημά σου. Αν δεις πως παραζορίζεται ο παππούς κάνε κανένα διάλειμμα μην τον χάσουμε και μαζί μ' αυτόν και την σύνταξή του. Αν του ανεβεί η πίεση, ξέρεις που είναι το βαζάκι με τις βδέλλες, βάλτου τις και κάνε του μια αφαιμάξη τα λεφτά δεν φτάσανε για τα φάρμακα τις πίεσης του, θα του πάρουμε τον άλλο μήνα. Α, άμα δεις ότι του πέφτει το ηθικό τάξε του πως θα του βάλουμε το βράδυ να δει στο βίντεο

ΕΠΕΤΕΙΟΣ - ΠΡΟΚΛΗΣΗ

(ή βρείτε τις διαφορές στις εικόνες)

Σας καλούμε στα Δικαστήρια της Θεσσαλονίκης όπου στις 14 Μαΐου του 2011 θα κόψουμε τούρτα γιατί θα συμπληρώνεται ο πρώτος χρόνος μετά την βόμβα που έσκασε στα θεμέλια του δικαστικού μεγάρου και ακόμα η κατάσταση να παραμένει η ίδια. Και δεν είπαμε να γίνουμε Ιαπωνία όπου μετά από σεισμό και τσουνάμι μέσα σε 12 ώρες είχαν ελέγξει όλες τις σιδηροδρομικές γραμμές και όλα τα ασανσέρ των μεγάλων πόλεων αλλά όχι και ένα χρόνο μετά να είμαστε με αποκλεισμένους και επικίνδυνους χώρους, να έχει το Ειρηνοδικείο κλειστά - αποκλεισμένα και χαρακτηρισμένα ως επικίνδυνα γραφεία και να στριμώνχονται οι ήδη λιγοστοί υπάλληλοι, να έχει **κατεστραμμένο ακροατήριο** και να αναγκάζουμε τους πολίτες τους Δικαστές τους δικηγόρους και τους γραμματείς να δικάζουν σε πρώην **κυλικείο** (με πορτοκαλί καναπέδες), που το μετατρέψαμε σε **"πάλκο"** όπως πολύ εύστοχα το χαρακτήρισαν οι συμμετέχοντες στη διαδικασία, λείπει πλέον και ο Ρασούλης να έρθει να συμπληρώσει την ορχήστρα.....

Περισσότερα δεν έχω να σας πω οι φωτογραφίες μιλάνε από μόνες τους, ελπίζω μόνο να μην χρειαστεί να κάνουμε και του χρόνου επέτειο για τον δεύτερο χρόνο.....

Φ.Τ.

3 ημέρες μετά την βόμβα

4 μήνες και 3 ημέρες μετά την βόμβα

10 μήνες μετά την βόμβα

Διοικητικά Δικαστήρια Αθήνας

Αυτός που θα ξεχωρίσει την καινούργια φωτογραφία από τις παλιές, δηλ. μετά τις επισκενές, θα κερδίσει ένα υποκάμισο!

Και η ιστορία επαναλαμβάνεται...

Δεν καταλάβαμε τη σκοπιμότητα που η διοίκηση της ΟΔΥΕ έδωσε εντολή αυτές οι φωτογραφίες να κατέβουν από την ιστοσελίδα της.

ΔΑΣ

«ΑΥΤΟ ΤΟ ΣΥΝΔΙΚΑΛΙΣΜΟ ΔΕΝ ΤΟΝ ΘΕΛΟΥΜΕ ΑΛΛΑ ΜΠΟΡΟΥΜΕ ΝΑ ΤΟΝ ΑΛΛΑΞΟΥΜΕ»

Είναι γεγονός αδιαμφισβήτητο πως μήνες τώρα όλη η ελληνική κοινωνία ζει σε συνθήκες πρωτοφανούς βαρβαρότητας και οι εργαζόμενοι βρίσκονται κυριολεκτικά «στημένοι στον τοίχο», δεχόμενοι όλο και πιο πολύ τη θηλιά στο λαιμό τους από τα συνεχώς εφευρισκόμενα μέτρα της κυβέρνησης που επιτελεί στο ακέραιο το ρόλο του τοποτηρητή και χωροφύλακα που της ανέθεσε η τρόικα, με το ταπεινωτικό μνημόνιο και τις επανεκδόσεις του.

Και ενώ θα περίμενε κανείς πως όσο περνά ο καιρός και οι αντιδράσεις –κινητοποιήσεις των εργαζομένων θα γίνονταν όλο και πιο δυναμικές και ασφυκτικές για τους εμπνευστές των άθλιων μέτρων, βλέπουμε εξελικτικά εδώ και ένα χρόνο περίπου που άρχισε το καθεστώς κατοχής στη χώρα, ότι οι απεργίες και κινητοποιήσεις είτε φθίνουν σε όγκο είτε εξασθενούν σε δυναμική. Ως ένα βαθμό

αυτό φαντάζει λογικό, αφού από τη μια υπάρχει ένα καλά στημένο σκηνικό από τα μέσα ενημέρωσης-παραπληροφόρησης, κυρίως τα ηλεκτρονικά(με πρωτοπορία το MEGA), όπου με κάθε θεμιτό και αθέμιτο τρόπο απαξιώνονται και συκοφαντούνται δημόσιοι υπάλληλοι, λαιδορούνται και ενοχοποιούνται άλλοι κλάδοι εργαζομένων και δημιουργείται ένα σκηνικό διάρρηξης της κοινωνικής συνοχής και ενότητας, άρα το πρόσφορο έδαφος για να αφοπλιστεί το λαϊκό κίνημα και να παραδοθεί άνευ όρων στα κάθε λογής μέτρα και περικοπές που καθημερινά έρχονται!!!... Και από την άλλη υπάρχει η αδυναμία των συνδικαλιστικών ηγεσιών να πείσουν και να εμπνεύσουν τους εργαζόμενους για την αναγκαιότητα συνεχών αγωνιστικών κινητοποιήσεων αντίδρασης στα επιβαλλόμενα μέτρα.

Η αντίληψη του «δεν απεργώ γιατί έτσι κι αλλιώς τα μέτρα θα περάσουν» έχει γίνει δυστυχώς караμέλα στα χείλη όλο και περισσότερων εργαζομένων που φτάνουν στο σημείο να σκέφτονται τα 40-50 € του ημερομισθίου που θα χάσουν

αν απεργήσουν και να αγνοούν τα πολύ –πολύ περισσότερα που έχουν χάσει εδώ και ένα χρόνο! Και μπορεί την ευθύνη και το βάρος των πράξεων του να τη φέρει ατομικά ο κάθε εργαζόμενος, όμως νομίζω ότι σ' αυτή την αγωνιστική απραξία και παράδοση άνευ όρων βαρύτερες είναι οι ευθύνες του γραφειοκρατικού, κομματικού, κυβερνητικού συνδικαλισμού που βιώνουμε από τη μεταπολίτευση και μετά, δηλαδή

εδώ και 40 περίπου χρόνια.

Τα δύο κόμματα που λυμαινόνται την εξουσία όλα αυτά τα χρόνια επεδίωξαν και δημιούργησαν νόμους κατ' επίφαση δημοκρατικού συνδικαλισμού αλλά στην ουσία τους συνόδευσαν με διαδικασίες και μηχανισμούς ελέγχου του συνδικαλισμού και επιβολής «των δικών» τους. Έτσι σιγά –σιγά χτίστηκε ένα συνδικαλιστικό κίνημα που αναδείκνυε και αναδεικνύει στις ηγεσίες του τους αυριανούς βουλευτές, υπουργούς, κομματάρχες ενώ η διά νόμου οικονομική επιχορήγηση(στο δημόσιο τομέα) των δευτεροβάθμιων και τριτοβάθμιων συνδικαλιστικών οργανώσεων καθώς και η επ' αμοιβή(σε δημόσιο και ιδιωτικό τομέα) συμμετοχή των συνδικαλιστών σε επιτροπές, από την πολιτεία, ήταν το αντίτιμο της συναλλαγής και ενδεχομένως των συμφωνιών και προ-αποφασισμένων «κάτω από το τραπέζι». Ακόμα η απαλλαγή νόμιμη ή σιωπηρή, των εκπροσώπων στις δευτεροβάθμιες και τριτοβάθμιες οργανώσεις από υπηρεσιακά καθήκοντα, τους μετέτρεψε σε ένα είδος «κοινοβουλευτικών εκπροσώ-

πων», αποκομμένων και εντελώς ξένων από τα προβλήματα και τις ανάγκες στους χώρους δουλειάς. Φτάσαμε λοιπόν στο σημείο να καθοδηγούμαστε από επαγγελματίες συνδικαλιστές-καρεκλοβουλευμένους που μόλις χάσουν τη μια καρέκλα ψάχνουν εναγωνίως ποιά άλλη θα καταρώσουν για να λουφάξουν, να αποφύγουν την πολλή δουλειά και όταν φτάσουν προς το τέλος της θητείας τους ως «εργαζόμενοι» ψάχνουν την υψηλόβαθμη θέση είτε στον κρατικό μηχανισμό, είτε στην κομματική ιεραρχία έχοντας ως παράσημο την επιτυχή συνδικαλιστική τους δραστηριότητα, άσχετα αν αυτή βασίστηκε σε μεθοδεύσεις, ίντριγκες, μηχανισμούς, ξεπούλημα των εργαζομένων!!!

Αυτό λοιπόν τον ελεγχόμενο συνδικαλισμό έχουμε, που δεν μπορεί να εμπνεύσει, να οραματίσει, να αφυπνίσει συνειδήσεις και γι' αυτό οι εργαζόμενοι γυρίζουν την πλάτη, αδιαφορούν, απέχουν!

Αυτό βέβαια δεν μας απενοχοποιεί από τις δικές μας ευθύνες, ούτε μας δίνει το δικαίωμα της παραίτησης. Ειδικά σήμερα που ζούμε σ' ένα μεταίχιμο της ιστορίας δεν μπορεί να μένουμε αμέτοχοι! Μπορούμε αυτό το συνδικαλισμό και αυτούς τους συνδικαλιστές να τα αλλάξουμε! Οφείλουμε να δυναμώσουμε τη φωνή μας και τη φυσική μας παρουσία. Δεν υπάρχουν μάταιοι αγώνες, μπορούμε να πάρουμε την κατάσταση στα χέρια μας σε όλα τα πεδία, από τα μικρά καθημερινά στους χώρους δουλειάς και στις μικρές κοινωνίες που ζούμε, ως τα μεγαλύτερα και πιο σημαντικά. Ακόμα και σ' αυτό το συνδικαλιστικό τοπίο μπορούμε να ανατρέψουμε την κατάσταση με τον ξεκάθαρο και καταγγελτικό μας λόγο, με τις θαρραλέες προτάσεις μας, αρκεί να πιστέψουμε και να ενισχύσουμε τη δύναμη των Πρωτοβάθμιων Συλλόγων. Γιατί εκεί γνωρίζομαστε όλοι μεταξύ μας και κοιταζόμαστε κάθε μέρα στα μάτια!....

Μιχάλης Μαυρογένης
Ειρηνοδικείο Ηρακλείου Κρήτης

ΔΗΜΟΣΙΑ ΠΕΡΙΟΥΣΙΑ ΚΑΙ ΕΘΝΙΚΟ ΚΤΗΜΑΤΟΛΟΓΙΟ

Αναμφισβήτητη η κατάρτιση του Κτηματολογίου είναι ένα από τα μεγαλύτερα και ποιο αναγκαία έργα που βρίσκονται αυτή τη στιγμή σε εξέλιξη στη χώρα. Ενόψει των σημερινών εξαιρετικά δύσκολων οικονομικών συνθηκών, είναι φανερό ότι πρέπει να ολοκληρωθεί το συντομότερο δυνατόν.

Γιατί το Κτηματολόγιο ουσιαστικά γίνεται για να καταγραφεί κυρίως η Δημόσια περιουσία. Άλλωστε ό,τι δεν είναι Δημόσιο ανήκει στους ιδιώτες.

Πως θα αξιοποιηθεί (αν γίνεται να αξιοποιηθεί σε ικανοποιητικό βαθμό) μια περιουσία, αν προηγούμενα δεν έχει καταγραφεί; Ποιος αγοράζει ή ποιος βάζει τα χρήματα του σε ακίνητη περιουσία για την οποία υπάρχει η παραμικρή αμφισβήτηση ή διεκδίκηση από τρίτο;

Η αναγκαιότητα του Κτηματολογίου ενισχύεται και από το γεγονός, ότι το 80% περίπου της επιφάνειας της χώρας ανήκει ή φέρεται να ανήκει στο κράτος δηλαδή στον Ελληνικό λαό, αφού λαός και Κράτος είναι έννοιες αναποχώριστες, όσο και αν μερικοί προσπαθούν μέσα από τα γεγονότα της τρέχουσας επικαιρότητας να τις αποσυνδέσουν. Άρα η ολοκλήρωσή του επιβάλλεται πρώτα από όλα από την ικανοποίηση του Δημοσίου Συμφέροντος. Με απλά λόγια δεν μπορεί η Δημόσια περιουσία να λιμνάζει και ο λαός να στενάζει.

Αλλά θα μπορούσε κάποιος να αναρωτηθεί ποια είναι αυτή η περιουσία; Δημόσια περιουσία δεν είναι μόνο φυσικά αυτή που φαίνεται προς τα έξω, όπως παραδείγματος χάριν η συμμετοχή του Δημοσίου σε μεγάλους οργανισμούς ή εταιρίες που είναι εισηγμένες στο Χρηματιστήριο. Ένα μεγάλο κομμάτι αυτής είναι για παράδειγμα τα Κληροδοτήματα που έχουν μείνει μέχρι σήμερα στα αζήτητα. Τα

διαχειρίζονται με διάφορους τρόπους μόνο μεγάλες δικηγορικές εταιρίες οι οποίες επωφελοούνται αρκούντως μεγάλα ποσά. Ένα άλλο αρκετά μεγάλο κομμάτι της είναι καταπατημένο, πολλές φορές και με την ανοχή του ίδιου του Κράτους, από κυκλώματα επιτηδίων, οι οποίοι το τελευταίο που σκέφτονται είναι το Δημόσιο συμφέρον.

Το Κτηματολόγιο σαν εργαλείο οικονομικής ανάπτυξης και όχι σα στόχος για να αποκομίσουν κέρδη κάποια μεγάλα τεχνικά γραφεία, καταγράφοντας αυτή την περιουσία θα έχει κάνει το πρώτο και αποφασιστικό βήμα για τη δημιουργία επενδύσεων και το διπλασιασμό του παραγομένου προϊόντος ανά παραγωγικό κλάδο, τη δημιουργία συνεργείων και οικονομικών κλίμακας.

Δυστυχώς το Κτηματολόγιο το βαραίνει το...κακό του παρελθόν, αφού στο όνομα του κατασπαταλήθηκαν πολύ μεγάλα ποσά που κατέληξαν στα βαλάντια ορισμένων επιτηδίων, με αποτέλεσμα σήμερα να έχει κτηματογραφηθεί ένα πολύ μικρό μέρος της Ελληνικής γης. Οι διαδικασίες πρέπει να επιταχυνθούν. Ακόμη και ο πολιτικός χρόνος έχει πυκνώσει.

Το αν μπορούμε έχει πλέον δευτερεύουσα σημασία, απλά οφείλουμε.....

Φυσικά όλοι θέλουμε να πιστεύουμε ότι θα αξιοποιήσουμε και δε θα πουλήσουμε, γιατί ό,τι πουλιέται δεν επαναγοράζεται και μάλιστα σε τόσο δύσκολους καιρούς για τα οικονομικά της χώρας. Ανάπτυξέ το, νοίκιασέ το, μην το πουλάς, δε θα το ξαναβρείς!!! Η προσπάθεια είναι βέβαιο ότι θα είναι δύσκολη, αφού πρέπει να κάνουμε πολλά πράγματα ταυτόχρονα και όχι κατά φάσεις. Για να γίνουν επενδύσεις σε δεύτερο βήμα πρέπει να καταπολεμήσουμε τη γραφειοκρατία, δηλαδή το ένα φέρνει το άλλο, είναι αυτό που έλεγε ο αείμνηστος καθηγητής Καράγιωργας "σπειροειδής ανέλιξη τιμών-μισθών-ύφεση".

Αλλά όταν η ανάγκη γίνεται ιστορία απομένει η κοινωνική δυναμική που εκ των πραγμάτων ενυπάρχει και θα εξασφαλίσει την ελάχιστη δυνατή συναίνεση που απαιτείται.

Οι προσκυνητές, οι τουρίστες και οι πλάνητες

Η νεωτερικότητα ως «προοδευούσα σκέψη» είχε υποσχεθεί ότι θα εξαλείψει οριστικά τη μάστιγα του φόβου, αφού η αύξηση της οικονομικής παραγωγικότητας θα δημιουργούσε τις συνθήκες για έναν καλύτερο κόσμο. Ωστόσο, σήμερα το άτομο χάνεται μπροστά στο μηχανισμό τον οποίο υπηρετήσει, καθόσον αυτός ο μηχανισμός το «φροντίζει» καλύτερα από ποτέ άλλοτε: Ο φόβος επιστρέφει και γίνεται διάχυτος στο ρευστό σύγχρονο κόσμο.

Jasper- Johns "Targcast" (εκμαγείο ανθρώπινων οργάνων)

Όταν η κοινωνία «παλαιού τύπου» – του εθνικού κράτους πρόνοιας και της συλλογικής ταξικής οργάνωσης – ζητούσε από τα μέλη της πειθαρχημένη συμπεριφορά μέσω των παραγωγικών τους ρόλων, τα παρακινούσε να ενώνουν τις δυνάμεις τους προκειμένου να διασφαλισθούν από την ατομική δυστυχία και τις συνέπειές της.

Τώρα στη ρευστή εποχή μας ένας μόνον σκοπός υπάρχει, και αυτός κινούμενος: ο σκοπός της κατανάλωσης, την οποία ο νεοφιλελευθερισμός νομιμοποιεί.

Σήμερα, ο άνθρωπος δεν ορίζεται σε σχέση με τη θέση του στην παραγωγική διαδικασία,

αλλά με αυτή στην κατανάλωση. Δεδομένου ότι η παραγωγική διαδικασία χρειάζεται όλο και λιγότερους εργαζόμενους (η εργασία από λειτούργημα μετατρέπεται σε πρόνομο), οι μη έχοντες εργασία δεν αντιμετωπίζονται πλέον ως «εφεδρικός στρατός», αλλά ως κακοί καταναλωτές.

Συνεπώς, τη συλλογικότητα των εργαζομένων διαδέχεται η εξατομίκευση της κατανάλωσης. Τώρα, η κινητικότητα και, επομένως, η αποφυγή της δέσμευσης και του αυτοπεριορισμού γίνεται η υπέρτατη επιθυμητή αξία. Αφού το παρόν είναι η μοναδική διάσταση του χρόνου, ο άνθρωπος αποθαρρύνεται από κάθε συλλογική προσπάθεια και μακροπρόθεσμο σχεδιασμό, αντιλαμβανόμενος τον εαυτό του ως συλλέκτη εμπειριών που διεγείρουν τις αισθήσεις του.

Ιδανική μορφή της νέας υποκειμενικότητας αποτελεί ο «τουρίστας». Ενώ οι προσκυνητές ταξιδεύουν σε κάποιο προορισμό, οι τουρίστες υπολαμβάνουν το ταξίδι, καθόσον τους αρέσει να αλλάζουν παραστάσεις. Ωστόσο, μέσα στο ομιχλώδες περίγραμμα της «αρνητικής παγκοσμιοποίησης» υπάρχουν και οι «πλάνητες», που ταξιδεύουν αναγκαστικά αφού ποτέ δεν ρωτήθηκαν. Ως εκ τούτου, αυτός ο διαχωρισμός «τουρίστα» και «πλάνητα» αποτελεί σήμερα το κεντρικό κριτήριο διαφοροποίησης των ανθρώπων.

Η παραγωγή «ανθρώπινων απορριμμάτων», ως υπεράριθμων και περιττών, εκείνων δηλαδή που δεν μπόρεσαν να αποκτήσουν δικαιώματα και να παραμείνουν στον τόπο τους, αποτελεί το αναπόφευκτο αποτέλεσμα του «εξαναγκαστικού» εκσυγχρονισμού. Αυτή η εξέλιξη αποτελεί σημάδι κοινωνικής στέρησης και υποβάθμισης, παράπλευρη συνέπεια των παγκόσμιων στρατηγικών κυριαρχίας στις ιδιωτικές πτυχές των ανθρώπινων σχέσεων.

Δυστυχώς, η διαχείριση των ανθρώπινων απορριμμάτων – που παράγει η εγκατάλειψη του κράτους πρόνοιας και οι διαφυλετικές σφαγές σε χώρες «μη εκσυγχρονισμένες», νεοεισερχόμενες στην οικογένεια των μοντέρνων – συνακόλουθα η αποτελεσματική αποκομιδή τους, αποτελούν προϋποθέσεις επιβίωσης της σύγχρονης κοινωνίας. Ωστόσο, δεν υπάρχουν πλέον όπως στο παρελθόν «έρημα εδάφη» σε «υπανάπτυκτες» χώρες, ως χωματερές για την κατάθεση των ανθρώπινων απορριμμάτων. Μια διαδικασία που προοιωνίστηκε από τη Ρόζα Λούξεμπουργκ εδώ και έναν αιώνα: «Ο καπιταλισμός είναι σαν το φίδι που τρέφεται δαγκώνοντας την ίδια την ουρά του».

Σήμερα, την εποχή της παγκόσμιας Άγριας Δύσης, οι περιττοί, που το μόνο τους αμάρτημα είναι η ανάγκη εξεύρεσης ενός τόπου για να ζήσουν ως άνθρωποι και όχι ως απορρίμματα, παραμένουν εντός του συστήματος. Έτσι, μονιμοποιείται η περιθωριοποίησή τους: προφανώς δεν πιστεύουν ότι υπάρχει κάποιο «σπίτι» για να επιστρέψουν.

Τώρα, ένα φάντασμα πλανάται πάνω από τον κόσμο: το φάντασμα της ξενοφοβίας. Ο διωγμός των μεταναστών, στο όνομα της ασφάλειας (το σημερινό όνομα της αστυνόμευσης), είναι το μόνο πράγμα που εγγυάται στους απαραίτητους και άμεσους καταναλωτές το σύγχρονο κράτος.

Όμως, η κατάταξη στην κατηγορία του απόβλητου σήμερα γίνεται δυνατή προοπτική για τον καθένα. Αποτελεί τον έναν από τους δύο πόλους μεταξύ των οποίων η παρούσα και η μέλλουσα κοινωνική θέση του καθενός ταλαντεύεται.

Εφόσον πρωταγωνιστές του δράματος θα παραμείνουν οι όροι του εμπορίου, οι απαιτήσεις της αγοράς και οι ανταγωνιστικές πιέσεις, που αρνούνται ρητά κάθε σχέση με αποφάσεις και ενέργειες υπαρκτών ανθρώπων, είναι πιθανόν η παγκόσμια νεωτερικότητα να πνιγεί στα ίδια της τα σκουπίδια. _

Νίκος Πατεράκης - Πρωτοδικείο Αθήνας

ΛΙΓΑ ΛΟΓΙΑ... για την ΟΜΟΣΠΟΝΔΙΑ

Είναι αλήθεια ότι έχουν εξαντληθεί όλες οι επικρίσεις για την Ομοσπονδία Δικαστικών Υπαλλήλων από τους ίδιους τους συναδέλφους, όπως και από πολλούς πρωτοβάθμιους συλλόγους. Δεν σκοπεύουμε να τις επαναλάβουμε, πέρα από κάποια κύρια χαρακτηριστικά της δομής και της λειτουργίας της.

Χρησιμοποιώντας πάντα αντιπολιτευτικό και αντικυβερνητικό λόγο, έτσι αναγκάζεται από τους καιρούς (η ΟΔΥΕ και οι κυβερνητικές παρατάξεις που αποτελούν, ουσιαστικά και την ηγεσία της) εν' όψει όλων αυτών των πρωτοφανών, αντιλαϊκών, αδικών και ανάλητων μέτρων, να λειτουργεί στην πράξη κατασταλτικά σε οποιαδήποτε αυθόρμητη, δημιουργική και δίκαιη αντίδραση των συναδέλφων. Θα θυμηθούμε ότι πριν από το τελευταίο εκλογοαπολογιστικό συνέδριο, έστειλε στις καλένδες αναστέλλοντας τις 2ωρες διακοπές που ξεκίνησαν με δυναμική που καθημερινά μεγάλωνε. Η συμμετοχή όλο και περισσότερων συναδέλφων στις κινητοποιήσεις της Αθήνας έδινε τη δυνατότητα ενός πραγματικού και από τη βάση προερχόμενου αγώνα κατά της λιτότητας, των μέτρων και των συνθηκών εργασίας.

Ο φόβος τους δεν ήταν μόνο, στο ότι η κινητοποίηση θα έφερνε αναταράξεις πιο ουσιαστικές και

αποτελεσματικές στην επιβαλλόμενη κυβερνητική πολιτική, αλλά και στο ότι δημιουργούσε συνθήκες για να αλλάξει η δομή του συνδικαλιστικού μας κινήματος, σε μια προσπάθεια αμεσότερης

και όχι οι συνήθειες εναλλασσόμενοι κυβερνητικοί συνδικαλιστές.

Μια προσπάθεια αλλαγής του κλίματος που επικρατούσε και επικρατεί για τους συνδικαλιστές και τον συνδικαλισμό, μια προσπάθεια για την ανάκτηση της εμπιστοσύνης των συναδέλφων και πραγματικής αγωνιστικής διάθεσης.

Δεν έγινε αποδεκτό από τον ίδιο τον προτεινόμενο, που δεν άντεξε το βάρος των υποχρεώσεων και καταλήξαμε στον συνηθισμένο τρόπο και λόγο της ΟΔΥΕ, διαχειριστικό, κατασταλτικό και όχι δημιουργικό και αγωνιστικό.

Επιβεβαίωση αποτελεί και η «κάθοδος» του προέδρου της

δημοκρατίας.

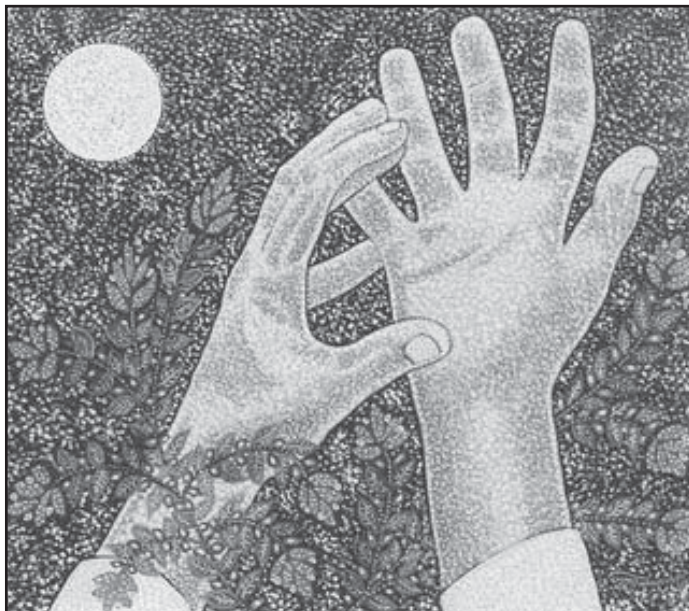
Η παράταξή μας η Δ.Α.Σ. μέτοχος της ιδέας και της πρότασης για τις 2ωρες διακοπές τότε, επισήμανε και ανέδειξε το γεγονός, διαμαρτυρήθηκε και πρότεινε έναν άλλο τρόπο στην συγκρότηση του προεδρείου της ΟΔΥΕ. Σε διαπαραταξιακό προεδρείο, την θέση του προέδρου να αναλάβει μέλος από τις αριστερές παρατάξεις του χώρου

Ομοσπονδίας στις περιφερειακές εκλογές, με το ψηφοδέλτιο του υποψηφίου και νυν Περιφερειάρχη Αττικής του ΠΑΣΟΚ, σύμβολο της συναίνεσης υπέρ του μνημονίου και της κυβερνητικής πολιτικής.

Η στάση αυτή της ηγεσίας της ΠΑΣΚ και της ΔΑΚΕ έχει πολύ αρνητικά αποτελέσματα που όλοι μας βιώνουμε - πρωτοφανή καθυστέρηση στην καταβολή του εκλογικού

επιδόματος - μη αποδοχή των προτάσεών μας και εμπαιγμός από το Υπουργείο Δικαιοσύνης που αφορά στην «μαθητεία» των ασκούμενων στη γραμματεία του δικαστηρίου κλπ.

Ζητήματα που επηρεάζουν άμεσα την καθημερινότητά μας, κυρίαρχο όμως, είναι η αλλαγή της

νοοτροπίας του ρουσφετιού, της διαχείρισης, του φιλοκυβερνητισμού και η προσαρμογή στα νέα δεδομένα, των συνδικαλιστών, των παρατάξεων και των οργάνων.

Πιστεύουμε ότι η λύση βρίσκεται στην κατεύθυνσή της πιο ενεργής και συνειδητοποιημένης συμμετοχής όλων των συναδέλφων στα συνδικαλιστικά δρώμενα.

Προτείνουμε τη δημιουργία επιτροπών βάσεων στα δικαστικά καταστήματα και στους πρωτοβάθμιους συλλόγους που έχουν πραγματικά προβλήματα, εκπροσώπη-

σης (είναι πολυπληθής, υπάρχουν μεγάλες αποστάσεις κλπ.).

Με τον τρόπο αυτό θα έχουμε αμεσότερα αποτελέσματα, καλύτερη αξιολόγηση και ιεράρχηση των προβλημάτων των συναδέλφων, πρόσβαση στην ενημέρωση και όχι στις φημολογίες, ουσιαστικός και δημιουργικός έλεγχος των Δ.Σ. των συνδικαλιστικών μας οργάνων.

Προτείνουμε οριζόντια επικοινωνία των πρωτοβάθμιων συλλόγων για διάλογο και οργάνωση αγωνιστικών κινητοποιήσεων.

Σε μια χώρα που στο σύνολο της αποτελείται από μισθωτούς, δημόσιους ή ιδιωτικούς, συνταξιούχους και αγρότες αυτονόητη είναι η συνολική αντίσταση των εργαζομένων στην επίθεση που τους γίνεται, οικονομική και θεσμική. Αδιανόητη είναι η τεχνητή πολυδιάσπαση του σ.κ. από κυβερνήσεις, συμφέροντα και κόμματα.

Γιατί πρέπει να δεχθούμε το αντίθετο;

Λαυρέντης Μπεζμέρτης
Ειρηνοδικείο Αθήνας

Οι βλαβερές συνέπειες του κυβερνητικού συνδικαλισμού στον Αόρατο Σύλλογό μας

Αυτό που ζούμε σήμερα στον ΣΔΥΑ είναι η εσκεμμένη και παντελής έλλειψη λειτουργίας του. Αντί να γίνει υπερασπιστής των συμφερόντων μας, με ισχυρές διεκδικήσεις σύγκρουσης, λειτουργεί ως θεσμός πλάι στο υπουργείο, (βλ. πρόσφατη ανακοίνωση!) ως εξισορροπιστής και ως αποσυμπιεστής των δυναμικών κινητοποιήσεων και αγώνων, αποτελώντας στην ουσία μια καρικατούρα συλλογικότητας. Τίποτα άλλο παρά ένα ανάχωμα απέναντι σε κάθε αγωνιστική διεκδίκηση, αλλά ταυτόχρονα και διαμεσολαβητής κάθε είδους διευκολύνσεων (βλ. υπηρεσιακά συμβούλια προϊσταμένων!) Η πλειονότητα των συναδέλφων

δεν τον εμπιστεύεται και παραμένει χωρίς καμιά φωνή.

Σήμερα αυτός ο συνδικαλισμός δεν μπορεί να υπερασπιστεί τίποτα. Πόσο μάλλον να κερδίσει. Είναι καθεστωτικός, εγκλωβίζει την οργή των συναδέλφων σε ακίνδυνους για την εξουσία αγώνες, τροφοδοτεί την αδιαφορία, την ηττοπάθεια, το συντεχνιασμό, τον κατακερματισμό, και μεταφέρει όλα τα ιδεολογήματα του κράτους, ώστε να αποδεχόμαστε την υπάρχουσα κατάσταση πραγμάτων και να θεωρούμε ότι δεν μπορεί να υπάρξει καμιά αλλαγή και καμιά συνολική αντίσταση που θα αμφισβητεί και θα προτείνει λύσεις και προοπτική.

Δυστυχώς εμείς σαν μειοψηφία στο σύλλογο αυτό, δεν κατορθώνουμε να διαμορφώσουμε μια άλλη δυναμική παρά τις προσπάθειές μας. Η μόνη διέξοδος είναι η κινητοποίηση των ίδιων των συναδέλφων που πρέπει σε μαζική συνέλευση να πάρουν την κατάσταση στα χέρια τους, όχι πλέον δια αντιπροσώπων αλλά με τον δικό τους προσωπικό αγώνα σε συμπόρευση με όλους όσους θέλουν και μπορούν να κρατήσουν αξιοπρέπεια και ανθρωπιά στον κόσμο της εργασίας.

Έφη Κοντού
Πρωτοδικείο Αθήνας

Τα νέα όρια συνταξιοδότησης των δημοσίων υπαλλήλων

ΑΝΔΡΕΣ		
ΧΡΟΝΙΑ ΑΣΦΑΛΙΣΗΣ	ΕΤΟΣ ΣΥΜΠΛΗΡΩΣΗΣ	ΗΛΙΚΙΑ ΣΥΝΤΑΞΙΟΔΟΤΗΣΗΣ
15	Οποτεδήποτε	65
35	έως 31/12/10	58
36	έως 31/12/11	58
37	έως 31/12/12	59
38	έως 31/12/13	60
39	έως 31/12/14	60
40	έως 31/12/15	60
ΓΥΝΑΙΚΕΣ		
15	έως 31/12/10	60
15	από 1/1 - 31/12/11	61
15	από 1/1 - 31/12/12	63
15	από 1/1 - 31/12/13	65
35	έως 31/12/10	58
36	από 1/1 - 31/12/11	58
37	από 1/1 - 31/12/12	59
38	από 1/1 - 31/12/13	60
39	από 1/1 - 31/12/14	60
40	Από 1/1/2015	60
ΜΗΤΕΡΕΣ ΑΝΗΛΙΚΩΝ		
25	Εως 31/12/10	50
ΓΟΝΕΙΣ ΑΝΗΛΙΚΩΝ (πατέρας ή μητέρα)		
25	Από 1/1 - 31/12/11	52
25	Από 1/1 - 31/12/12	55
25	Από 1/1 - 31/12/13	65

(Νόμος 3865/2010)

ΓΟΝΕΙΣ ΑΝΑΠΗΡΟΥ ΤΕΚΝΟΥ (πατέρας ή μητέρα) ποσοστό αναπηρίας 67% και άνω

Από 1/1/2011 - 25 χρόνια ασφάλισης οποτεδήποτε και όριο ηλικίας το 50ό

ΓΥΝΑΙΚΕΣ ΠΟΥ ΜΠΟΡΟΥΝ ΝΑ ΑΠΟΧΩΡΗΣΟΥΝ ΑΠΟ ΤΗΝ ΥΠΗΡΕΣΙΑ ΤΟΥΣ ΚΑΙ ΝΑ ΣΥΝΤΑΞΙΟΔΟΤΗΘΟΥΝ ΜΕ ΜΕΙΩΜΕΝΗ ΣΥΝΤΑΞΗ

(Πέναλτι: μείωση 6% για κάθε έτος από 1/1/2011 ή 1/200 για κάθε μήνα που υπολείπεται μέχρι τη συμπλήρωσή του κατά περίπτωση ορίου ηλικίας)

25	έως 31/12/2010	55
25	έως 31/12/2011	56
25	έως 31/12/2012	58
25	έως 31/12/2013	60

ΑΝΔΡΕΣ - ΓΥΝΑΙΚΕΣ ΑΣΦΑΛΙΣΜΕΝΟΙ ΑΠΟ 1/1/1993

15	Οποτεδήποτε	65
15	Οποτεδήποτε	60 (μειωμένη)
40	Οποτεδήποτε	60

Μητέρες τριών παιδιών

20	έως 31/12/10	ΧΟΗ
----	--------------	-----

Γονείς τριών παιδιών (πατέρας ή μητέρα)

21	έως 31/12/11	52
23	έως 31/12/12	55
25	έως 31/12/13	56

Οι 7 αλλαγές στο συνταξιοδοτικό καθεστώς των δημοσίων υπαλλήλων (Νόμος 3865/2010 - Μεταρρύθμιση Συνταξιοδοτικού Συστήματος του Δημοσίου και συναφείς διατάξεις).

1. Επέρχεται εξίσωση εντός τριών ετών (2011-2015) των ορίων ηλικίας συνταξιοδότησης ανδρών - γυναικών στο Δημόσιο. Οι μητέρες ανήλικων οι οποίες στα 25 χρόνια υπηρεσίας θεμελιώνουν δικαίωμα και στα 50 παίρνουν σύνταξη θίγονται περισσότερο, αφού η ηλικία συνταξιοδότησης το 2011 αυξάνεται στα 52, το 2012 στα 55 και το 2013 στα 65. Παρέχεται η δυνατότητα στις μητέρες, αναγνώρισης πλασματικού χρόνου ασφάλισης έως 5 έτη ως εξής: για τα τρία πρώτα παιδιά - ένα έτος για το πρώτο παιδί και δύο έτη για καθένα από τα επόμενα.

2. Εξομοιώνονται, ως προς τα έτη υπηρεσίας θεμελίωσης συνταξιοδοτικού δικαιώματος (25 έτη) άνδρες και γυναίκες υπάλληλοι που έχουν προσληφθεί μέχρι 31-12-1982. Η άμεση αυτή εξίσωση δεν επιφέρει συνταξιοδοτικά αποτελέσματα, δεδομένου ότι οι γυναίκες της κατηγορίας αυτής

έχουν ήδη θεμελιώσει συνταξιοδοτικό δικαίωμα. Επίσης, με τις ίδιες διατάξεις αυξάνονται σταδιακά, από 20 σε 25 τα έτη υπηρεσίας θεμελίωσης συνταξιοδοτικού δικαιώματος τόσο για τους άνδρες όσο και για τις γυναίκες που έχουν τρία παιδιά και άνω και καταργείται στην περίπτωση αυτή, η προσθετή προϋπόθεση που ίσχυε για τους άνδρες, δηλαδή να έχουν την επιμέλεια των παιδιών με δικαστική απόφαση ή να είναι χήροι.

3. Θεσπίζεται ενιαίο όριο ηλικίας συνταξιοδότησης (55 έτος) για τους άνδρες και τις γυναίκες υπαλλήλους που έχουν θεμελιωθεί συνταξιοδοτικό δικαίωμα μέχρι 31-12-97.

4. Θεσπίζονται από 1-1-2011 τα ακόλουθα όρια ηλικίας για όσους θεμελιώνουν δικαίωμα σύνταξης από 1ης Ιανουαρίου 1998 και μετά ή προσλήφθηκαν για πρώτη φορά στο Δημόσιο από 1ης Ιανουαρίου 1983 μέχρι 31 Δεκεμβρίου

1992.

- Για όσους έχουν ανήλικο παιδί συμπληρώνουν την 25ετία το έτος 2011, το 52ο έτος της ηλικίας, για όσους συμπληρώνουν την 25ετία το έτος 2012 το όριο ηλικίας αυξάνεται στο 55ο και για όσους συμπληρώνουν την 25ετία από το έτος 2013 και μετά το όριο ηλικίας αυξάνεται στο 65ο έτος.

- Το 50ό έτος της ηλικίας για άνδρες και γυναίκες που έχουν ανίκανα παιδιά ή ανίκανο σύζυγο.

- Το 61ο έτος για όσους υπάλληλους δεν ανήκουν στις ανωτέρω κατηγορίες και έχουν 15 χρόνια ασφάλισης θεμελιώνουν δικαίωμα σύνταξης το έτος 2011, το οποίο αυξάνεται στο 63ο έτος για όσους θεμελιώνουν δικαίωμα σύνταξης το έτος 2012 και στο 65ο έτος για όσους θεμελιώνουν δικαίωμα σύνταξης από το έτος 2013 και μετά.

5. Εξομοιώνεται το όριο ηλικίας συνταξιοδότησης ανδρών και γυναικών υπαλλήλων του Δημοσίου που μπορούν να αποχωρήσουν από την Υπηρεσία πριν από τη συμπλήρωση του ισχύοντος ορίου ηλικίας και να λάβουν μειωμένη σύνταξη και ορίζεται στο 56ο έτος 2011 στο 58ο το 2012

και στο 60ό έτος το 2013.

6. Προβλέπεται ότι άνδρες και γυναίκες υπάλληλοι που έχουν προσληφθεί από 1-1-1983 και μετά ο προβλεπόμενος σήμερα χρόνος υπηρεσίας των 35 ετών που απαιτείται προκειμένου να αποχωρήσουν με τη συμπλήρωση του 58ού έτους της ηλικίας, καθώς και ο προβλεπόμενος χρόνος των 37 ετών που απαιτείται προκειμένου να αποχωρήσουν από την υπηρεσία ανεξαρτήτως ορίου ηλικίας, αυξάνεται σταδιακά μέχρι το έτος 2015 στα 40 έτη υπηρεσίας, το δε όριο ηλικίας των 58 ετών παραμένει για το έτος 2011 στο 58ο. Το έτος 2012 αυξάνεται στο 59ο κ.ο.κ. Τα νέα όρια ηλικίας συνταξιοδότησης ισχύουν και γι' αυτούς που συμπληρώνουν τα 37 έτη από το έτος 2011 και μετά.

7. Εξισώνονται τα όρια ηλικίας συνταξιοδότησης ανδρών και γυναικών υπαλλήλων του Δημοσίου που πρωτοασφαλίστηκαν μετά την 1-1-1993, με τις ανάλογες επεμβάσεις στις διατάξεις του ν. 2084/1992. Στην περίπτωση αυτή η εξίσωση γίνεται άμεσα από 1-1-2013 και μετά, δεδομένου ότι οι υπαγόμενοι στην κατηγορία αυτή δεν θα έχουν θεμελιώσει δικαίωμα σύνταξης μέχρι το έτος 2013.

Οι συντάξεις στο δημόσιο

Εξίσωση ορίων

ΠΑΡΑΔΕΙΓΜΑ 1

Άνδρες και γυναίκες με ανήλικα παιδιά, οι οποίοι μέχρι 31/12/2010 έχουν όρια ηλικίας συνταξιοδότησης, οι μιν άνδρες στο 65ο έτος, οι δε γυναίκες στο 50ό, εξισώνονται σταδιακά από 5 1-1-2011 εντός μεταβατικής περιόδου 3 ετών.

Έτος θεμελίωσης	Έτη υπηρεσίας	Όριο ηλικίας γυναικών
2011	25	52ο έτος
2012	25	55ο έτος
2013	25	65ο έτος

ΠΑΡΑΔΕΙΓΜΑ 2

Άνδρες και γυναίκες με τρία παιδιά οι οποίοι μέχρι 31/12/2010 θεμελιώνουν δικαίωμα σύνταξης με 20 έτη υπηρεσίας, ανεξαρτήτως ορίου ηλικίας (οι άνδρες μόνον εφόσον είναι χήροι ή έχουν την επιμέλεια των παιδιών με δικαστική απόφαση), εξισώνονται σταδιακά από 1/1/2011 εντός μεταβατικής περιόδου 3 ετών.

Έτος θεμελίωσης	Έτη υπηρεσίας	Όριο ηλικίας γυναικών
2011	21	52ο έτος
2012	23	55ο έτος
2013	25	65ο έτος

Άρα, κατά τη μεταβατική περίοδο αγνοούνται οι άνδρες που μέχρι σήμερα δεν είχαν αυτό το δικαίωμα καθολικά (μόνο σε ειδικές οικογενειακές συνθήκες).

ΠΑΡΑΔΕΙΓΜΑ 3

Άνδρες και γυναίκες με ανάπηρα παιδιά, οι οποίοι μέχρι 31/12/2010 έχουν όριο ηλικίας συνταξιοδότησης, οι μιν άνδρες το 65ο έτος οι δε γυναίκες το 50ό, εξισώνονται σταδιακά με μείωση του ορίου ηλικίας των ανδρών από 1/1/2013 στο 50ό έτος.

ΠΑΡΑΔΕΙΓΜΑ 4

Άνδρες και γυναίκες με ενήλικα παιδιά ή χωρίς παιδιά, οι οποίοι μέχρι 31/12/2010 έχουν όριο ηλικίας συνταξιοδότησης, οι μιν άνδρες το 65ο έτος, οι δε γυναίκες το 60ό εξισώνονται σταδιακά από 1/1/2011 εντός μεταβατικής περιόδου 3 ετών.

Έτος θεμελίωσης	Όριο ηλικίας γυναικών
2011	61ο έτος
2012	63ο έτος
2013	65ο έτος

ΚΡΙΣΗ ΧΡΕΟΥΣ; Ή ΚΡΙΣΗ ΚΑΚΟΔΙΟΙΚΗΣΗΣ;

• Η Ελλάδα δυστυχώς εδώ και μήνες φλερτάρει με την πτώχευση και θα πρέπει να μας απασχολήσουν οι αιτίες που μας έφεραν στα πρόθυρα της χρεοκοπίας και τους Έλληνες εργαζόμενους στα όρια της νευρικής κρίσης. Θα πρέπει να μας απασχολήσουν και οι πολιτικές ευθύνες αυτής της οικονομικής κρίσης, που δυστυχώς και πάλι την πληρώνουν οι εργαζόμενοι, όπως έγινε και πριν με τη σύγκλιση της οικονομίας με τις ευρωπαϊκές οικονομίες, επί Σημίτη.

Η σημερινή οικονομική κρίση δεν έχει και πολλά κοινά με τις προηγούμενες κρίσεις, όπως με το μεγάλο οικονομικό κραχ του '30 στην Αμερική, ή με την πρόσφατη κρίση γης και πάλι στην Αμερική. Δεν είναι τυχαίο που και τα δύο μεγάλα οικονομικά γεγονότα, που επηρέασαν ολόκληρο τον κόσμο ξεκινούν από την Αμερική και επεκτείνονται στις άλλες χώρες του κόσμου.

• Στην οικονομία αυτό το φαινόμενο ονομάζεται «μετακύλιση της κρίσης» και μπορεί να ξεκινήσει μόνο από τους οικονομικά ισχυρούς και να επηρεάσει τις μικρές οικονομίες. Το αντίθετο είναι αδύνατο να γίνει και αυτά που έλεγε ο Ομπάμα, ότι η προσφυγή της Ελλάδας στο ΔΝΤ έριξε το αμερικανικό χρηματιστήριο, είναι αφελές.

• Ούτε έχει σχέση το δικό μας οικονομικό πρόβλημα με το αντίστοιχο της Ιρλανδίας. Στην Ιρλανδία έχουμε πρόβλημα του τραπεζικού συστήματος, ενώ στην Ελλάδα υφίσταται πρόβλημα δημόσιου χρέους. Το οποίο φυσικά οφείλεται στην κακή, κάκιστη διακυβέρνηση της χώρας από τα δύο κόμματα εξουσίας, το ΠΑΣΟΚ και τη ΝΔ. Αυτά τα δύο κόμματα που κυβερνούν την χώρα τα τελευταία 20 χρόνια με την πολιτική τους, αύξησαν το χρέος, για να φθάσει σήμερα σε επίπεδα που είναι δύσκολο να αντιμετωπισθεί. Στην οικονομία βασική αρχή είναι να αντιμετωπίζεις τα προβλήματα στη γέννησή τους, διότι εάν τα αφήσεις διογκώνονται και είναι δύσκολη η αντιμετώπισή τους.

• Το οικονομικό πρόβλημα στην Ελλάδα είναι πρόβλημα χρέους. Και άλλες χώρες όμως χρωστάνε και περισσότερα από την Ελλάδα και με διάρθρωση χρέους εσωτερικού - εξωτερικού χειρότερη και δεν έχουν τεθεί σε επιτήρηση. Στην ουσία το πρόβλημά μας είναι πρόβλημα δανεισμού, με χαμηλά επιτόκια, διότι ασύμφορα δάνεια είναι πρόθυμοι πολλοί τοκογλύφοι και μας προσφέρουν, με πρώτους τους Γερμανούς και τις τράπεζές τους.

Η ΑΝΕΥΘΥΝΟΤΗΤΑ ΤΩΝ ΔΥΟ ΚΟΜΜΑΤΩΝ ΕΞΟΥΣΙΑΣ

• Θυμόσατε όταν ο Καραμανλής κέρδισε τις εκλογές με τι ξεκίνησε την πενταετή του διακυβέρνηση; Ξεκίνησε με την απογραφή, προκειμένου να βγάλει ψεύτικα τα οικονομικά στοιχεία που έδινε η κυβέρνηση του ΠΑΣΟΚ.

• Όταν αργότερα το ΠΑΣΟΚ ξανακέρδισε την εξουσία, πριν από ενάμιση χρόνο, έκαναν κι αυτοί με τη σειρά τους τα ίδια. Έβγαλαν ψεύτικα τα στατιστικά στοιχεία που έδινε η ΝΔ για την οικονομία.

Αποτέλεσμα αυτής της ανεύθυνης στάσης και των

δύο κομμάτων εξουσίας, ήταν να πιάσουν την ευκαιρία οι διεθνείς τραπεζίτες, οι νόμιμοι τοκογλύφοι για να κερδοσκοπήσουν σε βάρος του ελληνικού λαού. Μας δανείζουν μεν, κάνοντας τους δύσκολους δανειστές, αλλά με επιτόκια τοκογλυφικά. Στην ουσία και τα δύο κόμματα προετοίμασαν να παραδώσουν την χώρα και την οικονομία στο μεγάλο τοκογλυφικό κεφάλαιο και την πολιτική εξουσία στους Γερμανούς, που σήμερα εκπροσωπούν την πιο φιλελεύθερη εκδοχή του καπιταλισμού. Αποψη καθαρά μονεταριστική, που γεμίζει ανέργους την Ευρώπη, αλλά συγχρόνως και τα ταμεία των τραπεζών.

• Και τα δύο κόμματα προετοίμασαν να παραδώσουν τις εργασιακές σχέσεις, τα κοινωνικά και δημοκρατικά δικαιώματα σε μία εξουσία τραπεζοκεντρική που θέτει τον άνθρωπο στην γωνία, ως παράπλευρη

απόλεια, μιας κοινωνίας του ενός δεκάτου.

Μιας κοινωνίας που ο πλούτος συσσωρεύεται σε πολύ λίγους, που γύρω τους έχουν συνεργάτες χαμερπείς, τα σκουλήκια της εξουσίας και όλοι μαζί αυτοί να μην ξεπερνούν το 10%. Και οι υπόλοιποι να ζουν κάτω από τα όρια της φτώχειας. Προωθούν την κινεζοποίηση της ευρωπαϊκής κοινωνίας, στο όνομα ενός ανταγωνισμού αδυνάτων.

Εξάλλου ο ανταγωνισμός που λένε, δεν είναι μόνο θέμα εργατικού κόστους, αλλά και τεχνολογίας, που σημαίνει επενδύσεις, έρευνες και άλλων παραγόντων που ξεχνιούνται, μασώντας μόνο την καραμέλα της συμπίεσης του εργατικού κόστους.

• Με την πολιτική του μνημονίου η αντιμετώπιση του δημόσιου χρέους γίνεται μόνο με φοροεισπρακτικά μέτρα και περιορισμό της κατανάλωσης, μέσω της συμπίεσης των μισθών. Μέτρα τα οποία είναι αντίθετα από αυτά τα οποία ενδείκνυνται σε τέτοιες περιπτώσεις. Σίγουρα είναι σωστός ο περιορισμός της σπατάλης του δημόσιου τομέα, αλλά γι' αυτό δεν ευθύνονται οι εργαζόμενοι, αλλά αυτοί οι οποίοι διοικούν το δημόσιο τομέα, που σίγουρα είναι μία διεφθαρμένη διοίκηση, που κατακλύβει το δημόσιο πλούτο.

Για παράδειγμα τα ασφαλιστικά ταμεία είναι προβληματικά και αυτό δεν οφείλεται στους εργαζόμενους που πληρώνουν τις εισφορές τους, αλλά στους εργοδότες οι οποίοι δεν πληρώνουν εργοδοτικές εισφορές και σε αυτούς που τα διοικούσαν και οι οποίοι τα καταλήστευσαν. Με το μνημόνιο πλήρωσαν αυτοί που δεν ευθύνονταν, οι εργαζόμενοι. Αυτά που λείπουν από την πολιτική του ΠΑΣΟΚ είναι μέτρα αναπτυξιακά. Μέσω της ανάπτυξης, μπορεί το χρέος προς στιγμήν να αυξάνονταν, αλλά η οικονομία θα είχε τη δυνατότητα και τη δύναμη να μειώσει το χρέος στο μέλλον. Βλέπουμε ότι μία-μία αυτές οι προτάσεις

υιοθετούνται, αφού διαπιστώσαν την αποτυχία της πολιτικής τους και την αύξηση του χρέους.

ΥΠΑΡΧΕΙ ΔΙΕΞΟΔΟΣ ΣΤΑ ΑΔΙΕΞΟΔΑ ΤΟΥ ΜΝΗΜΟΝΙΟΥ

Λένε ότι η Αριστερά δεν έχει προτάσεις και η μόνη λύση είναι η νεοφιλελεύθερη πολιτική Παπανδρέου. Το σωστό είναι ότι η Αριστερά, όχι φυσικά το ΚΚΕ, από την αρχή της κρίσης έχει προτείνει κάποια πράγματα, τα οποία χάθηκαν στις συμπληγάδες των ΜΜΕ.

Τελευταία έχει συσταθεί Επιτροπή Λογιστικού Ελέγχου με πρωτοβουλία της Σοφίας Σακοράφα, η οποία λέει το εξής απλό. Να διερευνήσουμε λογιστικά το χρέος, για να γνωρίζουμε τι χρωστάμε, σε ποιους και πώς δημιουργήθηκε το χρέος. Είναι σίγουρο ότι μέσα από αυτήν τη διαδικασία θα διαπιστωθεί το παράνομο χρέος, το οποίο είναι νόμιμο να διαγραφεί.

Στην αντίστοιχη περίπτωση στον Ισημερινό, διαπιστώθηκε το παράνομο χρέος που διαγράφηκε το 65%.

Εάν διαγραφεί ένα μέρος του χρέους, το παράνομο, μετά είναι σίγουρο ότι θα μπορέσουμε να αντιμετωπίσουμε το υπόλοιπο, εάν αλλάξει φυσικά η πολιτική και επιλέξουμε συλλογική αντιμετώπιση.

Διότι οι εργαζόμενοι πληρώνουν την κρίση. Ας μας πουν το αντίστοιχο κόστος για τους τραπεζίτες και το μεγάλο κεφάλαιο.

Από την αρχή της κρίσης η Αριστερά μιλάει για αναδιάρθρωση του χρέους, επιμήκυνση της πληρωμής, έκδοση ευρωομόλογου και δανεισμό από την εσωτερική αγορά.

Το αποτέλεσμα όλης αυτής της πολιτικής του μνημονίου ήταν το αναμενόμενο, από τους αριστερούς οικονομολόγους. Επιδείνωση της οικονομίας, με αύξηση του δημόσιου χρέους, αύξηση της ανεργίας

σε επίπεδα που δύσκολα θα αντιμετωπίζεται, συρρίκνωση της οικονομίας και τελευταία παρουσιάζονται και φαινόμενα πληθωρισμού...

Διαφωνεί η αριστερά με το ξεπούλημα του δημοσίου πλούτου και περιουσίας, αντίθετα προτείνει την αξιοποίηση η οποία μπορεί να γίνει από το κράτος. Εάν δηλώνουν οι διοικούντες αδυναμία να το κάνουν, σημαίνει ότι είναι ανίκανοι και το καλύτερο θα είναι να τα παρατήσουν και να φύγουν πριν έχουν την τύχη του Μπεν Αλί της Τυνησίας, του Μουμπάρακ της Αιγύπτου και αόριο του Λίβου Καντάφι.

Παναγιώτης Ιωακείμιδης
Πρωτοδικείο Αθηνών

ΝΕΟ ΜΙΣΘΟΛΟΓΙΟ Ή ΟΧΗΜΑ ΓΙΑ ΤΗ ΔΙΑΙΩΝΙΣΗ ΤΗΣ ΛΙΤΟΤΗΤΑΣ ΚΑΙ ΝΕΩΝ ΠΕΡΙΚΟΠΩΝ

Η Κυβέρνηση σε συνεργασία με το ΔΝΤ και την Ε.Ε. με πρόσχημα τα δημοσιονομικά ελλείμματα και το χρέος, υλοποιεί την πιο βίαιη ανατροπή των δικαιωμάτων των εργαζομένων και της κοινωνίας, προς όφελος του κεφαλαίου, των τραπεζιτών και των κερδοσκόπων.

Στα πλαίσια αυτά και με εργαλείο το βάρβαρο μνημόνιο που κάθε τόσο επικαιροποιείται, μείωσε και μειώνει τα εισοδήματα εργαζομένων και συνταξιούχων, καταργεί τα ασφαλιστικά δικαιώματα, ικανοποιεί τα αιτήματα των εργοδοτών, καταργεί τις Συλλογικές Συμβάσεις, καταργεί και ιδιωτικοποιεί τις Δημόσιες Υπηρεσίες και τα δημόσια κοινωνικά αγαθά.

Το Δημόσιο και οι εργαζόμενοι στις Δημόσιες Υπηρεσίες βρέθηκαν και βρίσκονται στο στόχαστρο της επίθεσης.

Η επίθεση αυτή συνοδεύεται με συκοφαντίες για τον αριθμό των υπαλλήλων, το κόστος της μισθοδοσίας, το μέγεθος του Δημοσίου και όλα όσα καθημερινά προπαγανδίζοντας με βασικό στόχο να αποπροσανατολίσουν την κοινωνία και να νομιμοποιήσουν τις αντιλαϊκές παρεμβάσεις. Το γεγονός ότι τα επίσημα στοιχεία διαψεύδουν τους ισχυρισμούς τους δεν έχει καμιά σημασία για την προπαγάνδα και το βασικό τους στόχο να ξεπουλήσουν το Δημόσιο.

Στα πλαίσια αυτά εντάσσεται και η εξαγγελία για το νέο μισθολόγιο.

Το νέο μισθολόγιο που εξήγγειλε η Κυβέρνηση δεν προωθείται για να αρθούν οι αδικίες και οι ανισότητες που υπάρχουν στο Δημόσιο, για τις οποίες η βασική ευθύνη ανήκει στις Κυβερνήσεις, ούτε πολύ περισσότερο για να αναβαθμιστούν οι μισθοί και οι συντάξεις.

Προωθείται με βασικό στόχο να περιοριστούν οι δαπάνες για τη μισθοδοσία των Δημοσίων Υπαλλήλων και να εξοικονομηθούν επιπλέον χρήματα για τους δανειστές και τους τραπεζίτες.

Η εκτίμηση αυτή συνδέεται τόσο με τις πολιτικές και τα μέτρα που ήδη έχουν ψηφιστεί αλλά και με τις θέσεις της Κυβέρνησης για το μισθολόγιο.

- Είναι γνωστό ότι το μισθολόγιο περιλαμβάνεται στα μέτρα του μνημονίου που έχει υπογράψει η Κυβέρνηση με τους δανειστές. Προβλέπονται μάλιστα συγκεκριμένα ποσά που θα εξοικονομηθούν από τους μισθούς προς όφελος των δανειστών.

- Το νέο μισθολόγιο θα υλοποιηθεί με 2,7 δις λιγότερα από όσα διατέθηκαν για τη μισθοδοσία των Δημοσίων Υπαλλήλων το 2009. Αυτό σημαίνει ότι τα εισοδήματα που αφαιρέθηκαν με την κατάργηση του 13ου και 14ου μισθού και την κατά 20% περικοπή των επιδομάτων δεν πρόκειται να ξαναδοθούν.

- Πέρα όμως από τα παραπάνω η Κυβέρνηση προωθεί

και νέο μνημόνιο μέχρι το 2015, στο οποίο περιλαμβάνεται νέα περικοπή των δαπανών κατά 14 δις. Είναι φανερό ότι οι μισθοί του Δημοσίου θα αποτελέσουν και πάλι την εύκολη λύση.

Η εκτίμηση αυτή επιβεβαιώνεται και από το προσχέδιο μελέτης για το νέο μισθολόγιο που σε όλα τα σενάρια που προβλέπει, η μισθολογική δαπάνη περιορίζεται από 21.458 δις που διατέθηκαν το 2009 σε 16.339 δις το 2013 και από 9,1% του ΑΕΠ το 2009 σε 7% το 2013.

Από όλα τα παραπάνω, γίνεται φανερό, ότι το νέο μισθολόγιο προωθείται για τη διαιώνιση της λιτότητας σε βάρος των εργαζομένων στο Δημόσιο αλλά και για νέες περικοπές εισοδημάτων.

Το ίδιο συμπέρασμα προκύπτει και από τις προτάσεις και τις θέσεις της Κυβέρνησης για το περιεχόμενο του νέου μισθολογίου όπου ρητά προβλέπεται ότι το νέο σύστημα πρέπει;

- Να συνδέεται με την αξιολόγηση των τυπικών και ουσιαστικών προσόντων.
- Να ακολουθεί το σύστημα σταδιοδρομίας.
- Να συνδέεται με τη σπουδαιότητα των ασκούμενων καθηκόντων και την κατοχή θέσεων ευθύνης.
- Να σχετίζεται με το παραγόμενο αποτέλεσμα.
- Να λαμβάνει υπόψη τις γενικότερες συνθήκες εργασίας.

Η Κυβέρνηση και τα διάφορα παραγαλιάκια προσπαθούν να αποπροσανατολίσουν την κοινωνία και τους εργαζόμενους στο Δημόσιο για το νέο μισθολόγιο.

Έτσι πέρα από την κατάσταση που παρουσιάζουν προσπαθούν να πείσουν ότι μέσα από το μισθολόγιο θα δοθούν αυξήσεις στην πλειοψηφία των υπαλλήλου, Προσπαθούν επίσης να στρέψουν τη μια κατηγορία υπαλλήλων ενάντια στην άλλη.

Ο στόχος τους είναι να διαιρέσουν και να διασπάσουν τους εργαζόμενους στο Δημόσιο για να περάσουν πιο εύκολα τα αντιλαϊκά σχέδια τους.

Το συνδικαλιστικό κίνημα πρέπει να παρέμβει αποφασιστικά για να αποκαλύψει τα σχέδια της Κυβέρνησης. Να αποκαλύψει ότι το μισθολόγιο της Κυβέρνησης δεν έχει καμιά σχέση με το αίτημα και την πρόταση της Α.Δ.Ε.Δ.Υ.

Να συνεχίσει και να κλημακώσει τον αγώνα του σε συνεργασία με τους άλλους εργαζόμενους της χώρας μας αλλά και με τα κοινωνικά στρώματα που πλήττονται για την επαναφορά και διεύρυνση των μισθολογικών, των ασφαλιστικών και εργασιακών δικαιωμάτων μας.-

Ηλ. Βρεττάκος
Αναπ. Πρ. ΑΔΕΔΥ

ΔΕΛΤΙΟ ΤΥΠΟΥ

Η "Μελέτη για τις μισθολογικές εξελίξεις στο Δημόσιο", η οποία δόθηκε χθες στη δημοσιότητα από τα Υπουργεία Εσωτερικών, Αποκέντρωσης και Ηλεκτρονικής Διακυβέρνησης και Οικονομικών **δικαιώνει απόλυτα την Α.Δ.Ε.Δ.Υ.**, καθώς καταρρίπτει τον επί δεκαετίες συντηρούμενο "μύθο" περί υψηλής συνολικής μισθολογικής δαπάνης στο Δημόσιο Τομέα και οδηγεί στο συμπέρασμα ότι βασικό ζητούμενο παραμένει "η καλύτερη διαχείριση και εξοικονόμηση δημοσίων πόρων - πέραν της μισθολογικής δαπάνης".

Η Α.Δ.Ε.Δ.Υ. έχει έγκαιρα διατυπώσει τις θέσεις της για ένα Νέο Μισθολόγιο στο Δημόσιο Τομέα, που μπορεί να συμβάλει τόσο στην αναβάθμιση των Δημοσίων Υπηρεσιών όσο και στη βελτίωση των μισθολογικών απολαβών των υπαλλήλων, οι οποίες -σύμφωνα με την παραδοχή **πλέον** και της Κυβέρνησης- **είναι από τις χαμηλότερες στην Ευρώπη και τις χώρες του ΟΟΣΑ.**

Η Α.Δ.Ε.Δ.Υ. έχει διαμηνύσει στην τελευταία συνάντησή της με τον Υπουργό Εσωτερικών ότι το Νέο Μισθολόγιο, δεν μπορεί να οδηγεί σε "νομιμοποίηση" των ήδη υφιστάμενων περικοπών στο Δημόσιο και σε νέες μειώσεις των

ήδη χαμηλών αποδοχών. Μία τέτοια εξέλιξη θα οδηγήσει σε ακόμη δυσμενέστερη εισοδηματική θέση τους εργαζόμενους στο Δημόσιο, οι οποίοι ήδη μετρούν απώλειες που φτάνουν έως και το 25%.

Υπενθυμίζουμε ότι παρά τη σκόπιμη συντήρηση σεναρίων περί "παχυλών μισθών", το μηνιαίο εισόδημα του 80% των μισθωτών του Δημοσίου Τομέα βρίσκεται ανάμεσα στα 1.000 - 1.500 ευρώ, ενώ την ίδια στιγμή η αγοραστική δύναμη των εργαζομένων διαρκώς μειώνεται εξαιτίας των αυξήσεων των τιμών ειδών ευρείας κατανάλωσης, των αυξήσεων της έμμεσης φορολογίας, των τιμών του ρεύματος, των εισιτηρίων κ.ο.κ.

Τα τρία σενάρια προβολής και εξέλιξης του μισθολογικού κόστους, που δημοσιοποίησαν χθες τα Υπουργεία Εσωτερικών και Οικονομικών, οδηγούν σε νέες μισθολογικές απώλειες, εκμηδενισμό των προσλήψεων, απολύσεις συμβασιούχων και τελικά σε "διάλυση" των Δημοσίων Υπηρεσιών, με σοβαρότατες επιπτώσεις στην εξυπηρέτηση των πολιτών.

Η Α.Δ.Ε.Δ.Υ. διεκδικεί διαχρονικά ένα Νέο Μισθολόγιο που θα αναβαθμίζει τις αποδοχές της μεγάλης πλειοψηφίας των Δημοσίων Υπαλλήλων, θα θεραπεύει ανισότητες και θα βρίσκεται στον αντίποδα μιας άναρχης μισθολογικής δομής, η οποία δημιουργήθηκε ως αποτέλεσμα των πελατειακών σχέσεων της τελευταίας 25ετίας.

Σε κάθε περίπτωση, έχει καταστήσει σαφές ότι αναγκαία και ικανή συνθήκη διεξαγωγής διαλόγου και διαπραγματεύσεων για ένα νέο Μισθολόγιο, είναι η επαναφορά του 13ου και 14ου μισθού.

Από την Εκτελεστική Επιτροπή της Α.Δ.Ε.Δ.Υ.

ΛΑΟΥ ΟΔΥΣΣΕΙΑ ΚΟΠΡΙΤΟΥ... ΠΑΓΚΑ-ΛΙΑΔΑ ΚΑΙ ΜΙΑ ΡΑΨΩΔΙΑ ΣΕ ΠΡΑΣΙΝΟ...

Όχι της μολόχας. Δυνατό πράσινο της τσόχας του καζινοκαπιταλισμού, του βάρβαρου, του μοβόρου. Αυτουνού που στα σαλέ και τις υπόγες του «ζάρια παίζουν τους λαούς, οι αργυραμοιβοί κι οι τοκογλύφοι». Σε οργιαστικά παιχνίδια ανθρωποφαγίας «μηδενικού σοσιαλισμού και καλπάζουσας βαρβαρότητας».

Εκεί κι ο δικός μας ο κορυφαίος. Είδε πράσινο και μπήκε. Του φάνηκε σαν την πράσινη ανάπτυξη που φαντασιώνεται κάθε τόσο. Όχι που θάμενε «στα φρουτάκια» ο κουλοχέρης. Θέλει χοντρό παιχνίδι, ο σκληρός ο παίχτης. Και χάθηκε στις στοές ο πλανήτης Οδυσσεύς του γένους. Πλανιέται και πλανεύεται έκτοτε και κατ' εξακολούθηση, χαμένος στη μετάφραση. Πάνω κάτω, πέρα δώθε, στις χώρες των ληστριγόνων. Τον ξέρουν και οι πέτρες πια. Καλό κονέ αυτό με τις πέτρες. Γιατί όταν αρχίσουν να του την πέφτουν βροχηδόν, θα νομίζει πως τον χαιρετάνε λόγω γνωριμίας!

Γατόνι ο ηγέτης! Παρεμπιπτόντως, αυτός ο πρωταθλητής του τζετ λαγκ, σπίτι δεν έχει; Να κάτσει ο ακάθιστος να δει τη φουκαριάρα τη μάνα του, να παίξει ένα ταβλάκι, να κυβερνήσει μια χώρα έστω!

Αυτός καλέ, πιο στενή σχέση έχει με τις κυρίες Μικρή και Μεγάλη Άρκτο, παρά με την κυρά του. Άμα ο άντρας τη δει Οδυσσέας, κλάφτα Πηνέλοπε. Κι όσο για την ΙΘΑΚΗ, ξέχνα ΤΗΝ ΕΠΙΣΤΡΟΦΗ στις αγορές. Το όνειρο του Πολύπλαγκτου. Τα όνειρά του - εφιάλτες μας!

Παζάρι στο παζάρι, θα το «δώσει» το μαγαζί. Η Μούσα να βάλει το χέρι της. Αμ δε! Ως και η μούσα με τον πράσινο μπερέ, πλάκα μας κάνει. Μπαχαλάκια μας τον έκανε τον άντρα τον πολύτροπο. Να του δώσει τέτοια έμπνευση κατακούτελα; Άκου σχέδιο διάσωσης, το σκίτσο του ατάλαντου γελοιογράφου! Να μπάσει το Δούρειο Ίπλο στη χώρα!

Αντί να τον στείλει για βοσκή στις αυλές της Τροίας! Με την κοιλιά ντίρλα στο τοξικό απόβλητο του Τρα-

πεζοχρηματοπιστωτικού τους Μολώχ, να τους κάνει το γκαζόν κόπρανα. Ορίστε Μόρτες μου, να πει: «Δεν πληρώνω - δεν πληρώνω, πάρτε ένα αλογάκι να παίξετε τους καουμπόηδες, μπας και ηρεμήσετε κι εσείς και οι νευρασθενικές οι αγορές σας. Μπορεί να βγάλει και φτεράαααα! σαν τα σπρεντς και τα πανωτόκια σας. Πήγασος θα γίνει το ψοφιμί... χάρισμά σας φρουλάιν και μεσιέδες». Τέτοιες κουβέντες λένε οι στιβαροί, κι άλλες πιο στρογγυλές, τετράγωνες, μακρουλές και μασίφ. Σκληρές. (Σαν τις πέτρες, που οσονούπω θα «συναινέσουν» στο λιθοβολισμό τους)...

Κι αντ' αυτού, ρε συ Μούσα πλακατζού, τι φλασιά

του άστραψες «εν κενώ αέρος» του παλικαριού; Να συστήνεται στους VIP'S των Κυκλώπων ως: «Το όνομά μου είναι ΚΑΝΕΝΑΣ, η χώρα μου ένα ΤΙΠΟΤΑ. Και ο λαός της ένα μάτσο αχόρτατους κοπρίτες, που σας τα ΦΑΓΑΜΕ ΟΛΟΙ ΜΑΖΙ;».

Και σε πιστή μετάφραση: «Βαράτε τους αλύπητα»; Η ξεφτίλα στα χρόνια της χολέρας. Πράσινη θανατερή. Ιδανική για την εντερική χλωρίδα του τέρατος. Εξ' ού και μια χασιά το ΤΙΠΟΤΑ

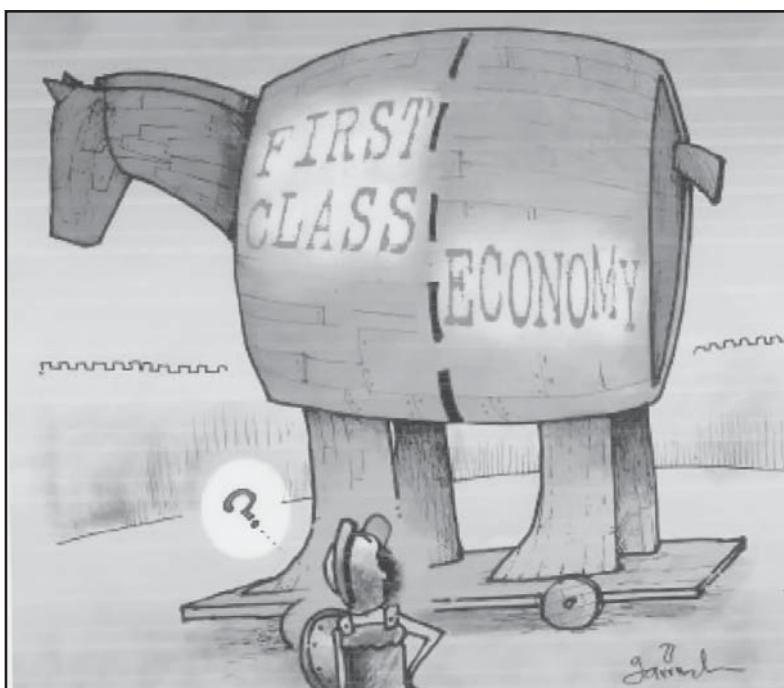
και ο ΚΑΝΕΝΑΣ να κάνει καριέρα στο σκουπιδοτενεκέ της οικονομικής ΑΝΥΠΑΡΞΙΑΣ. Καλή χώνεψη Πολύφημε, λαμόγιο πλουτοκράτορα.

Τέτοια καμώματα ο εμπνευσμένος, την τύφλα μας μέσα! Διότι και αυτό κατόρθωσε. Αντί να στραβώσει τον Κύκλωπα, μας πέταξε τα μάτια έξω. Τέτοιο ζόρι στο πόπολο, ο ΔΙΑΣΩΣΤΗΣ!

Πάρτα τώρα, ω! μούσα χαιρέκακη, που σούκανε ο πολύτροπος τη ραψωδία ρέκβιεμ! Γιατί αυτός θα μας τελειώσει, δεν τη γλυτώνουμε.

Μα σουζες πάνω σε ΜΟΝΟΔΡΟΜΟ με το γκρεμό να χάσκει;

Διότι μπρος γκρεμός και ΜΟΝΟΝ. Όλες οι χαρτορίχτρες με τα σχετικά Νόμπελ, αυτό λιβανίζουνε. Κι όλα τα Τσικό του Φρήντμαν (που κυβερνάν τον κόσμο), σαν δαιμονισμένες σειρήνες, αυτό σκουίζουνε:

“Διάσωση δια της κατακρημνήσεως”! (Του κόσμου της δουλειάς, του κοινωνικού κράτους, της πρόνοιας, της ανάπτυξης, των δικαιωμάτων και της δικαιοσύνης). Και δια συνταγματικής κατοχυρώσεως παρακαλώ. “Στο γκρεμό - στο γκρεμό με βήμα χαρωπό, αγάριστα ρεμάλια”. Καθ’ ότι οι “Τροϊκανιές είναι ευτυχία” όπως διδάσκει ξερνώντας εξυπνακισμούς και ύβρεις άλλος Τρισμέγιστος σύντροφος!).

Μνήσθητί μου αγγελάκια μου! Πάτε καλά ρεέ; Ο διάλογος να πάρει τα Μνημόνια σας! Και τους δεκάρικους επικήδειους πάνω στα μνήματα που μας σκάβετε. Εγώ Σουλιώτισσα, τώρα στα γεράματα δεν γίνομαι. PATRIAM AMAMUS, βεβαίως, αλλά ο γκρεμός με χαλάει. Την κάνω ακτοπλοϊκός. Και γρήγορα. Πριν μας κάνετε διά της “συνθλίψεως” χαπάκια και υπόθετα των πεντακοσίων, για να μπουκώσετε τις αγορές LEXOTANIL, μπας και ηρεμήσουν οι υστερικές!

Και όσο να πεις το χαπάκι, είναι πιο χάι-τεκ “μηχανισμός διάσωσης” από το να μας κάνετε σαπούνι. Ω! Δανειστές, καλοί μου ΑΝΘΡΩΠΟΙ...!

Οδυσσεά, γύρνα πίσω! Πάλι στις κορφές και στα παζάρια σταυλίζεσαι και φοβάμαι. Φοβάμαι όλ’ αυτά που θα κάνεις για μένα, πάλι χωρίς εμένα. Και ω! την τύχη μου, την ελαφρών ηθών, ούτε το ακτοπλοϊκός θα με σώσει. Εκτός ίσως “δια πνιγμού”. Άστραψε και βρόντηξε ο ανένδοτος, τώρα που κατάλαβε το κόλλο. Παιχταράς ο άτιμο!

Και τάριξε χοντρά, ο άτεγκτος. “Ντομνίκ η ΓΑΛΕΡΑ να είναι ΠΡΑΣΙΝΗΗΗΗ... (Πληρηηηζζ)! Γιατί άμα είσαι σκληρός διαπραγματευτής (πολύ σκληρός για να ...τους πεθάνεις), κάνεις μπαμ (και σταματούν τα τραμ - όπα). Αγριεύεις. Δείχνεις και τον ΚΥΝΟΔΟΝΤΑ το δεξί, μπορεί και τον αριστερό, είναι πιο ΓΑΒ.

Θέλει ο άλλος να σου κάνει τη θαλαμηγό ΓΑΛΕΡΑ-ΑΑ; Οκεϊ!

Καμιά αντίρρηση. Πάρε του λες τον αγιογδύτη ό,τι θέλεις απ’ αυτή: Ασημικά, χαλιά και πορσελάνες, ΔΕΚΟ, λιμάνια και νησιά, μνημεία και σημαίες, πιάσε και μια Καρυάτιδα δωράκι από μένα και βίρα τις άγκυρες καπετάνιο. ΑΛΛΑ: “Κουπιά, κωπηλάτες, βούρδουλες δικά μου και το χρώμα της Γαλέρας ΠΡΑΣΙΝΟ. Έστω όχι το λαμπρό το αγγουρί, ας είναι και το MOODY’S της χολέρας, αλλά πράσινη”. Διότι πάνω απ’ όλα η πολιτική συνέπεια, σου λέει. Και η σοσιαλιστική μας ιδεολογία - που ναι μεν της αλλάξαμε τα φώτα (αχ! πώς πονάω - νάξερεις!), αλλά το χρώμα; Αυτό ποτέ! Σκέφτηκε ο ηγέτης, ο GAP ο πολυμήχανος (βοηθούσης και της μούσας της κακόβουλης, που έχει σαλτάρει για τα καλά και τον εμπνέει νούμερα τραγικής επιθεώρησης): “Με πράσινο ήλιο τους θάμπωσα. Πράσινη ανάπτυξη τους έταξα. Με πράσιν’ άλογα τους παραμύθιασα και το κουτόχορτο που τους ταΐζω, πράσινο κι αυτό.

Δεν θα τους βουλιάξω εγώ (αφού τους αλλάξω) μ’ αταίριαστο χρώμα. Δεν είναι CHIC! Εντάξει, το μαύρο ταιριάζει στη Γαλέρα, αλλά εμένα με φτιάχνει το πράσινο, το οικολογικό (τρομάρα τους)! Και δώστου οι REAL ιδιωτικές κουβέντες των δημοσίων ανδρών, στο σκληρό το νταραβέρι: “Παρ’ το ????? Ντομνίκ - είναι μια χώρα που δεν ζει - κι αν το βουλιάξεις αύτανδρο, χαλάλι σου μπαγάσα. Επικουρικά (και για ξεκάρφωμα...) πάρε κι ένα “σύμφωνο επιμηκυνσης” της Οδύσειάς τους, πάρε και τις ταβανόπροκες, τόνα πόδι βάλτους στη Σκύλλα, τ’ άλλο στη Χάρυβδη, σύντροφε σωτήρα μου. Κι άσε την πλέμπα (που γουστάρει και την τραγωδία) να το παίξει Προμηθέας Δεσμώτης. Όχι, που θα την έχουμε ελεύθερη, ν’ αρχίσει με το καλό να βουλιάξει το σκαρί (γιατί δεν το γλυτώνει το ΝΑΥΑΓΙΟ ο σκυλοπνίχτης), με τ’ ασφάλιστρα θα ξεχρεώσω. Όσοι κοπρίτες δεν μαζώσουν τη θάλασσα, θα γουστάρουν ΕΙΛΩΤΕΙΑ, για να ζήσουν. Το Μεγάλο Αφεντικό, πανευτυχές για την αναβάθμιση, θα ουρλιάξει “Η ΚΟΛΑΣΗ ΕΙΜΑΙ ΕΓΩ”. Και η σοσιαλιστική Διεθνής της Οικολογίας και του Μαύρου Εμπορίου, θα με κάνει θεό (μπορεί και Γενικό Γραμματέα...!)

Καθάρισα τον κόπρο των κοινωνικών κατακτήσεων, δεν ρύπανα την αχαλίνωτη κερδοφορία του κεφαλαίου με βλαβερές προσμίξεις, τύπου εργασιακά, ασφαλιστικά δικαιώματα και άλλες τέτοιες αηδίες, ανακύκλωσα το χρέος κι έκανα τη χώρα φιλική στο χρήστη, τον κερδοσκόπο, τον παιχταρά. Κι όλα αυτά με μια ΓΑΛΕΡΑ ΠΡΑΣΙΝΗ!

Στο χρώμα της ελπίδας, που βούλιαξε μαζί της!

Υμνησέ με Ραψωδέ, κι εσείς κοπρίτες: Δοξάστε με ρε, τι σας ζητάω;;;

Υ.Γ. (Λαού): “Προς το παρόν μένω δίχως φίλους, χωρίς σωτήρες,

*νυχτωμένος σ’ αυτόν τον έρημο τόπο,
όπου τα όρνια κουλουριασμένα ονειρεύονται
την αυριανή τους ευωχία με τη δική μου σάρκα»!*

Χρ. Ζουμαδάκη

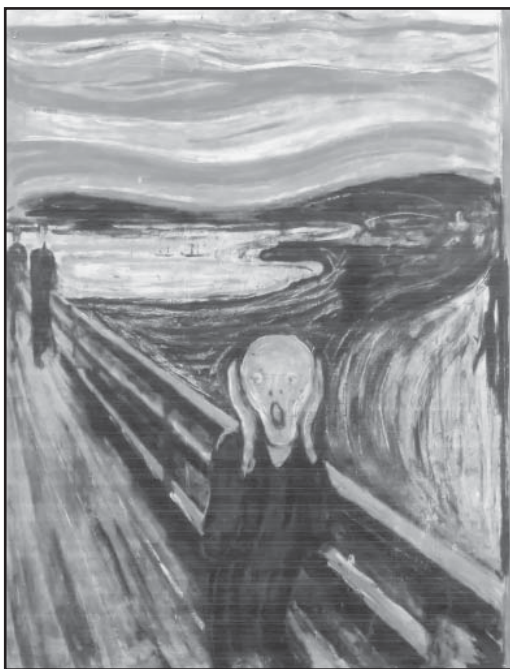
ΕΚΚΛΗΣΗ ΓΙΑ ΕΠΙΤΡΟΠΗ ΛΟΓΙΣΤΙΚΟΥ ΕΛΕΓΧΟΥ ΕΠΙ ΤΟΥ ΕΛΛΗΝΙΚΟΥ ΔΗΜΟΣΙΟΥ ΧΡΕΟΥΣ

Οι υπογράφωντες πιστεύουμε ότι υπάρχει επιτακτική ανάγκη να δημιουργηθεί Επιτροπή Λογιστικού Ελέγχου (ΕΛΕ) η οποία θα εξετάσει το ελληνικό δημόσιο χρέος. Η τρέχουσα πολιτική της ΕΕ και του ΔΝΤ για την αντιμετώπιση του δημόσιου χρέους έχει επιφέρει μεγάλο κοινωνικό κόστος στην Ελλάδα. Κατά συνέπεια ο ελληνικός λαός έχει δημοκρατικό δικαίωμα να απαιτήσει πλήρη πληροφόρηση όσον αφορά το χρέος που είναι δημόσιο, ή εγγυημένο από το κράτος.

Ο σκοπός της ΕΛΕ θα είναι η εξακρίβωση των αιτίων του δημόσιου χρέους, των όρων με τους οποίους έχει συναφθεί, καθώς και της χρήσης των δανείων. Στη βάση των συμπερασμάτων της η ΕΛΕ θα διαμορφώσει κατάλληλες προτάσεις για την αντιμετώπιση του χρέους, συμπεριλαμβανομένου του χρέους που θα αποδειχθεί παράνομο, μη νομιμοποιημένο, ή απεχθές. Η επιδίωξη της ΕΛΕ θα είναι να συνδράμει την Ελλάδα ώστε να λάβει όλα τα απαραίτητα μέτρα για να αντιμετωπίσει το βάρος του χρέους, επιτρέποντας παράλληλα στη χώρα να διαπραγματευτεί καλύτερα με τους πιστωτές της. Τέλος, η ΕΛΕ θα επιχειρήσει να διαπιστώσει ευθύνες για τις προβληματικές συμβάσεις χρέους.

Το δημόσιο και το ιδιωτικό χρέος βρίσκονται στην καρδιά της κρίσης της Ευρωζώνης. Η παγκόσμια κρίση που ξεκίνησε το 2007 κατέληξε στη διόγκωση του δημόσιου χρέους των περιφερειακών χωρών της Ευρωζώνης διότι μειώθηκαν τα κρατικά έσοδα και τα κράτη ανέλαβαν τη σωτηρία των ιδιωτικών τραπεζών. Σύμφωνα με τον τελευταίο προϋπολογισμό, το ελληνικό δημόσιο χρέος αναμένεται να αυξηθεί από 299 δις ευρώ (ή 127% του ΑΕΠ) το 2009 σε 362 δις ευρώ (ή 159% του ΑΕΠ) το 2011. Η διόγκωση

του δημόσιου χρέους επέτεινε τον κίνδυνο εθνικής χρεοκοπίας των περιφερειακών χωρών και αύξησε τις πιθανότητες τραπεζικής χρεοκοπίας στην Ευρώπη. Η Ε.Ε., σε συμφωνία με εθνικές κυβερνήσεις, αντέδρασε υιοθετώντας προγράμματα διάσωσης που διευκολύνουν τον προσωρινό δανεισμό των κρατών της Ευρωζώνης και προστατεύουν τις τράπεζες. Αλλά τα μέτρα αυτά

δεν κατάφεραν να καθησυχάσουν τις χρηματοπιστωτικές αγορές και τα επιτόκια δανεισμού των περιφερειακών χωρών συνέχισαν να ανεβαίνουν. Επιπλέον, το αντίτιμο των προγραμμάτων ήταν η λιτότητα. Η Ελλάδα, η Ιρλανδία και άλλες χώρες αναγκάστηκαν να περικόψουν μισθούς και συντάξεις, να μειώσουν τις δημόσιες δαπάνες, να συρρικνώνουν τις παροχές πρόνοιας, να ιδιωτικοποιήσουν δημόσιες επιχειρήσεις και να απελευθερώσουν τις αγορές. Αναπόφευκτα θα υπάρξει και περαιτέρω κοινωνικό κόστος λόγω αύξησης της ανεργίας, χρεοκοπίας επιχειρήσεων και συρρίκνωσης της παραγωγής.

Η Ελλάδα βρέθηκε στο επίκεντρο των προγραμμάτων διάσωσης της ΕΕ, αλλά ο ελληνικός λαός έχει

κρατηθεί στο σκοτάδι όσον αφορά τη σύνθεση και τους όρους του δημόσιου χρέους. Η έλλειψη ενημέρωσης συνιστά θεμελιώδη αποτυχία των δημοκρατικών διαδικασιών. Οι λαοί που καλούνται να φέρουν το κόστος των προγραμμάτων της ΕΕ έχουν δημοκρατικό δικαίωμα στην πλήρη πληροφόρηση.

- Η ΕΛΕ μπορεί να συμβάλλει στην αναπλήρωση του δημοκρατικού αυτού ελλείμματος. Μπορεί επίσης να ενθαρρύνει τη συμμετοχή ευρύτερων κοινωνικών στρωμάτων στην αντιμετώπιση του δημόσιου χρέους. Η επιτροπή θα είναι διεθνής και θα αποτελείται από ορκωτούς λογιστές του χρέους και των δημοσίων οικονομικών, από νομικούς, οικονομολόγους, αντιπρόσωπους των εργατικών οργανώσεων και μέλη των οργανώσεων της κοινωνίας των πολιτών. Θα είναι ανεξάρτητη από τα πολιτικά κόμματα, αλλά δεν θα αποκλείει τη συμμετοχή πολιτικών αρκεί να συμφωνούν με τους σκοπούς της. Η ΕΛΕ θα διασφαλίζει την ύπαρξη εξειδικευμένης γνώσης και θα εγγυάται τον δημοκρατικό έλεγχο καθώς και το υπόλογο όλων των εμπλεκόμενων.

Για να επιτύχει το στόχο της η ΕΛΕ θα πρέπει να έχει πλήρη πρόσβαση στις συμβάσεις δημόσιου χρέους των τελευταίων τεσσάρων δεκαετιών, συμπεριλαμβανομένων των εκδόσεων ομολόγων, αλλά και διμερούς, πολυμερούς, ή άλλης μορφής χρέους και κρατικών υποχρεώσεων. Θα πρέπει να έχει τις απαραίτητες αρμοδιότητες για να απαιτεί σχετικά έγγραφα, να καλεί δημόσιους λειτουργούς σε κατάθεση και να εξετάζει τραπεζικούς λογαριασμούς στην Ελλάδα και στο εξωτερικό. Θα πρέπει, τέλος, να της δοθεί επαρκές χρονικό διάστημα για να μελετήσει τις συμβάσεις και να εξαγάγει το πόρισμά της.

Η δημιουργία διεθνούς και ανεξάρτητης ΕΛΕ για το ελληνικό δημόσιο χρέος αποτελεί αναντίρρητη

ΑΝΘΡΩΠΙΑ ΤΗΣ ΟΙΚΟΝΟΜΙΑΣ

Ο Σουρής ήταν μιλια μπροστά....
100 χρόνια πριν μιλούσε για το ΔΝΤ

Ποιος είδε κράτος λιγοστό
σ' όλη τη γη μοναδικό,
εκατό να εξοδεύη
και πενήντα να μαζεύη;

Να τρέφη όλους τους αργούς,
νάχη επτά πρωθυπουργούς,
ταμείο δίχως χρήματα
και δόξης τόσα μνήματα;

Νάχη κλητήρες για φρουρά
και να σε κλέβουν φανερά,
κι ενώ αυτοί σε κλέβουνε
τον κλέφτη να γυρεύουνε;

Κλέφτες φτωχοί και άρχοντες με άμαξες και άτια,
κλέφτες χωρίς μια πήχυ γη και κλέφτες με παλάτια
ο ένας κλέβει όρνιθες και σκάφες για ψωμί
ο άλλος το έθνος σύσσωμο για πλούτη και τιμή.

Όλα σ' αυτή τη γη μασκαρεύτηκαν
Ονειράτα, ελπίδες και σκοποί,
Οι μούρες μας μουτσούνες εγινήκαν
Δεν ξέρουμε τι λέγεται ντροπή.

Ο Έλληνας δυο δίκαια ασκεί πανελευθέρως,
συνέρχεσθαι τε και ουρύν εις όποιο θέλει μέρος.

Χαρά στους χασομέρηδες! Χαρά στους αρλεκίνους!
σκλάβος ξανάσκυψε ο ρωμικός και δασκαλοκρατιέται.

Γι' αυτό το κράτος, που τιμά τα ξέστρωτα γαϊδούρια,
σικτίρ στα χρόνια τα παλιά, σικτίρ και στα καινούρια!

Και των σοφών οι λόγοι θαρρώ πως είναι ψώρα,
πιστός εις ό,τι λέγει κανένας δεν εφάνη...
Αυτός ο πλάνος κόσμος και πάντοτε και τώρα,
δεν κάνει ό,τι λέγει δεν λέγει ό,τι κάνει.

Σουλούπι, μπότι, μικρομεσαίο,
ύψος του γόη, ψευτομοιραίο.
Λίγο κατσούφης, λίγο γκρινιάρης,
λίγο μαγκούφης, λίγο μουντάρης.
Σπαθί αντίληψη, μυαλό ξεφτέρη,
κάτι μισόμαθε κι όλα τα ξέρη.
Κι από προσπάππου κι από παππού
συγχρόνως μπούφος και αλεπού.

Και ψωμοτύρι και για καφέ
Το «δε βαρνέσαι» κι «ωχ αδερφέ».
Ωσάν πολίτης, σκυφτός ραγιάς
Σαν πιάσει πόστο: δερβεναγάς.

Θέλει ακόμα - κι αυτό είναι ωραίο
Να παριστάνει τον ευρωπαϊό.
Στα δυο φορώντας τα πόδια που 'χει
Στο 'να λουστρίνη, στ' άλλο τσαρούχι.

Δυστυχία σου Ελλάς, με τα τέκνα που γεννάς.
Ω Ελλάς, ηρώων χώρα, τι γαιδάρους βγάζεις τώρα;

Για την αντιγραφή
Γ.Α.
(Γιάννης Ανδρικούλας)

ανάγκη. Είναι επίσης δημοκρατική απαίτηση του ελληνικού λαού που σηκώνει το βάρος της κρίσης και θέλει να γνωρίζει τις αιτίες της. Από όλες τις απόψεις η ελληνική ΕΛΕ θα μπορούσε να λειτουργήσει ως πρότυπο και για άλλες χώρες της Ευρωζώνης.

Η ΔΑΣ πρότεινε στο Δ.Σ. του Συλλόγου Δικαστικών Υπαλλήλων Αθήνας και αποφασίστηκε να καλέσουμε όλους τους συναδέλφους να προσυπογράψουν το κείμενο και να ενισχύσουν έτσι την πρωτοβουλία για τη δημιουργία και λειτουργία της Επιτροπής Λογιστικού Ελέγχου.

Η ΑΛΗΘΕΙΑ ΘΑ ΠΡΕΠΕΙ ΝΑ ΛΑΜΨΕΙ!

Νέο μισθολόγιο δικαστικών υπαλλήλων

Το 2001 η ΔΑΣ κατέθεσε αναλυτική πρόταση μισθολογίου δικαστικών υπαλλήλων με τέσσερις μισθολογικές κατηγορίες αναβαθμισμένες μισθολογικά.

Η πρότασή μας αποβλέπει

- στην πραγματική αύξηση των αποδοχών μας
- στην εξασφάλιση αυξήσεων και στις συντάξιμες αποδοχές
- στην άρση της επιλεκτικής πολιτικής και των μισθολογικών αδικιών

Σήμερα προαπαιτούμενο για το διάλογο ως βάση συζήτησης είναι να επανέλθουν ο 13ος και 14ος μισθός και να επανέλθει το ποσό του διανεμητικού λογαριασμού στο πριν τη μείωση.

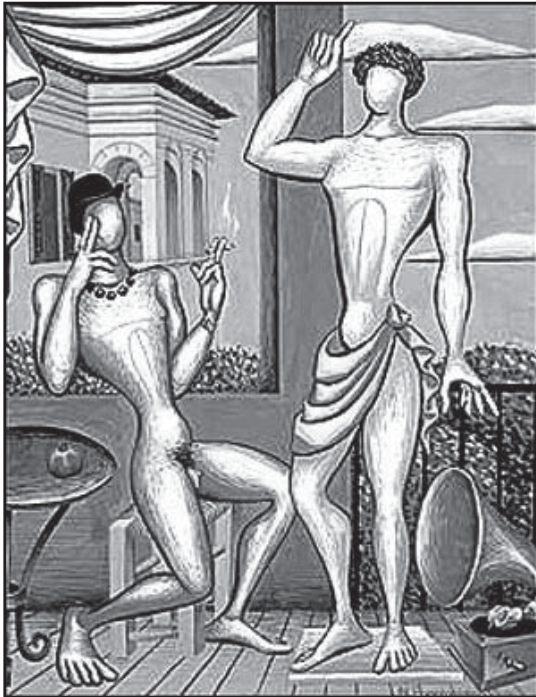
Πρόταση

Το νέο μισθολόγιο δικαστικών υπαλλήλων προτείνεται να αποτελείται από τρεις κατηγορίες αποδοχών:

1) **βασικό μισθό**, ο οποίος απαρτίζεται από το ποσόν του μισθολογικού κλιμακίου, πού βρίσκεται σήμερα ο δικαστικός υπάλληλος, στο οποίο προστίθεται α) το ποσόν του κινήτρου απόδοσης β) το ποσόν του ειδικού λογαριασμού (πόρος)

2) **Πάγια αποζημίωση (επίδομα ειδικών συνθηκών)** προσαυξανόμενη στο 75%, που λαμβάνουν αντίστοιχα οι δικαστικοί λειτουργοί πρώτου βαθμού, **αναπροσαρμοζόμενη στο ύψος της εκάστοτε εισοδηματικής πολιτικής και συνυπολογιζόμενη στις συντάξεις αποδοχές.**

3) **Οικογενειακό επίδομα**

4) **Επίδομα θέσης προϊσταμένου.**

Πρέπει επιτέλους να θέσουμε στόχους, που μας ενώνουν και να τους διεκδικήσουμε αφήνοντας στην άκρη την ομηρία στην οποία μας έχουν οδηγήσει μέσα από αυξήσεις του διανεμητικού λογαριασμού, ο οποίος πλέον έχει ενταχθεί στον προϋπολογισμό του Υπουργείου Οικονομικών και δεν υπολογίζεται στη σύνταξη.

Σήμερα όσο ποτέ άλλοτε γίνεται φανερή η επιλεκτική πολιτική στο χώρο της δικαιοσύνης. Η κυβέρνηση έχοντας δύο μέτρα και δύο σταθμά -σημαντικές αυξήσεις των αποδοχών των δικαστικών λειτουργιών, άρνηση αμοιβής της προσφοράς των δικαστικών υπαλλήλων- έχει δημιουργήσει τεράστιες αδικίες, Πρέπει να μας βρει απέναντί της ενωμένους και αποφασισμένους να διεκδικήσουμε και την έμπρακτη αναγνώριση του έργου των δικαστικών υπαλλήλων και την αναβάθμιση του ρόλου και της θέσης του.

Οι προτάσεις μας δεν διεκδικούν, ούτε την αποκλειστικότητα, ούτε το αλάθητο.

Αποτελούν έναυσμα προβληματισμού και διαλόγου και αν αξίζουν της όποιας προσοχής είναι γιατί αγωνιούν να σταθούν δίπλα σε άλλες.

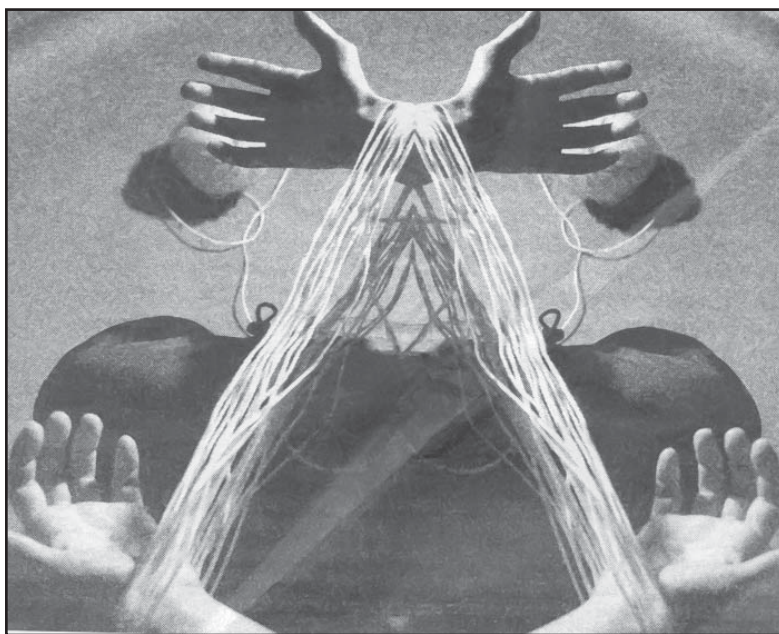
Διαλέγομαι σημαίνει πρώτα από όλα ότι ξέρω να ακούω.

ΟΧΙ ΣΤΗΝ ΥΠΟΚΕΙΜΕΝΙΚΟΤΗΤΑ (ΡΟΥΣΦΕΤΟΛΟΓΙΑ) ΝΑΙ ΣΤΗΝ ΑΝΤΙΚΕΙΜΕΝΙΚΗ ΟΥΣΙΑΣΤΙΚΗ ΑΞΙΟΛΟΓΗΣΗ

Η ΔΑΣ ήδη από το 1996 πρότεινε και έθεσε για διάλογο ένα σύστημα αντικειμενικών και μετρήσιμων κριτηρίων, (μοριοποίηση), ώστε να είναι όσο το δυνατό δικαιότερη η αξιολόγηση των δικαστικών υπαλλήλων και η επιλογή των καταλληλότερων σε θέσεις προϊσταμένων.

Η παράλειψη της ΟΔΥΕ να επεξεργασθεί συγκεκριμένες προτάσεις υποθάλπει τις κατηγοριακές

αντιπαλότητες, διατηρεί στην πράξη ένα αυθαίρετο και αναξιοκρατικό σύστημα επιλογής, όπου επιδίωξη πολλών υποψηφίων είναι η εξασφάλιση της εύνοιας των διοικούντων και η χρησιμοποίηση πολιτικού, παραταξιακού ή δικαστικού μέσου.

Στην Δημόσια Διοίκηση υπάρχει συγκεκριμένο μοριοποιημένο σύστημα επιλογής προϊσταμένων οργανικών μονάδων, το οποίο έχει ενσωματωθεί στα άρθρα του δημοσιοϋπαλληλικού κώδικα, αφού πρώτα συζητήθηκε σε επιτροπή με την συμμετοχή εκπροσώπων της ΑΔΕΔΥ

Πριν την ψήφιση των συγκεκριμένων διατάξεων η ΔΑΣ, το 2006, σε ειδική έκδοση είχε θέσει την πρόταση

μοριοποίησης θεωρώντας, ότι αποτελεί μια καλή αρχή, βάζει στην άκρη τις κατηγοριακές αντιπαραθέσεις και δημιουργεί δικαιότερα και αντικειμενικά κριτήρια αξιολόγησης και επιλογής των δικαστικών υπαλλήλων για τις θέσεις διοικητικής ευθύνης.

Συγκεκριμένα για την επιλογή προϊσταμένων τμημάτων (άρθρο 86 του Δημοσιοϋπαλληλικού Κώδικα) προβλέπεται:

A) Επαγγελματικά - τεχνικά προσόντα

Βασικός τίτλος σπουδών: καλώς 200 μόρια, λίαν καλώς 250 μόρια, άριστα 300 μόρια.

Δεύτερος τίτλος σπουδών: καλώς 40, λίαν καλώς 60, άριστα 80

Διδακτορικό δίπλωμα συναφές με το αντικείμενο της υπηρεσίας 180 μόρια Μεταπτυχιακός τίτλος συναφής με το αντικείμενο της υπηρεσίας 100 μόρια.

Γνώση μιας ξένης γλώσσας : καλή γνώση 50, πολύ καλή γνώση 60, άριστη γνώση 70 και πρόσθετα μόρια για τη γνώση επιπλέον ξένης γλώσσας.

Η αποφοίτησή από την Εθνική Σχολή Δημόσιας Διοίκησης 130 μόρια

Η πιστοποιημένη επιμόρφωση από δημόσιο φορέα ή από Α.Ε.Ι. ή Τ.Ε.Ι. μέχρι 100 μόρια.

B) Εργασιακή- Διοικητική εμπειρία

Χρόνος υπηρεσίας μέχρι 450 μόρια. Για κάθε έτος υπηρεσίας 15 μόρια με ανώτατο όριο τα 30 έτη.

Χρόνος υπηρεσίας σε θέση προϊσταμένου σε θέση προϊσταμένου διεύθυνσης μέχρι 200 μόρια.

Χρόνος υπηρεσίας σε θέση προϊσταμένου τμήματος μέχρι 125 μόρια

Γ) Ικανότητες - Δεξιότητες

1. Υπηρεσιακή αξιολόγηση μέχρι 300 μόρια (η αξιολόγηση περιλαμβάνει γνώση αντικείμενου

υπηρεσίας - διοικητικές ικανότητες – ενδιαφέρον - δημιουργικότητα υπηρεσιακές σχέσεις και συμπεριφορά – αποτελεσματικότητα)

Τα παραπάνω κριτήρια αξιολογούνται βάσει της βαθμολόγησης τους στις εκθέσεις αξιολόγησης της τελευταίας πενταετίας και λαμβάνεται υπόψη ο μέσος όρος για κάθε κριτήριο με συντελεστή βαρύτητας το 6.

2. Ειδικές δραστηριότητες (συγγραφικές εργασίες, ανακοινώσεις σε συνέδρια και ημερίδες σχετικά με το αντικείμενο της υπηρεσίας, εκπροσώπηση σε συμβούλια, επιτροπές ή ομάδες εργασίας κ.λπ.) μέχρι 60 μόρια.

3. Ειδική αξιολόγηση από το υπηρεσιακό συμβούλιο από 50 μέχρι 200 μόρια με βάση τη συνολική εικόνα του υπαλλήλου από τα στοιχεία του προσωπικού του μητρώου

► Συμπληρωματικά προτείνουμε να λαμβάνονται υπόψη στην αξιολόγηση των δικαστικών υπαλλήλων και στην επιλογή προϊσταμένων:

Οι προτάσεις του δικαστικού υπαλλήλου για τη βελτίωση της λειτουργίας της υπηρεσίας, με τη συμπλήρωση ειδικού εντύπου για τη λειτουργία της υπηρεσιακής μονάδας στην οποία υπηρετεί καθώς επίσης και οι προτάσεις, τις οποίες καταθέτει ο υπάλληλος στην υπηρεσιακή συνέλευση.

Αξιολόγηση του έργου του προϊσταμένου από τους υπαλλήλους της οργανικής μονάδας της οποίας προϊστάται.

Επιπλέον προτείνουμε να υπάρχει αξιολόγηση του έργου του προϊσταμένου της οργανικής μονάδας με τη συμπλήρωση ερωτηματολογίου (βαθμολόγηση κριτηρίων ικανοτήτων- δεξιοτήτων) από όλους τους υπαλλήλους της οργανικής μονάδας στην οποία διετέλεσε προϊστάμενος, ώστε να λαμβάνεται υπόψη από το υπηρεσιακό συμβούλιο.

Η πρότασή μας είναι μία βάση συζήτησης, για να αποφύγουμε τραγελαφικές καταστάσεις και αντιπαλότητες ανάμεσα στους συναδέλφους. Η επεξεργασία της είναι ζήτημα συνεδρίου, που θα πρέπει να αποφασίσει και σε βασικά ζητήματα όπως η κατηγοριακή σχέση, η σχέση αρχαιότητας τυπικών προσόντων κλπ.

ΕΥΧΑΡΙΣΤΟ ΝΕΟ; Ή ΘΕΛΟΥΝ ΝΑ ΜΑΣ ΔΙΩΞΟΥΝ;

Στις 4/3/11 το Υπουργείο Εργασίας και Κοινωνικής Ασφάλισης με το υπ' αρ. πρωτ. Φ 80000/27913/1475 έγγραφό του, έστειλε διευκρινίσεις στο Ταμείο Νομικών, που αφορούν στην συνταξιοδότηση των ασφαλισμένων του. Συγκεκριμένα προσαρμόζει ουσιαστικά σύμφωνα με τις δημοσιοϋπαλληλικές διατάξεις τους όρους συνταξιοδότησης μητέρων ανηλίκων τέκνων, που συμπλήρωναν τις προϋποθέσεις μέχρι τις 31/12/2010 στο Τ.Ν. ή όπως λέγεται τώρα Ε.Τ.Α.Α. (Τ.Α.Ν.).

Οι συναδέλφισσες που μέχρι το τέλος του 2010 είχαν τον απαιτούμενο χρόνο υπηρεσίας και ανήλικο παιδί, αλλά όχι την ηλικία (50) ή είχαν την ηλικία

(50), το ανήλικο παιδί και όχι τον χρόνο υπηρεσίας, τώρα μπορούν όποτε συμπληρώσουν αντίστοιχα την ηλικία ή τον χρόνο υπηρεσίας (και μετά το 2010), ανεξάρτητα εάν το παιδί είναι πλέον ανήλικο ή όχι, να συνταξιοδοτηθούν.

Ταυτόχρονη συνταξιοδότηση λοιπόν των συναδελφισσών μητέρων ανηλίκων από το δημόσιο και το Τ.Ν.

Επόμενος στόχος για τους... ώριμους συναδέλφους, άνδρες πα, (25ετία έως τις 31/12/10) η εναρμόνιση των διατάξεων του Τ.Ν. στα 35 έτη υπηρεσίας και 58 ετών, από 60 που ισχύει τώρα ως όριο ηλικίας!

*Λαυρέντης Μπεζμέρτης
Ειρηνοδικείο Αθηνών*

Δικαστική διαμαρτυρία

Στις 10 Μαρτίου πραγματοποιήθηκε έξω από τον Άρειο Πάγο συγκέντρωση-διαμαρτυρία των Δικαστών και Εισαγγελέων για να υποστηρίξουν την αξιοπρέπεια, τη θεσμική υπόσταση και την ακεραιότητα των λειτουργών της δικαιοσύνης, τη θωράκιση των αποδοχών και της ασφάλισής τους. Πολύ θετικό βήμα και η πρωτοβουλία και η διαμαρτυρία. Έγινε επίσημα, συλλογικά και επώνυμα, όπως κάθε πολίτης δικαιούται να διαμαρτύρεται. Απέδειξαν έτσι οι Δικαστές ότι όταν θέλουν μπορούν να διαμαρτύρονται και να διεκδικούν. Όμως η διαμαρτυρία τους δεν πρέπει να σταματήσει εκεί γιατί στοιχείο της αξιοπρέπειας και της ανεξαρτησίας του δικαστή είναι και οι ανθρώπινες και αξιοπρεπείς συνθήκες απονομής της Δικαιοσύνης. Θα πρέπει να συνεχίσουν τις κινητοποιήσεις τους χωρίς επιφυλάξεις και υπαναχωρήσεις και για την αναβάθμιση των συνθηκών απονομής της Δικαιοσύνης. Δεν είναι δυνατόν να απονέμεται η δικαιοσύνη μέσα σε τριτοκοσμικές αίθουσες, σε κτηριακές δομές που βρίσκονται σε πλήρη αποσύνθεση, να υποχρεούνται οι δικ. Γραμματείς να βάζουν από την τσέπη τους τα απαραίτητα για να κάνουν τη δουλειά τους, από στυλό μέχρι συνδετήρες, γιατί δεν πληρώνονται τα κονδύλια... Είναι καιρός λοιπόν η διαμαρτυρία να στραφεί και κατά της γάγγραινας που μετέτρεψε τη Δικαιοσύνη σε αγχώδη διεκπεραίωση μέσα σε μία ντροπιαστική πραγματικότητα που οδηγεί Δικαστές και Δικαστικούς Υπαλλήλους στα όρια της φυσικής και ψυχικής εξάντλησης.

ΜΑΡΙΝΑ ΑΥΓΕΡΗ
ΠΡΩΤΟΔΙΚΕΙΟ ΚΟΡΙΝΘΟΥ

Ε όχι ρε δεν τα φάγαμε μαζί. Εσείς τα φάγατε ΚΟΠΡΙΤΕΣ!

Μια ερώτηση πλανάται αυτήν την περίοδο στα Δικαστήρια και όχι μόνο. Παιδιά; Πότε δικαιούμαι να βγω στη σύνταξη; Μέχρι και από πρωτοδιόριστο το άκουσα! Πώς μας έκαναν έτσι ρε συνάδελφοι; Να αναζητούμε όλοι τη σωτηρία μας στη σύνταξη! Και το χειρότερο; Μας βάλανε και τύψεις, ότι μαζί τα φάγαμε! Ένα μάτσο νόμιμοι κλέφτες εδώ και 35 χρόνια, λυμαίνονται την χώρα και από φτωχαδάκια οι πιο πολλοί, γίνανε δισεκατομμυριούχοι και έχουν το θράσος, το απύθμενο θράσος, να μου λένε, ότι είμαι ένας από αυτούς! Άκου μαζί τα φάγαμε! Ποια φάγαμε ρε κοπρίτες που το σύνολο του λαού δουλεύει για ένα κομμάτι ψωμί, όσοι βέβαια είναι τυχεροί και έχουν δουλειά. Έχουμε κάνει το σκατό μας παξιμάδι, μέσα στα δάνεια όλοι για να τα βγάλουμε πέρα!

Εσείς δε ούτε ξέρετε σε ποιο από τα κότερά σας και τις βίλες σας να πάτε! Κοπρίτες, σας το λέω, έχουμε φθάσει στα όριά μας!

Έχετε τρομοκρατήσει με τα στρατευμένα σας κανάλια όλους, ότι επέρχεται πτώχευση στην χώρα και τρέχουν αλαλάζοντας οι εργαζόμενοι να σωθούν, νομίζοντας οι κακόμοιροι ότι θα την γλιτώσουν με τη σύνταξη!

Αμ το άλλο; Το τρελό; Οι ίδιοι που μας κλέψανε τόσες δεκαετίες, να θέλουν να μας σώσουν; Και το περνάνε στον Έλληνα. Βλέπεις εκτός από τα κανάλια, έχουν τα ραδιόφωνα, τις εφημερίδες, που υποτακτικούς τους συνδικαλιστές και έτσι ο απλός άνθρωπος, ο μοναχικός αισθάνεται σαν να είναι πρόβατο σεμαντρί γεμάτο λύκους. Από την άλλη έχουμε και την αριστερά που είναι 15 κομμάτια. Ήρθε και έδεσε το γλυκό. Δεν ξέρει κανένας που να στηριχθεί. Στη Δημοκρατία όμως δεν υπάρχουν αδιέξοδα.

Μέσα από το τέλμα που μας έχετε ρίξει, αργά ή γρήγορα, ο φόβος θα γίνει αγανάκτηση και η αγανάκτηση του καθενός μας θα ενωθεί, θα γίνει ορμητικό ποτάμι που θα σας παρασύρει και θα σας πνίξει. Ήρθε η εποχή να γεννηθεί το νέο και όσο και αν το πολεμούν, αυτό θα αναδειχθεί.

Δεν ξέρω τι θα προκύψει, αλλά σίγουρα θα είναι πιο αγνό, πιο ανθρώπινο, από τη σαπίλα της τελευταίας 35ετίας, όπου βασιλέψε το ρουσφέτι, η συνδιαλλαγή, η διαπλοκή και το κομματικό βόλεμα. Κύριοι ήρθε το τέλος σας. Ο Μεσαίωνας που φέρατε στην χώρα μας τελειώνει. Η αναγέννηση είναι προ των πυλών. Έρχεται παντού από τον συνδικαλισμό μέχρι τα κόμματα.

Γιώργος Κουφογιώτης - Πρωτοδικείο Αθήνας

ΘΕΜΑΤΑ ΛΕΙΤΟΥΡΓΙΑΣ ΤΟΥ ΜΟΝΟΜΕΛΟΥΣ ΠΛΗΜΜΕΛΕΙΟΔΙΚΕΙΟΥ ΑΘΗΝΩΝ

Η απονομή της Δικαιοσύνης στη χώρα μας χαρακτηρίζεται από πολύχρονη καθυστέρηση στην εκδίκαση των υποθέσεων, την ταλαιπωρία των πολιτών και την παραβίαση θεμελιωδών δικαιωμάτων τους. Το Ευρωπαϊκό Δικαστήριο Ανθρωπίνων Δικαιωμάτων εξέδωσε καταδικαστικές αποφάσεις εναντίον της Ελλάδας μετά από προσφυγές ελλήνων πολιτών. Πανευρωπαϊκά η Ελλάδα “κατακτά το αργυρό μετάλλιο” μετά την Τουρκία και την Πολωνία στην καθυστέρηση στην απονομή της δικαιοσύνης.

Η Κυβέρνηση στην προσπάθεια της για ταχύτερη και ουσιαστικότερη απονομή της δικαιοσύνης προέβη μεταξύ άλλων και την ψήφιση του Ν. 3904/2010. Με την εφαρμογή του Ν. 3904/2010, τα Μονομελή Πλημμελειοδικεία αναβαθμίστηκαν σε αρμοδιότητες και εκδικάζουν αξιόποινες πράξεις μεγαλύτερης σημασίας. Οι υποθέσεις αυτές όμως απαιτούν πολύωρη αποδεικτική διαδικασία και έκδοση πολλών και πολυσέλιδων αποφάσεων σε σύγκριση με την μέχρι σήμερα λειτουργία τους. Μετά την ψήφιση του νομοσχεδίου που έχει εξαγγελθεί οι αρμοδιότητες του Μονομελούς Πλημμελειοδικείου αναμένεται να διευρυνθούν περαιτέρω.

Το Πρωτοδικείο Αθηνών είναι το μεγαλύτερο Δικαστήριο της Ευρώπης, αλλά και το Δικαστήριο με τις μεγαλύτερες ελλείψεις σε ανθρώπινο δυναμικό και υλικοτεχνικές υποδομές. Ειδικότερα, από το Μονομελές Πλημμελειοδικείο Αθηνών που στεγάζεται στο κτίριο 8, το 2010 εκδόθηκαν πλέον των 133.000 αποφάσεων. Το Μονομελές Πλημμελειοδικείο Αθηνών

διαχειρίζεται ήδη τεράστιο όγκο υποθέσεων, παρόλα αυτά οι τεχνολογικές υποδομές που διαθέτει και η εικόνα που παρουσιάζει είναι τεταρτοκοσμικές. Το “παραγωγικό” δυναμικό του αποτελείται από 26 Γραμματείς, ενώ ο εξοπλισμός που διαθέτει αποτελείται από δύο απαρχαιωμένους Η/Υ (τεχνολογίας ‘90) και ένα φωτοτυπικό μηχάνημα. Ως

εκ τούτου, τα αποσπάσματα και οι αποφάσεις είναι, ως επί το πλείστον, χειρόγραφα (“χαρτοκοπτική”, καρμπόν, μουτζούρες, μπλάνκο, κλπ) και η έκδοση αυτών είναι χρονοβόρα. Οι Γραμματείς προκειμένου να αντεπεξέλθουν στον όγκο της εργασίας μεταφέρουν στο σπίτι τους τις δικογραφίες για να γράψουν τις αποφάσεις με σι αυτό σημαίνει και συνεπάγεται, ενώ σε άλλες περιπτώσεις μεταφέρονται από το σπίτι στο γραφείο λαπ - τοπ για τη διευκόλυνση της εργασίας. Σημαντικό είναι και το

γεγονός ότι στο κτίριο 8 δεν υπάρχει ασανσέρ και οι δικογραφίες διακινούνται για δύο ορόφους από τους Γραμματείς (στην πλάτη τους) είτε με τροχαλία. Με τον ίδιο τρόπο μεταφέρεται και η γραφική ύλη (στην πλάτη των Γραμματέων). Μια κρατική υπηρεσία με κύρος δεν επιτρέπεται να παρουσιάζει αυτή την εικόνα. Επιπλέον, κάθε Γραμματέας έχει περίπου δύο έδρες την εβδομάδα. Πολλές φορές λόγω του μάρκους της αποδεικτικής διαδικασίας οι έδρες διακόπτονται για να συνεχιστούν τις επόμενες ημέρες, με αποτέλεσμα Γραμματείς να βρίσκονται σχεδόν καθημερινά στην έδρα και να μην είναι εφικτή η διεκπεραίωση των υποθέσεων και να δημιουργούνται προστριβές με το κοινό (πολίτες και συνηγούς). Για την εύρυθμη, έγκυρη και αποτελεσματική λειτουργία της Δικαιοσύνης και την ταχύτερη έκδοση και διακίνηση, πέρα από τις νομοθετικές ρυθμίσεις, είναι αναγκαία η δημιουργία ηλεκτρονικής υποδομής (ηλεκτρονικοί φάκελοι υποθέσεων, on-λάν διακίνηση εγγράφων και έκδοση πιστοποιητικών) και όχι μόνο. Η ηλεκτρονική διασύνδεση των υπηρεσιών του Πρωτοδικείου Αθηνών με την Εισαγγελία Πρωτοδικών Αθηνών θα ήταν ευχής έργο, όμως, αν δεν πραγματοποιηθεί στο άμεσο μέλλον, δεδομένου ότι αυτή τη στιγμή στο Πλημμελειοδικείο δεν υπάρχει ούτε υποτυπώδης μηχανοργάνωση, η όποια νομοθετική προσπάθεια, προς την κατεύθυνση της αποτελεσματικότητας και της επιτάχυνσης, δεν θα αποδώσει.

Βασιλοπούλου Μαργαρίτα
Πρωτοδικείο Αθηνών

ΜΕΤΑΜΦΙΕΣΗ

Με αυτά και με 'κείνα, φτάσαμε και σε ένα άλλο σημείο του χρόνου. Πάλι, λοιπόν, περιμένουμε κάτι να συμβεί. Που αυτό το κάτι, τώρα, σημαίνει απόκριες. "Κατεβαίνω" απόκριες λοιπόν και μεταμφιέζομαι. Σε τι, όμως; Εδώ όλη μας η ζωή είναι μια ιστορία μεταμφίεσης. Και, όπως είμαι σίγουρη ότι γνωρίζετε πολύ καλά, είναι μια δύσκολη υπόθεση. Δύσκολη γιατί κάθε "μεταμφίεση" σου πρέπει να την πιστέψεις. Αλλιώς δεν πείθει. Το λένε και οι μεγάλοι δάσκαλοι του θεάτρου: Ο ρόλος που χτίζεται με αλήθεια, ανεβαίνει ολοένα ψηλότερα, ενώ ο βασισμένος στο στερεότυπο ολοένα μαραίνεται". Στις απόκριες πάντως, τώρα που το καλοσκεφτόμαι, δεν χρειάζεται να πολυπιστέψεις τη μεταμφίεση σου. Πρέπει όμως να πιστέψεις τη "μεταμφίεση" σου στην καθημερινότητα. Γιατί η μάσκα αυτή είναι που φαρμακώνει και σκοτώνει κάθε στιγμή. Αλήθεια" πόσοι καθημερινά δεν φαρμακώνουν τη ζωή μας, επειδή προσφέρουν, ας πούμε, δέκα κούτες χυμούς σε μια. Και γίνονται και ευεργέτες. Τους ευχαριστεί η πολιτεία και οι διάφοροι ασπόνδυλοι γλείφτες. Δεν καταλαβαίνω πια όλους εκείνους που ξαφνικά το μόνο που τους ενδιαφέρει είναι "να κάνουν λεφτά" γιατί "τα λεφτά είναι το παν". Δεν τους καταλαβαίνω που στις επιτυχίες είναι παρόντες και στις δύσκολες στιγμές χάνονται- Αλλά ας μη συνεχίσω με την πίκρα, Τι θα ωφελήσει; Καθένας διαλέγει το δρόμο του. Μόνο που να μπλέκουν στο δικό μας το δρόμο μόνο για να έχουν κέρδος. Κάθομαι νύχτες ολόκληρες και συλλογίζομαι αν είναι λάθος το να πιστεύεις πως μπορείς να βάλεις και συ ένα λιθαράκι στην ανθρώπινη ευτυχία, να βγάλεις τη μάσκα και να λες "υπάρχω" και να υπάρχεις πάντα στην πλευρά των "μικρών" που έχουν ανάγκη να "τους κεράσεις το κρασί και τον καλό το λόγο".

Χρυσούλα Μαραγκού
Ειρηνοδικείο Άργους

*Θα περάσουν από πάνω μας όλοι οι τροχοί
στο τέλος τα ίδια τα όνειρά μας θα μας σώσουν.
Αγάπη μείνε στην καρδιά
αυτός ας είναι ο κανών του τραγουδιού σου*

Νίκος Καρούζος

Πάντα ο άνθρωπος, στεκόταν γυμνός κι ανυπεράσπιστος απέναντι στις δύο θεμελιώδεις αλήθειες, τη ζωή και το θάνατο. Προσπαθώντας να τις ερμηνεύσει και κυρίως να τις εξουσιάσει. Αυτό το σκοπό εξυπηρέτησαν οι μεγάλες ιστορίες που κατασκεύαζε για να «μπορεί να τα βγάλει πέρα».

Τόσο μεγάλες ιστορίες που μπορούσες να ζήσεις ολόκληρη τη ζωή σου μέσα τους. Τα Δυνατά Χέρια των Θεών και της Μοίρας. Το ταξίδι προς τον Διαφωτισμό. Η Προέλαση του Σοσιαλισμού.

Όσο ο άνθρωπος αποκτούσε οντότητα και αυτοπεποίθηση τόσο απομακρυνόταν από μεταφυσικές αντιλήψεις και ο ορθολογισμός της γνώσης αποκτούσε προβάδισμα. Οι διαψεύσεις όμως των προσδοκιών ξανάφερναν τον άνθρωπο πίσω σε παρηγορητικούς Θεούς και αυταπάτες.

Οι μεγάλες ιστορίες όμως πέθαναν όλες ή ο κόσμος έγινε πολύ μεγάλος ή γέρασε και ξεμωράθηκε ή τις ξέχασε κι έτσι φτιάχνουμε όλοι τις δικές μας ιστορίες. Μικρές ιστορίες. Και βγαίνουν όλες διαφορετικές. Αλλά ο καθένας μας έχει και από μία.

Έφη Κοντού
Πρωτοδικείο Αθήνας

Μια ιστορία για μήλα...

«Λέει ο Ντουρίτο πως η ζωή είναι ένα μήλο.
Και λέει πως υπάρχουν αυτοί που το τρώνε άγουρο,
αυτοί που το τρώνε σάπιο και αυτοί που το τρώνε ώριμο.
Υπάρχουν μερικοί, πολύ λίγοι, που μπορούν να διαλέξουν πώς θα φάνε το μήλο:
αν θα το φάνε σαν ένα όμορφο γινωμένο φρούτο,
αν θα το φάνε πουρέ, σαν γλυκό, σαν χυμό, σαν μπισκότο
ή όπως αλλιώς ορίζει η γαστρονομία.
Λέει ο Ντουρίτο ότι οι ιθαγενείς λαοί υποχρεούνται να φάνε το μήλο σάπιο,
τους νέους τους βάζουν να το χωνέψουν άγουρο,
στα παιδιά προσφέρουν ένα μήλο δηλητηριασμένο με το σκουλήκι της ψευτιάς,
στις γυναίκες λένε πως θα τους δώσουν ένα μήλο
και τους δίνουν μονάχα μισό πορτοκάλι.
Λέει ο Ντουρίτο ότι η ζωή είναι ένα μήλο.
Και λέει επίσης ότι όταν ένας ζαπατίστας βρεθεί μπροστά σε ένα μήλο,
το βγάζει στο φως την ώρα της αυγής
και με μια μαχαιριά χωρίζει το μήλο στη μέση.
Ο ζαπατίστας δεν προσπαθεί να φάει το μήλο,
ούτε καν παρατηρεί αν είναι ώριμο, σάπιο ή άγουρο.
Από την ανοιχτή καρδιά του μήλου, ο ζαπατίστας παίρνει με πολλή προσοχή
τα σπόρια, πάει και οργώνει ένα κομμάτι γης και τα φυτεύει.
Κι έπειτα, ποτίζει το μικρό βλαστάρι
με δάκρυα και αίμα, και αγρυπνάει για να μεγαλώσει.
Λέει ο Ντουρίτο ότι ο ζαπατίστας δεν θα δει καν τη μηλιά ν'ανθίζει
κι ακόμα περισσότερο δεν θα δει τα φρούτα που θα κάνει.
Ο ζαπατίστας φύτεψε τη μηλιά για να μπορεί ο καθένας,
μια μέρα που εκείνος δεν θα υπάρχει, να κόψει ένα ώριμο μήλο
και να είναι ελεύθερος ν' αποφασίσει αν θα το φάει σαν φρούτο,
αν θα το φάει πουρέ, σαν γλυκό, σαν χυμό, σαν μπισκότο.....».

Και η στυφή γεύση στο στόμα μας....

Για το αν, πώς, ποιοι, και για πόσο ακόμα θα τρώμε το μήλο μας (κυριολεκτικά και μεταφορικά) νομίζω ότι δεν ωφελεί να αναφερθώ· το βιώνουμε.

Ούτε για το κατά πόσο έχουμε περιθώριο επιλογής, ούτε για το ότι η όποια επιλογή μας συνδέεται αποκλειστικά με οικονομικά κίνητρα· κι αυτό το ξέρουμε πολύ καλά.

Με αφορμή όμως τη διάδοση των μεταλλαγμένων, την ανεπανόρθωτη μόλυνση νερού και εδάφους, το παρραμπόριο των «βιολογικών» και κυρίως το νομοσχέδιο που έρχεται και στην Ελλάδα τον Απρίλιο να ενσωματώσει τον Codex Alimentarius (Κώδικας Διατροφής) – ένα πραγματικά εφιαλτικό σενάριο- μπορούμε και πρέπει να δούμε την παραγωγή, τη διακίνηση και την πρόσληψη της τροφής ως πράξεις καθαρά πολιτικές.

Στο πλαίσιο αυτό, ξεπερνώντας τον σκόπελο του «υγιεινισμού», γίνονται ήδη μεμονωμένες -και γραφικές ίσως για κάποιους κινήσεις-, τις οποίες αξίζει νομίζω να γνωρίσουμε από κοντά, να δούμε αν και κατά πόσο μπορούμε και θέλουμε να συμμετάσχουμε, να τις διευ-

ρύνουμε, να τις φέρουμε στον τόπο μας, στη γειτονιά μας, να τις κάνουμε καθημερινότητά μας.

Και σε πολύ λίγο χρόνο, σα μικρά παιδιά, θα δούμε τη χαρά του να φυτεύουμε κάτι και να ανθίζει και να

Έγινε η απώλεια συνήθεια μας;*

Τι να πει κανείς για μια κοινωνία που είναι πνιγμένη (ή σχεδόν πνιγμένη) στο τοιμέντο και στην ηχορύπανση;

Για μια κοινωνία που ασφυκτιά-ακόμα και στην ύπαιθρο- κάτω από μολυσμένο ουρανό και δηλητηριασμένα νερά;

Τι να πει κανείς για μια κοινωνία που έχει χάσει το μέτρο; Που το ασήμαντο προβάλλεται ως σπουδαίο και το προσωπικό γίνεται προϊόν δημόσιου ενδιαφέροντος; Που η ανθρωπιά θεωρείται εξαίρεση και ο φιλοτομαρισμός προσόν;

Τι να πει κανείς για μια κοινωνία όπου η ελεύθερη σκέψη είναι πολυτέλεια ίσως και επικίνδυνη, μιας και η κοινή γνώμη κατευθύνεται εύκολα, έτσι ώστε να είναι ελεγχόμενη; (Τα Μ.Μ.Ε. π.χ. είναι αυτά που πέρασαν την αποχή από τις εκλογές σαν επαναστατική πράξη-τα αποτελέσματα είναι γνωστά).

Για μια κοινωνία στην οποία έχει χαθεί η αξία του ελεύθερου χρόνου, διότι σήμερα η εξασφάλιση των "προς το ζην" απαιτεί ακανόνιστο ωράριο και άπειρες εργατοώρες; (Όλα αυτά βέβαια όταν δεν είναι κάποιος άνεργος-σπάνιο για τις μέρες που διανύουμε).

Που η ανθρώπινη ζωή έρχεται σε τελευταία θέση-συνήθως είναι παράπλευρη απώλεια σε "ανθρω-

πιστικούς" πολέμους ή παράνομη και ανεπιθύμητη; Που σε κάθε άλλη περίπτωση αποτελεί μηχανισμό για εξασφάλιση κέρδους; (πίσω από κάθε προγραμματισμό ζωής είναι το χρηματοπιστωτικό σύστημα και οι αγορές.)

Που παραγράφει την ευθύνη όσων χρέωσαν τη χώρα και μεταμορφώνει σε σωτήρες αυτούς που κατασπατάλησαν το δημόσιο χρήμα;

Ότι είναι μια κοινωνία χωρίς

της.

Που χάνει τη δυνατότητα να ονειρεύεται για το μέλλον, που σκοτώνει την ελπίδα. Ίσως, το πιο απογοητευτικό, το πιο επίπονο.

Αλλά και το μόνο που μπορεί να την αφυπνίσει. Γιατί κανένας δεν έχει το δικαίωμα να μας στερεί το όνειρο, την προσδοκία για ένα διαφορετικό αύριο.

Όταν όλα έχουν εκλείψει, όταν δεν υπάρχουν και πολλά ακόμα να αφανιστούν, τότε η απώλεια γίνεται

ιστορική γνώση, χωρίς μνήμη.

Ότι είναι μια κοινωνία που κάθε μέρα κάτι φεύγει μέσα απ' τα χέρια της.

Ερήμην της.

Που κάνει την απώλεια συνήθεια

από συνήθεια μοχλός ενεργοποίησης. Γίνεται αιτία ξεσηκωμού.

* παράφραση του τίτλου ενός τραγουδιού από τα «Διάφανα Κρίνα»

Ιωάννα Κατσούλα Δ.Π.Α.

καρπίζει. Θα γνωρίσουμε τη χαρά του να αγοράζεις το φρούτο, το λαχανικό, το μέλι από τον παραγωγό χωρίς μεσάζοντες. Θα ανακαλύψουμε ότι δεν χρειάζεται να πηγαίνουμε τόσο συχνά στο σούπερ-μάρκετ και ότι μπορούμε να μειώσουμε αισθητά τις συσκευασίες και τα σκουπίδια μας. Θα αναπτύξουμε τη χαμένη μας κοινωνικότητα, θα αξιοποιήσουμε τον χρόνο μας, θα ξαναμάθουμε να μοιραζόμαστε! Η επαφή με τα γη και τα αγαθά της μας δείχνει το δρόμο. Αρκεί να θέλουμε να πάρουμε το μήλο στα χέρια μας...

Παραπέμπω σε δύο ιστοσελίδες www.sporos.org και www.peliti.gr και σε ένα ενδιαφέρον βιντεάκι <http://>

homenatgeacatalunyaii.org/el για την αλληλέγγυα οικονομία και την εφαρμογή της σε πολλούς τομείς της ζωής, πέραν της γεωργίας.

Για τους εν Αθήναις, την Κυριακή 20 Μάρτη από τις 10 το πρωί διοργανώνεται οικογιορτή στην ανοιχτή αγορά της Κυψέλης (Φωκίωνος Νέγρη 42).

Για όλους μας, μια ευκαιρία για ωραία εκδρομή και όχι μόνο, το Σάββατο 30 Απρίλη στο Μεσοχώρι Παρανεοστίου Δράμας διοργανώνεται η 11^η Πανελλαδική γιορτή ανταλλαγής σπόρων.

Αμάντα Ταξιάρχου, Διοικ. Εφετείο Αθήνας
(amanda.taksiarchou@gmail.com)

Μια χαοτική προσπάθεια προσέγγισης της εξατομικευμένης απελπισίας όταν όλα γύρω μας πουλιούνται κι αγοράζονται ακόμη και(ή κυρίως) τα συναισθήματα ή είναι ανίσχυρος ο άνθρωπος σήμερα;

Ολοένα και περισσότεροι άνθρωποι, δείχνουν να παραιτούνται από κάθε προσπάθεια κυριευμένοι από απογοήτευση και φόβο μπροστά στα δύσκολα. Το έλλειμμα συλλογικής αντίστασης επιτρέπει στο δίκτυο της θεσμικής μαφίας (χρηματοπιστωτικό σύστημα σε πλήρη σύμπλευση-διαπλοκή με το πολιτικό) να μας τρομοκρατεί και να εξαφανίζει ανθρώπινα δικαιώματα και εργατικές κατακτήσεις αιώνων.

Στα χρόνια του αυτιστικού εγωισμού η εμπέδωση της μετανεωτερικής ναρκισσιστικής καταναλωτικής κουλτούρας δεσπόζει στις σύγχρονες δημοκρατίες. Και ο άνθρωπος θύμα μιας «αληθοφανούς υποκριτικής κενότητας» σε άνιση μάχη και αγώνα.

Το βλέμμα μας-βλέμμα καταναλωτών βραχείας μνήμης- έχει συνηθίσει να κοιτά χωρίς να βλέπει. Έχει συνηθίσει να πληγώνεται και να καμώνεται πως γιατρεύει την πληγή με ένα στιγμιαίο πάγωμα συναισθήματος, ένα κλείσιμο ματιού σ' ότι μας πο-

νάει. Εθιστήκαμε στο αδιάφορο και αμέτοχο κοίταγμα. Τηλε-οράμε όπως ακριβώς στην τηλε-όραση. Ο κόσμος μας και η ζωή μας χειραγωγούνται. Όπως αναφέρει ο φιλόσοφος Σλαβόι Ζίζεκ αποτελεί την κυρίαρχη σήμερα μορφή πολιτικής, η πολιτική του φόβου, που αναζητάει την άμυνα ενάντια σε ενδεχόμενους κινδύνους όπως ο φόβος των μεταναστών, ο φόβος της ανεργίας, ο φόβος της χρεωκοπίας, ο φόβος της οικολογικής καταστροφής κλπ. Τεράστια ζητήματα που απαιτούν άμεση λύση, όμως που ο τρόπος που χρησιμοποιούνται από την εξουσία τα μετατρέπει σε εργαλεία υποταγής του κόσμου της εργασίας στο κυρίαρχο κεφάλαιο. Με όποια γωνία λήψης και αν κοιτάξεις, αν πλησιάσεις πιο κοντά θα δεις απλώς «ανθρώπους μόνους πληγωμένους» που αναζητάνε κάπου να πιστέψουν

Ωστόσο

Εστω κι αν γνωρίζουμε ότι υπάρχει ο κίνδυνος να ηττηθούμε-αφού είσαι

σε πολύ δύσκολη θέση όταν ταυτίζεσαι με αυτούς που αδικούνται που καταπιέζονται που ταπεινώνονται αν έτσι έχουν τα πράγματα, εμείς πρέπει να επιμένουμε να ενοχλούμε, να αντιστεκόμαστε, διότι ενοχλείς τη λογική της εξουσίας που σχεδόν πάντα είναι καταπιεστική.

Το στοίχημα είναι να ξεφύγουμε από το «εγώ» τις ατομικότητες, το προσωπικό βόλεμα τον αμοραλισμό. Πρόκειται για ουτοπική θεώρηση; Μπορεί, αλλά η ζωή στο μέλλον ή θα είναι ανθρώπινη, πολύχρωμη, ανεκτική, δημιουργική ή φοβισμένη εχθρική βίαιη γεμάτη θύτες και θύματα.

...Γιατί σήμερα αν κάτι σημαίνει η λέξη αριστερός σημαίνει να έχεις μια αλληλεγγύη προς όλους αυτούς οι οποίοι γίνονται αντικείμενο εκμετάλλευσης με οποιονδήποτε τρόπο.

Ζωή χωρίς... ουτοπία είναι σαν καράβι χωρίς πυξίδα!

Εφη Κοντού

Πρωτοδικείο Αθηνών

Στο ίδιο έργο θεατές...

Αν προσπαθήσει κάποιος να μετρήσει τα χρόνια που η κοινή γνώμη ασχολείται με την πάταξη της διαφθοράς ή τη διαπλοκή, θα χαθεί στο χρόνο. Εγώ πάντως έχω κουραστεί να ακούω την εκάστοτε κυβέρνηση να ψηφίζει νόμους με αυστηρές ποινές για τους παραβάτες και να προσπαθεί έτσι να καθησυχάσει τους αγανακτισμένους πολίτες που διερωτώνται γιατί δεν εφαρμόζονται οι νόμοι και δεν διώκονται ούτε τιμωρούνται οι ένοχοι. Σε ένα αέναο κύκλο λοιπόν εξαγγέλλονται νέοι -πιο αυστηροί- νόμοι που αφορούν όμως μελλοντικά εγκλήματα (αφού ο ποινικός νόμος δεν έχει αναδρομική ισχύ). Την ιστορία τη ζήσαμε και με την ποινική ευθύνη υπουργών από την εποχή του σκανδάλου Κοσκωτά που τάραξε την πολιτική ζωή του τόπου, με το ειδικό δικαστήριο, με νόμους που εξαγγέλλουν την ποινική ευθύνη υπουργών, την πολιτική κάθαρση αλλά εις μάτην! Κανένα αποτέλεσμα στην καταπολέμηση της διαφθοράς, της διακίνησης μαύρου χρήματος, της φοροδιαφυγής.

Τελικά μέσα σε ένα αδιέξοδο κύκλο παρακολουθούμε παθητικά και κοιτάζοντας τηλεόραση την αναπότρεπτη μοίρα μας. Αναπαράγουμε συνεχώς το δράμα μας και την περιπέτειά μας, παρακολουθούμε σαν υπνωτισμένοι μοιρολατρικό όσα συμβαίνουν, ανίκανοι να αντιδράσουμε, απλώς προτιμούμε να τα κοιτάμε. Στο τέλος έχουμε εθιστεί από την επανάληψη και μας φαίνεται η ατιμωρησία φυσικό φαινόμενο. Συνηθίσαμε να ακούμε για καταγγελία σκανδάλων χωρίς κάθαρση. Μάθαμε να ζούμε με αυτά. Οι δημοσιογράφοι, έμποροι του θεάματος, το εκμεταλλεύονται δεόντως φροντίζοντας να μας κάνουν να νιώθουμε συνένοχοι αφού κάπως κι εμείς έχουμε ψιλοπορανομήσει είτε φοροδιαφεύγοντας, είτε χτίζοντας παράνομα, είτε λαδώνοντας, είτε παρακαλώντας πολιτικούς.... Και έτσι συνένοχοι στην κοινή αμαρτία γίναμε θεατές της μοίρας μας....

ΜΑΡΙΝΑ ΑΥΓΕΡΗ
ΠΡΩΤΟΔΙΚΕΙΟ ΚΟΡΙΝΘΟΥ

«Αυγή της Οδύσσειας»

Ξημερώματα Κυριακής και διαβάζω στους υπότιτλους κάποιας πρωϊνής ενημερωτικής εκπομπής: «Άρχισε στη Λιβύη η επιχείρηση Αυγή της Οδύσσειας». Από τη στιγμή εκείνη με πλημμυρίζουν έντονα συναισθήματα όπως απορία, θυμός και... φόβος.

Είναι γνωστό, ότι σε όλο τον κόσμο και σε όλες τις επιχειρήσεις επεμβάσεων, χρησιμοποιούνται ονόματα ή φράσεις, στις οποίες είναι κωδικοποιημένα η μέθοδος και οι σκοποί αυτών.

Ειδικά οι Αμερικανοί, όταν σκοπεύουν σε κάτι με μακροπρόθεσμα γι' αυτούς οφέλη χρησιμοποιούν λέξεις και φράσεις από την Ελληνική... ιστορία.

Κατά την Ελληνική Μυθολογία-Ιστορία, η Οδύσσεια είναι το κωδικοποιημένο ταξίδι της Ψυχής κάθε ανθρώπου. Ο Οδυσσεύς, μια ψυχή ατελής, περνάει πάμπολλες δοκιμασίες, με εντολή των Θεών, μέχρι αποκαθαρμένος να επιστρέψει στην Ιθάκη του.

Άραγε στην επιχείρηση «Αυγή της Οδύσσειας» ποιος είναι ο σκοπός.

Με την λέξη «Αυγή» μας καθορίζουν την έναρξη.

«Με την λέξη «Οδύσσεια» τι εννοούν;

Ποιοι είναι οι «Θεοί», οι οποίοι δίνουν την εντολή;

Το μόνο βέβαιο είναι, μας λένε, ότι θα περάσουμε πολλά βάσανα. Ναι!

Αλλά ο σκοπός;

Ποια θα είναι η Ιθάκη γι' αυτούς;

Ποια θα είναι η Ιθάκη για όλο τον υπόλοιπο κόσμο;

Μήπως εμείς ως Έλληνες πρέπει να κοιτάξουμε πίσω από τα προφανή και αντί να αλληλοκατηγορούμαστε για ξενοφοβία ή ελληνολατρεία, να βάλουμε το μυαλό μας να δουλέψει και να αντιδράσουμε;

ΜΗΠΩΣ;

Δώρα Κουγιουρούκη
Διοικητικά Δικαστήρια Αθήνας

ΠΩΣ ΑΡΧΙΖΕΙ Ο ΚΑΥΓΑΣ...

* Είναι 8 η ώρα το βράδυ. Μόλις γύρισε η δικαστική υπάλληλος από την έδρα. Πού ήσουν; τη ρώτησε ο σύζυγος. Άρρησε η έδρα, είπε αυτή.

Κι έτσι άρχισε ο καυγάς...

► Δικαστικός υπάλληλος στο σπίτι ψάχνει μανιωδώς κάτι έγγραφα από δικογραφία που του λείπουν. Χρόνια γράφει στο σπίτι για να προλάβει. Βρίζει τα παιδιά μήπως τα πήρανε. Μπαίνει η γυναίκα του στο σπίτι.

- Τί έγινε, ρωτάει.

Κι έτσι άρχισε ο καυγάς...

* Η μάνα στον δικαστικό υπάλληλο, κόρη ή αγόρι, δεν έχει σημασία.

- Πάλι δουλειά στο σπίτι πήρες; Τι θα γίνει με σένα, πότε θα κοιτάξεις τον εαυτό σου; Πότε θα παντρευτείς;

Κι έτσι άρχισε ο καυγάς...

► Η γυναίκα μου κάθισε δίπλα

μου όπως έκανα ζάπινγκ.

- Τί έχει στην τηλεόραση; με ρώτησε.

- Σκόνη.

Κι έτσι άρχισε ο καυγάς...

* Όταν ήταν να πάρω σύνταξη μου, η γυναίκα στο γκισέ ζήτησε την ταυτότητά μου για να δει την ηλικία μου.

Δεν είχα το πορτοφόλι μου με την ταυτότητα.

Το είπα στην υπάλληλο και είπα ότι θα ξαναπεράσω.

Η υπάλληλος μου λέει:

- Ξεκούμπωσε το πουκάμισό σου.

Ξεκούμπωσα το πουκάμισο και φάνηκαν οι λευκές τρίχες στο στήθος μου.

Η υπάλληλος είπε:

- Σίγουρα είστε σε ηλικία για σύνταξη, και προώθησε την αίτησή μου.

Όταν γύρισα σπίτι είπα την ιστορία στη γυναίκα μου.

Μου είπε:

- Έπρεπε να είχες κατεβάσει το

παντελόνι σου. Θα έπαιρνες και επίδομα αναπηρίας.

Κι έτσι άρχισε ο καυγάς...

► Η γυναίκα μου στεκόταν γυμνή μπροστά στον καθρέφτη και μου λέει:

- Αισθάνομαι χάλια. Δείχνω γριά, χοντρή και άσχημη. Πες μου κάτι θετικό.

Και της απάντησα:

- Η όρασή σου όμως είναι τέλεια...

Κι έτσι άρχισε ο καυγάς...

* Βγήκαν τα αποτελέσματα για τις επιλογές προϊσταμένων.

Ποιοί γίνανε; ρωτάνε οι υπάλληλοι στο τμήμα.

- Ο τάδε και η τάδε.

- Τι λες μωρέ;

Κι έτσι άρχισε ο καυγάς...

► Συναντήθηκαν στο διάδρομο ένα ΠΕ, ένας ΠΕΟ, ένας ΤΕ, ένας ΔΕ και ένας ΥΕ.

Κι έτσι άρχισε ο καυγάς...

Γιώργος Κουφογιώτης- Πρ. Αθήνας

ΑΠΟ ΤΗΝ ΜΗΤΡΑ ΣΤΟΝ ΤΑΦΟ

συνέχεια από τη σελ. 3

το DVD της Τζούλιας το νούμερο 46 που του αρέσει. Σαν θα γυρίσει από την δουλειά η γιαγιά η Άννα πριν φύγεις για το νυκτερινό σχολείο ενημέρωσε την για ότι έχεις κάνει. Μην λησμονήσεις να της πεις να αλέσει στο μύλο ρεβίθια για ναχουμε να πιούμε το πρωϊ ρεβιθοκαφέ. Λεφτά για καφέ δεν περισεύουν. Κοσμά φεύγουμε»

Το «Κοσμά φύγαμε» τον έκανε να κλείσει το ανοικτό του στόμα. Αφού αποχαιρέτησε την μικρή Ειρήνη με ένα φιλή στο μέτωπο βγήκαν στο δρόμο με την Μαρία. Μόλις άρχισαν να προβάλλουν οι πρώτες πρωινές ακτίνες του ήλιου. Εκείνος κάθισε στο σκαλοπάτι της εξώθυρας για να βάλει τα πατίνια του. Στο διάολο σκέφτηκε είχαν αρχίσει να φθείρονται τα ρουλεμάν για τα καλά σε λίγο θα θέλουν αντικατάσταση, άλλα λεφτά και που να τα βρεις, αχα νάχα εκείνο το «παπάκι» αλλά με το ύψος της τιμής της βενζίνης είναι στο βιομηχανικό μουσείο τώρα. «Τυχερή, εσύ έχεις το παιδικό σου ποδήλατο, καλά που δεν το πέταξε τότε η μάνα σου» είπε στην Μαρία. «Άσε την γκρίνια» του αποκρίθηκε εκείνη. «Πρέπει να πάμε στη δουλειά. Σε λίγο ξημερώνει» Τότε την κοίταξε στα μάτια και της είπε με παράπονο. «Μαρία

μου έχεις άδικο, ποτέ πια δεν θα ξημερώσει ξανά για μας. Αν συμβεί ποτέ ας ελπίζουμε πως θα προλάβουν να το δουν τα παιδιά μας» Η Μαρία αφού τον πλησίασε τούδωσε ένα φιλή στο στόμα και του είπε: «Μην χάνεις το κουράγιο σου, θα βρεθούμε το βράδυ»

Το ουρλιαχτό που ακούστηκε δεν ήταν του Κοσμά. Ήταν της γυναίκας μου δίπλα. Άνοιξα τα μάτια μου και την είδα να με κοιτάει έντρομη κρατώντας το στήθος της που της είχα σακατέψει με το χέρι μου καθώς κοπаниώμουν στον ύπνο μου από την αγωνία. Έμπηξα τα νύχια μου στα μάγουλά μου, ήμουν τρομοκρατημένος, φοβήθηκα μην και αυτό που ζούσα εκείνη τη στιγμή ήταν το όνειρο και το όνειρο ήταν η πραγματικότητα.

«Συχώρα με» της είπα είδα ένα εφιάλτη. «Ωραία και τώρα που πηγαίνεις αξημέρωτα;» με ρώτησε. Κοντοστάθηκα «Κάτι πρέπει να κάνω για να μην γίνει αυτό που είδα πραγματικότητα. Πάω να πετάξω το ποδήλατο της κόρης σου» της αποκρίθηκα και την άφησα να σταυροκοπιέται.

**Αντώνη Μοσχούτη
Δικαστήρια Σύρου**

Λιγοστεύουμε στις Δικαστικές Υπηρεσίες του Βόλου. Όχι μονάχα σαν αριθμός υπαλλήλων. Εκεί που η καρδιά, η αλληλεγγύη και η κατανόηση περίσσευαν, τώρα οι αλληπάλληλες εξελίξεις στον εργασιακό μας χώρο μας οδηγούν στην απομόνωση και στην αποξένωση. Υπάλληλοι που παραιτούνται, υπάλληλοι με σοβαρά προσωπικά και υπηρεσιακά προβλήματα, υπάλληλοι σε απόσπαση, υπάλληλοι σε άδειες, τα γραφεία αδειάζουν, οι έδρες συσσωρεύονται, τα δικόγραφα συσσωρεύονται, ο όγκος της δουλειάς αυξάνεται με γεωμετρική πρόοδο. Ωστόσο η φετινή συμμετοχή μας στις συνελεύσεις και τις απεργίες χωριά μπροστά στις δυναμικές κινητοποιήσεις προηγούμενων χρόνων, οι συζητήσεις και διαμαρτυρίες στους διαδρόμους αποτελούν κομμάτι της καθημερινότητάς μας, αντιμετωπίζουμε ο ένας τον άλλον με καχυποψία και δυσπιστία, κατασκοπεύουμε αν ο άλλος, ο διπλανός μας, ο συνάδελφος δουλεύει λιγότερο από μας, αν λείπει περισσότερο από μας, αν συζητάει πίσω από κλειστές πόρτες και με ποιους, σε ποιο «στρατόπεδο» μπορεί να ανήκει. Όλες αυτές οι διαπιστώσεις είναι άχρηστες αν αναμασώνται για εσωτερική κατανάλωση και επιτρέπουν στα προβλήματά να βαλτώνουν, στις σχέσεις να εκφυλίζονται, στον άνθρωπο να απελπίζεται. Μπροστά στα αδιέξοδα που διογκώνονται και πέρα από οποιοδήποτε συνδικαλιστικές δράσεις, είναι ίσως κατάλληλος ο καιρός να αρχίσουμε να επενδύουμε στις υπηρεσιακές συνελεύσεις, που προβλέπονται από τον Κώδικά μας, οι οποίες, αν δεν μπορούν να λύσουν τον γόρδιο δεσμό, που εδώ και αρκετά χρόνια από την πίεσή του δυσφορούμε, μπορούν να προωθήσουν έναν ανοιχτό και ισότιμο διάλογο όλων με όλους, όπου να κατατεθούν και να συζητηθούν προτάσεις σχετικές με την αξιολόγηση και την αναδιάρθρωση των εργασιών της γραμματείας μας. Γιατί έχουμε από χρόνια αποδείξει εδώ στα δικαστήρια του Βόλου ότι μπορούμε να συνεργαζόμαστε, να είμαστε πρωτοπόροι σε προτάσεις και κινητοποιήσεις, να μετουσιώνουμε τη δυσαρέσκεια σε δυναμική και την απελπισία σε πίστη, δικαιώνοντας το στίχο του ποιητή που φέτος είναι η γιορτή του «Είμαστε από καλή γενιά».

Μαρία Καζάνη
Πρωτοδικείο Βόλου

ΓΙΑ ΕΝΑ ΜΕΓΑΛΟ ΠΟΙΗΤΗ ΚΑΙ ΤΡΑΓΟΥΔΟΠΟΙΟ ΠΟΥ ... «ΕΦΥΓΕ»

Ο Μανόλης Ρασούλης ήταν αληθινά πολύ μεγάλος ποιητής και τραγουδοποιός. Δεν ήταν ένας συνηθισμένος άνθρωπος, δεν χώραγε στα καλούπια του καθωσπρεπι-

σμού, δεν ανήκε στους εκλεκτούς του συστήματος.

Όμως πόσα έχει πει με τους στίχους του, με την αιρετική, ανατρεπτική, ασυμβίβαστη στάση ζωής του, το χαμόγελο του, το χιούμορ του, τα βιβλία του; Αυτά είναι η σημαντικότερη κληρονομιά και παρακαταθήκη που μας άφησε σε τούτη την πολύ δύσκολη εποχή που έφυγε!!!!....

Μιχάλης Μαυρογένης
Δικαστήρια Ηρακλείου

ΤΟ ΒΗΜΑ ΤΩΝ ΠΑΡΑΤΑΞΕΩΝ

Δ.Α.Σ.

Συναδέλφισσες - Συνάδελφοι,

Ζούμε σε μία χώρα που χρωστάει. Χρωστάει περίπου 350 δισ. ευρώ και κάθε ημέρα το χρέος μεγαλώνει.

Γιατί όμως χρωστάει η χώρα μας; Εμείς οι δικαστικοί υπάλληλοι δουλεύουμε σαν τα σκυλιά, παίρνουμε λίγα χρήματα, πληρώνουμε πολλούς φόρους, εάν συγκριθούμε ποσοστιαία με το μεγάλο κεφάλαιο. Επίσης πληρώνουμε, θέλουμε δεν θέλουμε, τις ασφαλιστικές μας εισφορές στα ταμεία.

Άρα εμείς οι υπάλληλοι δεν ευθυνόμαστε για την κρίση που δημιούργησε το μεγάλο κεφάλαιο με την απληστία του και οι κάκιστες διακυβερνήσεις του ΠΑΣΟΚ και της ΝΔ που το σιγοντάρισαν και καταχρέωσαν την χώρα.

Με πρόσχημα το χρέος και μπαμπούλα την πτώχευση, μας μείωσαν τα εισοδήματα 25-30%, μας περιέκοψαν κοινωνικές δαπάνες (φαρμακευτική και υγειονομική περίθαλψη) και μας τρομοκρατούν ότι κινδυνεύουν οι συντάξεις μας.

Μετά την 25η Μαρτίου μας προετοιμάζουν νέα αντεργατικά μέτρα και σκέφτονται τη μείωση των μισθών μας με το νέο μισθολόγιο.

ΕΜΕΙΣ ΛΕΜΕ ΦΤΑΝΕΙ ΠΙΑ

Δεν μπορούμε να επιβιώσουμε. Πρέπει το συνδικαλιστικό κίνημα να βάλει φρένο στον κατήφορο της κυβέρνησης με επιθετικά αιτήματα.

ΚΟΝΤΡΑ ΣΤΟΝ ΚΑΙΡΟ

Ζητήσουμε από την ΟΔΥΕ να διοργανώσει συνέδριο μιας ημέρας, το οποίο απεγκλωβισμένο από εκλογικές διαδικασίες και καραγκιοζιλίκια, θα μπορούσε να συζητήσει και να δώσει απαντήσεις σε δύο θέματα:

ΠΑΣΚ

Κάτω η πολιτική της υποδούλωσης και του ξεπουλήματος!

Κάτω η βάρβαρη πολιτική που ξεθεμελιώνει τα δικαιώματά μας!

Ήρθε η ώρα να σπάσουμε τα δεσμά της εξάρτησης.

Να ανατρέψουμε τις δυνάμεις της επίθεσης, την κρατική τρομοκρατία και καταστολή.

Μια νέα αγωνιστική, ελπιδοφόρα αφετηρία!

Μαζική, δυναμική, αποφασιστική δήλωση αγώνα ήταν η απεργία στις 23 του Φλεβάρη. Εκατοντάδες χιλιάδες εργαζόμενοι, άνεργοι και νεολαίοι, διαδήλωσαν τη διάθεση τους να αντισταθούν στην πολιτική της κατεδάφισης δικαιωμάτων και κατακτήσεων, της θυσίας του λαού στα συμφέροντα του κεφαλαίου και του ιμπεριαλισμού. Δεν ήταν “μια ακόμη απεργία”. Ήταν μια νέα αναμέτρηση με τις δυνάμεις του συστήματος και της επίθεσης, συνέχεια και εξέλιξη των προηγούμενων απεργιακών κινητοποιήσεων.

Μια αναμέτρηση με πολλά και νέα δεδομένα: Με το σύστημα να απαιτεί - ανοικτά πλέον και πιεστικά - την οριστική κατάργηση των συλλογικών συμβάσεων, την εκ νέου επίθεση στην ασφάλιση, το δραστικό περιορισμό του λαού σε υγεία και παιδεία, το σαρωτικό ξεπούλημα στο ιδιωτικό κεφάλαιο και τόσα άλλα. Με τους εργαζόμενους να πιέζονται προς το χείλος της εξαθλίωσης μπροστά σε σαρωτικές αλλαγές μισθών και νέα χαράτσια. Με την

Α. ΣΥΝΘΗΚΕΣ ΕΡΓΑΣΙΑΣ, διεκδικώντας ανθρωπίνες συνθήκες.

Β. ΝΕΟ ΜΙΣΘΟΛΟΓΙΟ ΔΗΜΟΣΙΩΝ ΥΠΑΛΛΗΛΩΝ και δικαστικών υπάλληλων.

Οι παρατάξεις όμως της συναίνεσης ΠΑΣΚ, ΔΑΚΕ και ΠΑΜΕ το απέρριψαν για αργότερα. Για πότε; Όταν θα έχει λήξει το μισθολόγιο της δημόσιας διοίκηση και θα έχουμε υποστεί άλλη μια ήττα;

Συναδέλφισσες - Συνάδελφοι

Μόνο με τη δική σας ενεργοποίηση θα μπορέσει να ξυπνήσει το συνδικαλιστικό μας κίνημα που βρίσκεται σε νάρκωση.

Ζητήστε να γίνουν κινητοποιήσεις, συγκεντρώσεις, γενικές συνελεύσεις για να διαμορφώσουμε το νέο διεκδικητικό μας πλαίσιο με επιθετικά πλέον αιτήματα.

ΖΗΤΑΜΕ ΑΥΞΗΣΕΙΣ

ΖΗΤΑΜΕ ΑΝΘΡΩΠΙΝΕΣ ΣΥΝΘΗΚΕΣ ΔΟΥΛΕΙΑΣ

Προτείνουμε πολύμορφες κινητοποιήσεις, που θα υποχρεώσουν την κυβέρνηση και θα την αναγκάσουν να σταθεί σοβαρά στα προβλήματά μας και να δώσει λύσεις. Κινητοποιήσεις που αν είναι δυνατόν να θίγουν λίγο το δικαστικό υπάλληλο και πολύ την κυβέρνηση. Θέλουν γρήγορη δίκη με μειωμένους τους μισθούς των δικαστικών υπαλλήλων. ΘΑ ΑΝΤΙΣΤΑΘΟΥΜΕ εάν συνεχισθεί ο κατήφορος και θα δουλεύουμε ανάλογα με αυτά που πληρωνόμαστε.

Το μνημόνιο της κυβέρνησης θα το καταργήσουμε στην πράξη.

ΚΙΝΗΤΟΠΟΙΗΣΕΙΣ ΠΑΝΤΟΥ.

Με αγωνιστικούς χαιρετισμούς ΔΑΣ

ανεργία να διογκώνεται και με τις ευλογίες του συστήματος που διαλύει κάθε προστατευτικό για τον εργαζόμενο μέτρο. Με την καταστολή να αγγίζει τα όρια της φασιστικής εκτροπής.

Οι ογκώδεις απεργιακές διαδηλώσεις της 23^{ης} Φεβρουαρίου έδειξαν ότι όλα αυτά δεν περνούν απαρατήρητα και δεν άφησαν αδιάφορους τους εργαζόμενους στη Χώρα, αλλά συνέβαλαν στην ανανέωση της αποφασιστικότητας και ελπίδας για την ανατροπή αυτής της βάρβαρης πολιτικής και των πολιτικών δυνάμεων που την εκφράζουν. Γι' αυτό και το καθήκον των αγωνιστών, ταξικών δυνάμεων είναι να τροφοδοτήσουν πολιτικά και οργανωτικά τις αγωνιστικές διαθέσεις των εργατικών μαζών. **Να συμβάλουν στη συγκρότηση ενός αγωνιστικού μετώπου αντίστασης:**

- που θα αναμετρηθεί με αυτήν την πολιτική τόσο στο σύνολο της όσο και στις επιμέρους πλευρές της,

- που θα στηρίζεται στην πλατιά συσπείρωση εργαζομένων μαζών και την κοινή τους δράση,

- που δεν θα βαυκαλίζεται με αυταπάτες συνδιαχείρισης με τις δυνάμεις του κεφαλαίου, αλλά να δυναμώνει την ολόπλευρη σύγκρουση με αυτές.

Όποιος δεν έχει τον αγώνα μοιραστεί, θα μοιραστεί την ήττα.

Χρήστος Λομπερόπουλος

Πρόεδρος Δ.Σ. ΟΔΥΕ

Μέλος της Εκτελεστικής Γραμματείας ΠΑΣΚ ΑΔΕΔΥ

ΤΟ ΒΗΜΑ ΤΩΝ ΠΑΡΑΤΑΞΕΩΝ

ΔΑΚΕ ΔΙΚΑΣΤΙΚΩΝ ΥΠΑΛΛΗΛΩΝ

Η «σοσιαλιστική» κυβέρνηση της χώρας, αφού κακοποίησε, σε όλη της την έκταση, την άσχημη οικονομική κατάσταση που παρέλαβε και αφού, για φτηνή πολιτική στο εσωτερικό της χώρας, έδωσε την Ελλάδα στο άρμα της Τρόικας και των διεθνών κερδοσκόπων, διευκόλυνε να μεγιστοποιηθούν τα προβλήματα και να αυξηθεί το δημόσιο χρέος, περιοδεύει τώρα ως ελαίτης στις διάφορες πρωτεύουσες της Ευρώπης ζητώντας προστασία (μη χειρότερα) και δεσμεύεται ότι θα πάρει και επιπλέον σκληρά μέτρα κατά των Ελλήνων εργαζομένων (κυρίως), των συνταξιούχων και των άλλων κοινωνικών ομάδων, προκειμένου να μαζέψει χρήματα για να μπορεί να πληρώσει τους βαρύντατους τόκους των κερδοσκόπων, που προστατεύει η πολιτική των κ. Τρισέ, Μέρκελ και των φίλων τους που μέσω της Ελλάδας, με τα οικονομικά χάλια που βρίσκεται τη χρεώνουν με τις φρεγάτες του κ. Σαρκοζί, τα Γιουροφάιτερ της κ. Μέρκελ, τα πολεμικά ελικόπτερα

και τα αεροπλάνα των ΗΠΑ κ.λ.π., δημιουργούν τη Νέα Ευρώπη των μεγάλων κερδοσκόπων, της εκμετάλλευσης των φτωχών και φοβισμένων λαών της που θα υπακούουν σε αφεντικά και θα υπηρετούν πολιτικές των ισχυρών και των πλουσίων, για να μεγαλώσει ακόμη περισσότερο η οικονομική και κοινωνική απόσταση μεταξύ των ανθρώπων και των κοινωνικών στρωμάτων.

Αγνοούν όμως ότι σύντομα θα εμφανιστεί η πικραμένη και οργισμένη αντίδραση των λαών με απροσδιόριστες συνέπειες και προοπτικές. Αυτή η πολιτική της σκληρής εκμετάλλευσης και της καταπίεσης εκατομμυρίων ανθρώπων είναι βέβαιο ότι θα προκαλέσει φοβερή έκρηξη ανυπολόγιστης έκτασης συνεπειών. Τα φαινόμενα του μεσαίωνα και οι αντιλήψεις της εκμετάλλευσης και της καταπίεσης ανθρώπου από άνθρωπο δεν έχουν καμία τύχη στον 21^ο αιώνα.

Η ελληνική, «σοσιαλιστική», κυβέρνηση έχει εκχωρήσει, με τη συμπε-

ριφορά της **δουλοπρέπεια**, πολιτικά δικαιώματα της χώρας στους εκμεταλλευτές της ευρωπαϊκής ένωσης και των λαών της, **οι Έλληνες παραμένουν ελεύθεροι, υπερήφανοι, αξιοπρεπείς και παντοτινοί πατριώτες και αυτά τα ιδανικά δεν εκχωρούνται σε κανέναν ούτε και μπορεί κανείς να τα παραχωρήσει.**

Το Μνημόνιο της ντροπής και της υποταγής θα πέσει μέσα από αγώνα και αντίδραση.

ΟΛΟΙ ΣΤΟΝ ΑΓΩΝΑ ΚΑΙ ΤΗΝ ΑΝΤΙΔΡΑΣΗ ΚΑΤΑ ΤΗΣ ΚΥΒΕΡΝΗΣΗΣ ΤΟΥ ΜΝΗΜΟΝΙΟΥ ΤΗΣ ΝΤΡΟΠΗΣ ΚΑΙ ΤΗΣ ΥΠΟΤΑΓΗΣ.

ΟΙ ΕΡΓΑΖΟΜΕΝΟΙ ΑΓΩΝΙΖΟΝΤΑΙ ΓΙΑ ΑΞΙΟΠΡΕΠΕΙΑ ΣΤΗ ΖΩΗ ΚΑΙ ΤΗΝ ΕΡΓΑΣΙΑ ΚΑΙ ΣΙΓΟΥΡΑ ΘΑ ΠΕΤΥΧΟΥΝ.

Η ΑΠΑΝΤΗΣΗ ΜΑΣ ΣΕ ΟΛΟΥΣ ΕΙΝΑΙ:

**ΜΟΛΩΝ ΛΑΒΕ
ΔΑΚΕ ΔΙΚΑΣΤΙΚΩΝ
ΥΠΑΛΛΗΛΩΝ**

Πρωτοβουλία

Το μνημόνιο από μία οπτική σκοπιά αποτελεί το άθροισμα όλων, όσων δεν έγιναν σε μία εικοσαετία. Κάποια πράγματα έπρεπε να γίνουν, γιατί ποτέ δεν τα κάναμε από μόνοι μας, αν δεν μας υποχρέωναν. Για την πλευρά αυτή όντως το μνημόνιο ήταν μονόδρομος, αν δεν θέλαμε να κάνουμε παύση των πληρωμών.

Από την άλλη οπτική γωνία περιέχει όρους εξευτελιστικούς και ταπεινωτικούς για ένα κυρίαρχο, περήφανο λαό. Επιβλήθηκε χωρίς την έγκριση και την ψήφο μας.

Εάν δεν υπήρχαν δύο υπέρδιεφθαρμένα κόμματα, που διαχρονικά εξυπηρετούν τις ισχυρές χώρες και την εγχώρια ελίτ με το αζημίωτο και τις τσέπες πάντα γεμάτες, η χώρα μας θα είχε προχωρήσει σε ανάπτυξη.

Είναι εύκολο και ανέντιμο για

τους υπερασπιστές του να λένε ότι φταίνε οι δημόσιοι υπάλληλοι και αυτοί τα φάγανε τα χρήματα, έστω και αν έχουμε υπεράριθμους, που διορίστηκαν με τις γνωστές μεθόδους. Αν δεν είχαν φαγωθεί από τους φοροφυγάδες και από τους αχρείους και ατιμώρητους πολιτικούς η χώρα μας θα ευημερούσε.

Τώρα πρέπει να δουλέψουμε όλοι παραγωγικά και με συνοχή και αλληλεγγύη να πορευτούμε για την επαναδιαπραγμάτευση των όρων, που έχουν υπογράψει και για πιθανή διατήρηση μικρού μέρους της οφειλής με νέες συμφωνίες, για να αμβλυνθούν οι αδικίες και να πληρώσουν όλοι αυτοί, που οδήγησαν τη χώρα μας στην καταστροφή.

Προσωπικά θα κάνω ότι περνάει από το χέρι μου να συμπράξω με τους χιλιάδες ενεργούς πολίτες για

να αντιπαλέψουμε το μνημόνιο απαιτώντας τη διαγραφή του μισού μας χρέους.

Έχουμε υποχρέωση να βρούμε λύσεις, να μην μένουμε απαθείς, να σταθούμε αλληλέγγυοι και να φωνάξουμε:

**Ν' αγαπάς την ευθύνη
Να λες: Εγώ, εγώ μονάχος μου
έχω χρέος να σώσω τη γης.**

Αν δε σωθεί, εγώ φταίω.

**Νίκος Καζαντζάκης,
Ασκητική**

ΦΤΑΙΜΕ ΟΛΟΙ, για τις λάθος επιλογές ψήφου, για την σιωπή, όταν έπρεπε να φωνάξουμε και για τις φωνές, όταν έπρεπε να σιωπήσουμε.

Προσωπική ευθύνη του καθενός μας, αν αποτύχουμε!

*Αγγελική Καπίρη
Μέλος της παράταξης
Πρωτοβουλίας.*

ΠΑΜΕ

Ζητήθηκε κείμενο από το ΠΑΜΕ και δεν το έστειλε για να μην ανεβάσει το επίπεδο του περιοδικού!!! Όπως μας είπαν!!! Ως εκ τούτου δυστυχώς το επίπεδο μας παραμένει χαμηλό!!!

INTEGRALE

Οι καλοκαιρινές διακοπές πάντα αποτελούν μια πρόκληση για έναν ορειβάτη. Οι λίγες μέρες ανάπαυλας από την εργασία και την καθημερινότητα, θα πρέπει να αξιοποιηθούν στο έπακρο με γνώμονα βέβαια τη δράση. Αυτό σημαίνει καταρχήν, θέσπιση ρεαλιστικών στόχων και επιπλέον, λεπτομερή σχεδιασμό και προγραμματισμό με ακρίβεια. Πόσο μάλλον όταν η δράση θα πρέπει να συνδυαστεί με τις ανάγκες διασκέδασης της οικογένειας.

Με το πρόσχημα λοιπόν της επίσκεψης στο διάσημο παιχνιδοτοπο Guardalund της Λομβαρδίας, ξεκινήσαμε τις διακοπές μας το περασμένο καλοκαίρι στην βόρεια Ιταλία, από την πανέμορφη και ιστορική κοιλάδα της Αόστας. Εκεί στο βορειοδυτικό άκρο της κοιλάδας ορθώνεται ένα πραγματικό ορόσημο για εμάς τους ορειβάτες. Το ψηλότερο βουνό της Ευρώπης το Mt Blanc με υψόμετρο 4.810 μ. είναι το μέρος όπου ουσιαστικά ξεκίνησε και εξελίχθηκε η ορειβατική δραστηριότητα τους τελευταίους δυο αιώνες. Στα σύνορα Ιταλίας-Γαλίας το βουνό αυτό αποτελεί πια έναν ιδιαίτερα δημοφιλή τουριστικό προορισμό που προσελκύει όλο το χρόνο εκατομμύρια επισκέπτες.

Για πρώτη φορά το επισκέφτηκα έφηβος ακόμη και από τότε δε σταμάτησα να έρχομαι αναζητώντας εκείνες τις

εμπειρίες που τόσα χρόνια εμπνέουν γενιές και γενιές ορειβατών. Σιγά - σιγά, με απαντές προσπάθειες, θυσίες, κόπο και πολύ ιδρώτα, κατάφερα να εξερευνήσω κάμποσο από αυτό. Σκαρφαλώνοντας τις πανύψηλες μυτερές κορυφές του και τις απότομες ορθοπλαγιές του μύηθηκα στο μαγικό κόσμο του αλпинισμού. Το Mt Blanc υπήρξε ένα ξεχωριστό σχολείο που δε σταμάτησε ποτέ να προκαλεί τις αισθήσεις μου για περιπέτεια.

Είναι αλήθεια ότι μια ορειβατική περιπέτεια συνδέεται συχνά με απομακρυσμένα, εξωτικά μέρη και είναι πράγματι παράξενο να ψάχνει κανείς λίγη από αυτή, στη καρδιά της «πολιτισμένης» Ευρώπης. Κι όμως! Παρά την έντονη ανθρώπινη επέμβαση πια, οι αιώνιοι πάγοι και οι γρανιτένιοι τοίχοι του βουνού αυτού ακόμη και τώρα αποπνέουν λίγη από τη μαγεία και το μυστήριο που καθήλωνε τους πιονέρους και που έκανε τα φωτισμένα πνεύματα παλαιότερων εποχών να αναφωνήσουν με ενθουσιασμό στη θέα τους, για τα θαύματα της φύσης.

Η περιπέτεια αυτό το καλοκαίρι αποφασίστηκε να είναι η περίφημη κόψη «Integrale», η μεγαλύτερη διαδρομή αναρρίχησης των Άλπεων, ύψους τριών σχεδόν χιλιομέτρων, που αποτελεί έναν από τους δυσκολότερους δρόμους για την κορυφή του Mt. Blanc που λίγοι επιχειρούν. Με δυο επικές υποχωρήσεις στο παρελθόν, η διαδρομή αυτή αποτελούσε ένα ..εκλεκτό απωθημένο. Η ομάδα «έδεσε» με

δυο νεαρούς φίλους, παλιούς μαθητές σχολών ορειβασίας, που μοιραζόμασταν τα τελευταία χρόνια κοινά οράματα και στόχους και η αφορμή δόθηκε με το τριήμερο καλοκαιρίας που τόσο ευελπιστούσαμε, αλλά ... αυτό αργούσε. Η οικογένεια θα περίμενε στην ασφάλεια της κοιλάδας, με τα υπόλοιπα γυναικόπαιδα της παρέας και εμείς θα προωθούμασταν στο μικρό, αλλά φιλόξενο καταφύγιο Borelli, από όπου θα επιχειρούσαμε την δύσκολη ανάβαση.

Συχνά η ταχύτητα σε τέτοιες αναρρίχησης αποτελεί την καλύτερη ασφάλεια και πάνω σε αυτή την παραδοχή βασίστηκε όλο το σχέδιο δράσης μας. Περιορίσαμε τον εξοπλισμό στα ελάχιστα και από τη στιγμή που ξεκινήσαμε δεν σταματάγαμε, παρά μόνο για ύπνο. Δυο διανυκτερεύσεις με περιορισμένα υλικά, δεν είναι και ότι καλύτερο για το ηθικό. Όμως τελικά η τρίτη ημέρα δράσης μας βρήκε ψηλά

στο βουνό γεμάτους ενθουσιασμό. Σύντομα θα τελειώναμε τη μαραθώνια αυτή διαδρομή! Οι τελευταίες ώρες ψηλά στη κόψη της κορυφής ήταν η μεγαλύτερη ανταμοιβή για όλους μας. Το λεγόμενο Alpenglow σε όλη του τη μεγαλοπρέπεια. Πίσω μας φαίνεται η πίσω πλευρά της κορυφής Noire, μπροστά το εικαστικό πανόραμα της θρυλικής ορθοπλαγιές του Freney που στο πρόσφατο παρελθόν είχε και αυτή διδάξει στην

ανθρωπότητα το θρίαμβο της ανθρώπινης θέλησης, με τα έπη που άφησε να χαραχτούν πάνω της. Λουσημένη με τις πρωινές ακτίνες του ήλιου, σπινθηροβολούσε ενέργεια και μεγαλείο. Δεξιά μας η χαώδης και επιβλητική ορθοπλαγιά της Brenva και ευθεία πάνω μας η προκορφή του Mt. Blanc με την απότομη λευκή ποδιά της απλωμένη μέχρι τη κορυφή του Grand Pille d' Angle. Για μας που τρεφόμαστε με εικόνες και συγκινήσεις, η ταλαιπωρία που είχαμε ήδη τραβήξει δεν ήταν για το τίποτε, καθότι εκείνο το πρωινό γευτήκαμε αμβροσία και μεθύσαμε.

Λίγο μετά το μεσημέρι θα καταφέρουμε να σταθούμε στη ψηλότερο σημείο του βουνού. Με πλεονάζοντα ενθουσιασμό και ευτυχώς, κάποιο απόθεμα δυνάμεων θα αρχίσουμε την εύκολη και ασφαλή πια κατάβαση. Η σύντομη περιπέτεια μας έφτανε στο τέλος της γεμίζοντας τα ...ικανοποιητικά καταπονημένα κορμιά μας με όλες τις παραστάσεις εκείνες που μπορούν να τα κρατήσουν με σφρίγος στη ζωή και να τα κάνουν να νοιώσουν με ζέση τη δύναμη της Θεάς Φύσης. Αργότερα, γύρω από τη φωτιά της κατασκήνωσης, οι μύθρες με τη ζεστή ατμόσφαιρά της παρέας που καλωσόρισε την επιστροφή μας, επρόκειτο να ολοκληρώσουν με το καλύτερο δυνατό τρόπο τη μικρή μας αυτή επιτυχία. Ναι, κάτι τέτοιες στιγμές μας κάνουν να νοιώθουμε άνθρωποι.

Γ. Βουτυρόπουλος - Εισαγγελία Πρωτοδικών Αθήνας

Μια νύχτα στο νεκροθάλαμο

Τι παγωνιά στις μνήμης τα Χαυτεία;
Τι χιόνι στο Θησείο της καρδιάς;
Δεν ωφελούν σε τίποτες τ' αστεία.
Οι μέρες μου μιας ψύχωσης βαριάς

υπήρξαν το ευαγγέλιο. Και τώρα,
σ' αυτόν το νεκροθάλαμο ριγώ.
Μου κόψανε οι άγγελοι τη φόρα
κι από ντροπή ανάσκελα σιγώ.

Στριφογυρνούν τζουκ-μποξ του Παραδείσου,
το δίσκο της φθαρμένης μου ζωής,
«τον πρώτο σου καημό» στριγγλίζουν «γδύ-
σου,
έτσι κι αλλιώς το φώς φυλλοροείς

πριν βυθιστείς σ' απύθμενα πηγάδια.
Τι νόμιζες; Το μαγαζί κλειστό
για κάτι σαν και σε απολειφάδια.
Σιγά μη μας γυρέψεις και μισθό».

Παγώνης Απ. Ιωάννης
Δικαστικός Γραμματέας
Πρωτοδικείο Αθήνας

Φτωχοί και άγιοι: Η ψυχή της Ελλάδας

Πέρασαν 100 χρόνια από το θάνατο του Αλέξανδρου Παπαδιαμάντη και το έργο του φαίνεται πιο ζωντανό από ποτέ.

«Φτωχοί και Άγιοι» θεατρική μεταφορά πέντε διηγημάτων «Το Χριστόψωμο», «Η Σταχομαζώχτρα», «Η Ντελησυφέρω», «Ο Αμερικάνος» και «Ο Πολιτισμός εις το χωρίον» από τους αδελφούς Αντώνη και Κων/νο Κούφαλη, σκηνοθετημένο από την ηθοποιό και θεατρολόγο Ανδρομάχη Χρυσομάλλη και ένα καταπληκτικό σκηνικό του Γκάι Στεφάνου.

Τα θεατροποιημένα διηγήματα ξεχειλίζουν από την «ψυχή της Ελλάδας», μιας Ελλάδος πονεμένης, φτωχιάς και σκληρής.

Μας φέρνει στο νου τους στίχους του Μανώλη Ρασούλη

«Αχ Ελλάδα θα στο πω
πριν λαλήσεις πετεινό
δεκατρείς φορές μ' αρνίεσαι
μ' εκβιάζεις μου κολλάς
σαν το νόθο με πετάς
μα κι απάνω μου κρεμιέσαι»
Θεατρική Σκηνή «Ζωή Λάσκαρη»
Εξαιρετική παράσταση

Αγγελική Καπίρη

Ένας καφές στο κέντρο της πόλης

Βρίσκεται σε απόσταση αναπνοής από το Σύνταγμα το καφέ του Νομισματικού μουσείου, μία μικρή πράσινη οάση λίγα μόλις μέτρα από την πολύβουη οδό Πανεπιστημίου.

Τώρα την άνοιξη θα γίνει το στέκι σας για μια ευχάριστη στάση μετά τα ψώνια στην αγορά της περιοχής. Και ίσως μετά τον απολαυστικό καφέ σας βρείτε την κινητήριου δύναμη για μία γνωριμία με το μουσείο.

Ένα βιβλίο που αξίζει να διαβάσετε

Νυχτερινό τρένο για τη Λισσαβόνα του Πασκάλ Μερσιέ
Εκδόσεις Ψυχογιός

Γεμάτο φιλοσοφικούς στοχασμούς. Σκέψεις για το πέρας του χρόνου, τη δύναμη των λέξεων, τη σημασία των συμπτώσεων, την επίδραση του οικογενειακού περιβάλλοντος.

Σκέψεις για τη μοναξιά και για το θάνατο.

Ένας ύμνος στην αξία της ζωής. Στο τέλος δενόμαστε τόσο με τους χαρακτήρες του Μερσιέ που δύσκολα τους αποχαιρετάμε. Διαβάζεται απνευστί!

Μία ωραία παράσταση που σας προτείνω

Ο Συμβολαιογράφος σε σκηνοθεσία Γιώργου Καραμήχου με ηθοποιό την Υρώ Μανέ στο θέατρο Γιώργου Αρμένη.

Το έργο έχει γραφτεί από το Νίκο Βασιλειάδη.

Είναι ένας απολογητικός μονόλογος μιας γυναίκας χήρας από τα 22 της χρόνια.

Η Υρώ Μανέ μιλάει σε μία ψευτο-καθαρευουσιάνικη γλώσσα, με τα άπειρα λάθη μιας «περιπετούρας».

Το έργο είναι συνάμα σπαρακτικό και ξεκαρδιστικό.

Είναι κρίμα να το χάσετε!

Αγγελική Καπίρη

Η ζωή είναι ένα θέατρο

Στην καθημερινή μας ζωή εκτελώντας κοινωνικούς ρόλους «βρισκόμαστε στη σκηνή», κινούμενοι μεταξύ προσκηνίου και παρασκηνίου. Η κοινωνία δεν είναι μια ενιαία κατασκευή. Ως εκ τούτου, οφείλουμε να δρούμε ανάλογα με το πλαίσιο εντός του οποίου κινούμαστε. Ωστόσο, υπάρχει και το ευρύτερο πλαίσιο που αποτελεί τη βάση των κανονικών καθημερινών μας διατιδράσεων, αυτών των «θεατρικών κινήσεων».

Όλος ο κόσμος είναι μια σκηνή κι εμείς απλοί ηθοποιοί. Στην καθημερινή ζωή η εκφραστικότητα του ατόμου αποτελείται από δύο διαφορετικά είδη σημάτων: την έκφραση που δίνει και την έκφραση που εκπέμπει. Ντυνόμαστε για να προξενήσουμε

εντύπωση και συνεχώς παρακολουθούμε και αξιολογούμε τις εντυπώσεις που δημιουργούμε, αναζητώντας επιβεβαίωση της ικανότητάς μας να δελεάζουμε.

Συμμετέχουμε διαρκώς σε μια «ιεροτελεστία» διατιδράσεων. Έτσι όπως δεχόμαστε τους επισκέπτες και τους δείχνουμε ορισμένα δωμάτια, κρατώντας άλλα ερμητικά κλειστά από το δημόσιο βλέμμα, έτσι παρουσιάζουμε ορισμένα κομμάτια του εαυτού μας, προβάλλοντας μία ελκυστική εικόνα κρύβοντας άλλα. Το κοινωνικό υλοκείμενο, όντας ένας ηθοποιός, ερμηνεύει ένα ρόλο μέσα σε ένα σκηνικό που περικλείει προσκήνιο και παρασκήνιο, χρησιμοποιοί τα επί σκηνής αντικείμενα επιλέγοντας τα κοστούμια που θα φορέσει ενώπιον ενός κάθε φορά συγκεκριμένου κοινού, αλλά ταυτόχρονα γίνεται ο ίδιος το κοινό της παράστασης των θεατών του. Ο κύριος σκοπός του ηθοποιού είναι να διατηρήσει τη δική του λογική συνοχή και να προσαρμόζεται στο σκηνικό που του προσφέρεται. Ο σκοπός επιτυγχάνεται διαντιδρώντας με τους άλλους ηθοποιούς.

Συνεπώς, οι άνθρωποι, αντί να συμπεριφέρονται ως ενιαίοι χαρακτήρες, αποκαλύπτουν διαφορετικά τμήματα του εαυτού τους σε συγκεκριμένα πλαίσια ανάλογα με τα συμφραζόμενα. Για παράδειγμα, φοράμε διαφορετικές κοινωνικές μάσκες όταν διαντιδρούμε με τους εργοδότες, τους/τις συναδέλφους μας, τους γείτονές μας κ.ά. Δεν πρόκειται για έλλειψη αυθεντικότητας αλλά προσαρμογής. Δηλαδή, φοράμε τις διαφορετικές μάσκες που μας βοηθούν να συμπεριφερόμαστε με τον καταλληλότερο τρόπο ανάλογα με τον εκάστοτε κοινωνικό μας ρόλο στα διαφορετικά κοινωνικά σκηνικά.

Ας υποθέσουμε όμως ότι μας «ξεμασκαρεύουν». Τι θα μείνει τελικά; Αντί να δει ο κόσμος τον «αυθεντικό μας εαυτό» θα δει ένα πληγωμένο και ανυπεράσπιστο

άνθρωπο, δίχως ταυτότητα. Άρα, τα άτομα όπως οι ηθοποιοί του θεάτρου, χρειάζονται τα καμαρίνια του παρασκηνίου όπου μπορούν να βγάλουν τις (δημόσιες) μάσκες τους, να πουν βλάσφημα και πονηρά ανέκδοτα, να μαζέψουν τα κομμάτια τους και να ανακουφιστούν από τις εντάσεις που αποτελούν αναπόσπαστο μέρος

της δημόσιας παράστασης.

Στο σύγχρονο κόσμο της «συμβολικά διαμεσολαβημένης πληροφορίας», όπου η εικόνα παρεμβάλλεται στην πραγματικότητα, ρυθμίζοντας την ποιότητα των κοινωνικών σχέσεων, οι άνθρωποι βρίσκονται υπό καθεστώς διαρκούς επιτήρησης. Όπως ο κεντρικός χαρακτήρας της ταινίας «The Truman

Show» που δεν έχει «ανθρώπινες» ιδιότητες και που εκ γενετής βρίσκεται υπό παρακολούθηση μέσα σε ένα επιτηδευμένο μέχρι την τελευταία λεπτομέρεια σκηνικό χωρίς να το γνωρίζει. Χωρίς τη συναίνεσή του κάθε βήμα και διαντίδρασή του με τους ελαγελματίες ηθοποιούς, που παριστάνουν την οικογένεια και το φιλικό του κύκλο, αναμεταδίδεται βιντεοσκοπημένα στους τηλεθεατές.

Το βασικό συμπέρασμα που συνάγεται από τη μικρή μας ιστορία, είναι ότι σε μια κοινωνία που έχει χάσει την αμεσότητά της, η διαφήμιση ενθαρρύνει τη «δημιουργία του εαυτού» σε ύψιστη μορφή δημιουργικότητας. Η πραγματικότητα παρουσιάζεται ως «υπόδηση ρόλου», ενώ δεν υπάρχει απόλυτη αλήθεια, παρά μόνον ερμηνείες που κάθε άτομο θεωρεί πραγματικές.

Αναμφίβολα, ο σύγχρονος άνθρωπος λαχταρά τη χαμένη του αυθόρμητη αθωότητα. Ωστόσο, όλοι χρησιμοποιούμε «ενδείξεις» και «συμβάσεις» ως πλαίσια για να υποθέσουμε ή να εξακριβώσουμε αν ο συνομιλητής μας αστειεύεται ή μιλάει σοβαρά, αν είναι ευγενικός ή άξεστος αν έχει επίγνωση ή όχι των κοινωνικών συμβάσεων. Με άλλα λόγια, δεν είμαστε αναγκαστικά αυτό που φαινόμαστε, πράγμα που επιτρέπει, για παράδειγμα, να κοροϊδέψουμε ή να χειραγωγήσουμε τους άλλους.

Είμαστε, λοιπόν, αντιμέτωποι με τις πολλαπλές πραγματικότητες μέσα στις οποίες ζούμε, ερωτευόμαστε, εργαζόμαστε και κινούμαστε, και οι οποίες άλλοτε παρουσιάζονται με τη μορφή επιλογών ανάμεσα σε διαφορετικές προοπτικές, συχνά δε, ως αυτό-εκπληρούμενες προσδοκίες.

Εν τέλει, η «γραφειοκρατικοποίηση του πνεύματος» έχει γίνει ολόένα πιο καταπιεστική και τώρα ευρέως αναγνωρίζεται ως σημαντικό στοιχείο της σημερινής μας δυσφορίας.

Νίκος Πατεράκης - Πρωτοδικείο Αθήνας

ΓΙΑΤΡΟΠΟΡΕΜΑΤΑ

Τόξερε πως δεν κοιμόμουν. Γνώριζε πως το ντιβάνι που ξάπλωνα ήταν πίσω από το παραθύρι και είχε βαλθεί να γρατζουνάει τα εξώφυλλα του σαν τον γάτη (έτσι εμείς στην Σύρα λέμε τους γάτους). Αντιλήφθηκα το συνθηματικό και άνοιξα σιγά – σιγά και ελάχιστα ..τα σκούρα , μην και με πάρει χαμπάρι η μάνα μου, ώσπου αποκαλύφθηκε η μορφή του μπρος τα μάτια μου. Ήταν στα αλήθεια πολύ αστείος. Βάσταγε με τα δύο του χέρια μια τεράστια φέτα καρπουζιού που την είχε κολλημένη στο μούτσουνο του και την καταβρόχχιζε με βουλιμία. Όξω Ντάλας ο ήλιος , η ώρα τρεις, έβραζε, μα δεν φαινόταν να τον νοιάζει. Ενώ τα ζουμιά του τρέχανε στην μούρη, η φωνή του ακούστηκε μέσα από το καρπούζι να μου δίνει το μήνυμα. « Το βράδυ σήμερα θα γυρίσουμε το Γιωργάκη της κυρά Λευτερίας στη γειτονιά να τον τραγουδήσουμε γιατί έπαθε ορνιθοσκουντούφλα. Θάρθεις ; » Σαν πήρε την καταφατική μου απόκριση, ο Γιάννης απομακρύνθηκε φτύνοντας κουκούτσια ολόγυρα. Όχι που δεν θα πήγαινα.

Τέτοιες τελετουργίες εκεί στο Ξηρόκαμπο δεν ήταν να τις χάνεις. Η ορνιθοσκουντούφλα ήταν μια ασθένεια εκείνης της εποχής που προσέβαλε κυρίως μικρά παιδιά όταν αυτά έπιναν νερό από τα πατάκια νερού που έπιναν και οι κότες. Εξαιτίας αυτής τους της αποκοτιάς όλο ..σκουντουφλούσαν ύστερα και έπεφταν κάτω.

Προκειμένου να επέλθει ίαση έπρεπε να εφαρμοσθεί ιατρική αγωγή που απαιτούσε περιφορά του ασθενούς σ' όλη την γειτονιά συνοδεία των γειτόνων (γονέων και τέκνων) οι οποίοι τραγουδούσαν την ειδική ευχή. Έτσι έγινε και εκείνη την μέρα. Μπήκε μπρος ο Γιωργάκης, πίσω το πόπολο και ξεκινήσαμε την περιφορά του τραγουδώντας με τις γαϊδουροφωνάρες μας την ευχή. « Ο μικρός Γιωργάκης έπαθε ορνιθοσκουντούφλα, πείτε το μικροί – μεγάλοι ο θεός να του την γιάνει» και ξανά μανά απ' την αρχή.

Α. όλα και όλα. Λεφτά μπορεί να μην είχαμε αλλά είμαστε συντρέχτες στο πόνο του αλλοιού. Και αφού λεφτά δεν υπήρχαν ούτε γιατροί και τα φάρμακα κοστίζανε είχαμε τα γιατροσόφια και τις ευχές που και τσάμπα ήταν και ήταν πιότερο αποτελεσματικά. Να σου διαβάσω εγώ την ευχή του ήλιου να σου φύγει η ηλίαση στο λεπτό « Στον Ιορδάνη ποταμό τρία πουλάκια κάθονταν. Ήλιο τρώνε, ήλιο πίνουν, ήλιο ξεροκαταπίνουν. Κατέβα ήλιο να πεις νερό από τον Ιορδάνη ποταμό, ούτε εδώ να βραδισατείς , ούτε εδώ να ξημερωθείς. Να πας στα βάθη της θαλάσσης και να μη γυρίσεις πια.» Δυνατή ευχή μην το συζητάς γέμιζες το ποτήρι το νερό, έβαζες και το τουλπάνι από πάνω, την έλεγες, το αναποδογυρίζες και δεν έπεφτε στράγκα νερό, αλλά έφευγε η ηλίαση. Τι τα θες, τότες όλη μέρα το καλοκαίρι στις αλάνες και στα χαλάσματα παιζογλαντίσαμε πώς να μη μας βαράει ο ήλιος κατακέφαλα. Εμείς μια φορά την θεραπεία την είχαμε.

Για τις πιο πολλές αρρώστιες είχαμε τα φάρμακα, τι μου τσαμπουνάς εμένα «Κλαρισίντ», «Νινφλαμόλ» και άλλα αντιβιοτικά σου έριχνε βεντούζες η κυρά Αθηνά και την άλλη μέρα ήσουν περδίκι. Οι βεντούζες αποτελούσαν μια μέθοδο θεραπείας που βασίζονταν στην δημιουργία μιας τοπικής απορροφητικής δύναμης που εφαρμόζονταν στο δέρμα με τη χρήση μικρών βαζακιών κενού αέρα που είχε σαν αποτέλεσμα την ανάδυση στην επιφάνεια των τοξινών που υπήρχαν στα βαθύτερα στρώματα του σώματος. Θυμάμαι την πρώτη μου θεραπεία με αυτή την μέθοδο. Ήμουν κρεβατωμένος με υψηλό πυρετό και τα στήθη μου έκαναν όπως οι μηχανές του εργοστασίου του Βαρδάκα. Είχαν ειδοποιήσει την κυρά Αθηνά να μου ρίξει τις βεντούζες. Ο μπαγάσας ο Γιάννης η Πικραγγουριά που είχε έλθει βίζιτα να δει τι κάνω, λίγο πριν την θεραπεία, και μου περιέγραφε την διαδικασία με είχε παραμυθιάσει πως καμιά φορά τους ξεφεύγει το κουτάλι με το αναμμένο μπαμπάκι στην άκρη του και πάει στον πισινό σου και πονάς. Εγώ ο μαλάκας τον είχα

πιστέψει και καθ' όλη την διάρκεια της διαδικασίας είχα βάλει τα χέρια και φύλαγα τον πισινό μου γεγονός που είχε κάνει την κυρά Αθηνά να απορήσει. Καλά τι εικόνα και κείνη, μεγαλείο. Τι τσίρκο μου λες εμένα και πράσινα άλογα. Από πάνω μου η κυρά Αθηνά με το κουτάλι πυρσό σαν τον Ινδό ζογκλέρ να καίει το οξυγόνο στα βαζάκια και να μου τα φυτεύει στην πλάτη και εγώ μπρούμυτα κυριολεκτικά χεσμένοι από το φόβο μου να κρατώ τον κώλο μου και με τα δυο χέρια. Όμως το ίδιο βράδυ μουχε πέσει ο πυρετός και την μεθεπόμενη πήγα και στο σχολιό.

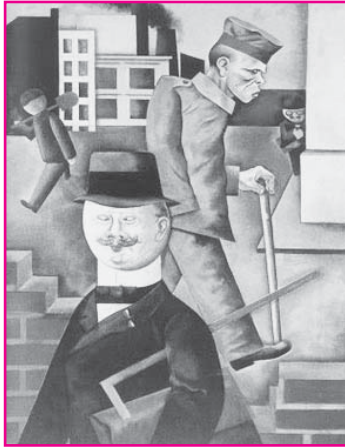
Έτσι τότε μας γιατροπορεύανε. Μερμηγκίες είχες;; - Τα πιο πολλά παιδιά τότε βγάξαμε στα χέρια και στα πόδια κάτι ροζάκια εξογκώματα και τα λέγαμε μερμηγκίες – Μας διαβάζανε το ξόρκι « Βρε καλώς το νέο φεγγάρι, και το άξιο παλληκάρι. Τι μας έφερες φεγγάρι; Μύδια, στρείδια, χάβαρα. Μερμηγκίες ξεριζωμένες.» και αυτό ήταν όλο.

Σκοτούρα; Πονοκέφαλο; Ψυχοπλάκωμα; Αυτό ήταν κακό μάτι. Πήγαινες στην κυρά Μπίλιω και σε δέκα λεπτά ξαλάφρωνες. « Δύο μάτια σε ματιάξανε , και τρία σε καπνίσανε , Τω πατρί και το υιό και το Αγίο Πνεύμα. Τρέξε Παναγία μου αγνή παρθένα να σώσεις το καλό και το Πνεύμα τα Αγαθό να σκορπίσει το κακό.» Πάει το μάτι στις θάλασσας τα βάθη.

Όλα τούτα μούρθαν στο νου καθώς σ' ακούω από την τηλεόραση μεσιέ Αντρέα να μου λες όλα αυτά τα φούμαρα για μεταξωτές κορδέλες, ενώ σε πληθώρα πολιτών κινδυνεύει η ζωή επειδή τα νοσοκομεία δεν έχουν φάρμακα γιατί δεν τα βρίσκετε με τους προμηθευτές φαρμάκων και ιατρικού υλικού. Που λέτε μεσιέ Αντρέα η ιστορία έχει καταγράψει πως στο πέρασμα των αιώνων, σε πολέμους, σε καταστροφές, σε θεομηνίες οι άρρωστοι ήταν ιεροί και όσοι δεν τους σεβόντουσαν ήταν άτιμοι. Τότε σταματούσαν πολέμους για να γιατροπορέψουν τους αρρώστους τους γιατί τους σεβόνταν. Σήμερα που έχουμε ειρήνη εσεις για να δώσετε σημασία σ' έναν ασθενή πρέπει η ψυχή του να κάνει γκέλι στο πάτωμα του νοσοκομείου. Για ξεκουνήσου καλέ μου μη λάχει και χαθεί καμιά ζωή επειδή τα νοσοκομεία δεν έχουν ούτε νερό, τότε ούτε ψύλλος στον κόρφο σου. Να θυμάσαι γλυκέ μου σαν γυρίζεις ένα λαό σαράντα χρόνια πίσω μην περιμένεις μη μου άπτου αντιδράσεις. Για βρείτε τα με τους φαρμακοβιομηχάνους πουσας πουλούσαν ένα ευρώ την ασπιρίνη μην και αναλάβει διαμεσολαβητής ο Ελληνικός λαός και τότε μαύρο φίδι που σας έφαγε αμφοτέρους. Θα πάρετε τέτοια τρομάρα που από το φόβο σας θα βγάλετετη χρυσή. Αλλά εσύ μην σκιάζεσαι θάρθω εγώ να σε γιατροπορέψω. Ένα ποτήρι κόκκινο γλυκό κρασί χρειάζεται μοναχά θα το αφήσουμε από βραδύς στο φεγγάρι , θα βάλω και την βέρα μου μέσα γιατί έτσι λέει η παράδοση και τα ξημερώματα πριν την ανατολή του ήλιου θα σε διαβάσω. « Καθώς εξήρχετο η υπεραγία Θεοτόκος από του όρους των ελαιών μετά 7 αγγέλων, 7 αρχαγγέλων συνήντησε τον Έκτορα και δεν τον χαιρέτησεν δια να τον αφήσει να φύγει άμωμος. Εστάθη και τον ηρώτα. Που υπάγεις Έκτορα, Δισέκτορα, πράσινε, κίτρινε, μαύρε, άσπρε εξάδελφε του θανάτου και αδελφέ του χάρου.....κλπ» και από κίτρινη θα ξαναγίνεις άσπρη.

Εύχομαι καλέ μου να μην φτάσουν εκεί τα πράγματα. Αλλά εγώ καλού κακού, επειδή μ' αυτά που κάνετε και λέτε έχω χάσει τον ύπνο μου, ψάχνω να βρω μολοχοπούλουδο σαν και αυτό που μουδιναν στα μικρά μου για να ηρεμήσω. Άσε που έχω γυρίσει το σπίτι άνω κάτω να βρω σημειώσεις της μάνας μου για μαντζούνια και ευχές γιατί όπως μας καταντήσατε οι πολιτικοί βλέπω πολύ σύντομα να μου χρειαστούνε.

Αντώνης Μοσχούτης - Δικαστήρια Σύρου

ΌΤΙΣΙΑ
ΚΙ ΑΝ
ΕΙΝΑΙ Η
ΕΡΩΤΗΣΗ

ΑΠΑΝΤΗΣΗ
ΕΙΝΑΙ:
Ο
ΑΝΘΡΩΠΟΣ
(Αντρέ Μπρετόν)

Διαμαντής Διαμαντόπουλος (1914-1995)

ΣΥΝΕΧΙΖΟΥΜΕ
ΕΛΠΙΖΟΥΜΕ
ΑΓΟΝΙΖΟΜΑΣΤΕ

Άνοιξη 2011